FL 3,95

Vinyl

NUMMER 5 AUGUSTUS

INCLUSIEF /GULF PRESSURE AIS
FLEXIDISC/ NASMAK

LUC VAN ACKER
THE FALL
FURIOUS PIG
NASMAK
RAINCOATS
RECOMMENDED RECORDS
THE SLITS
GULF PRESSURE AIS

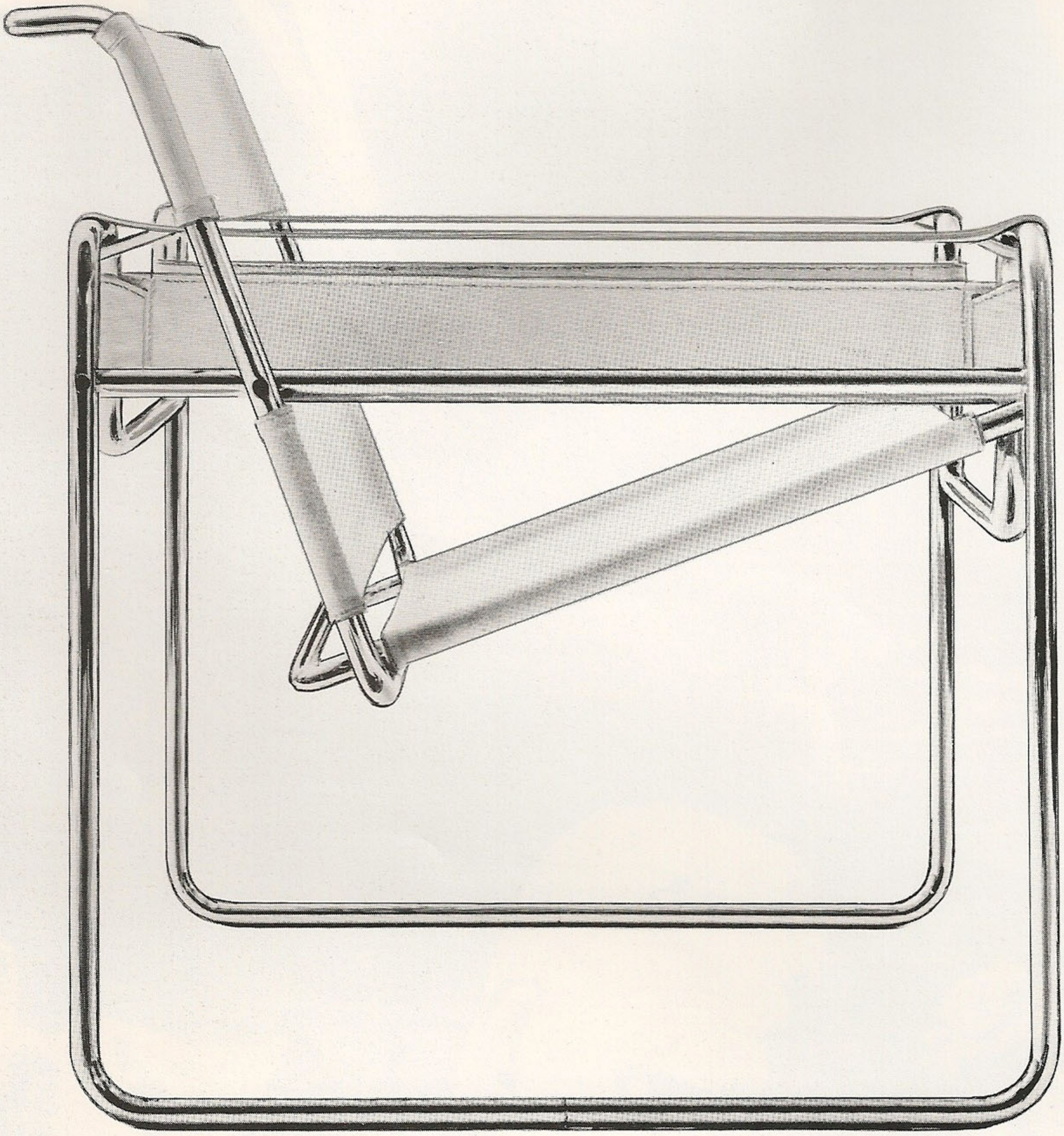

b+s wonen bv
kruisstraat 13 2011 pv haarlem telefoon 023-31 51 51

REDACTIE:
Ann Bouwma
Stephen Emmer
Frans Hemelaar

VORMGEVING
Rob van Middendorp
Toni Wulder

BUREAUREDACTIE
Jacqueline Buys
Dick Koopman
Oscar Smit

MEDEWERKERS
André Bach
Ger van de Beuken
Sander Jonkergouw
Alfred van der Helm
Mark Honingh
Joost Niemöller
Mart Roegholt
Rens Sanders
Harold Schellinckx
Hans Schot
H. W. Targowski
Gerart de Wijert
Richard

FOTOGRAFIE
Joep Bruijnjé
Anton Corbijn
Maarten Corbijn
Fran van der Hoeven
Arthur Nieuwenhuis
Arjen Schrama
Roy Tee

DRUKKER
SSP

Voor informatie over/advertentievoorwaarden/bellen met/020-249226.

Vinyl is een muziekmagazine dat maandelijks verschijnt. De redactie beoogt op onbevooroordeelde wijze vernieuwende stromingen en onderstromingen binnen de muziek te belichten.

Redactiesecretariaat: Klein Gartmanplantsoen 4, 1017 RR Amsterdam. Postbus 43030, 1009 ZA Amsterdam. Telefoon: 020-249226.

Een abonnement (12 nummers) kan verkregen worden door de antwoordcoupon op te sturen. Of door een bedrag van ƒ 41,– over te maken op of Postgirorekening 4306590, of Raborekening 393686620.

Muzikanten die in aanmerking willen komen over de flexi-disc kunnen hun materiaal sturen naar postbus 43030, 1009 ZA Amsterdam. De aanloopkosten, à raison ƒ 300,–, zijn voor rekening van de groep.

Vinyl is een uitgave van de Stichting Vinyl. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvuldigd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eyeless in Gaza 4
The Slits 7
Riot 10
The Method Actors 11
The Fall 12
Raincoats 14
Lounge Lizards 18
Lunatic Loos 20
Luc van Acker 22
Nasmak 24
Furious Pig 28
Ras Michael 32
Gulf Pressure Ais 34
Recommended Records 36
Platen en Releaselijst 39
Signalement 44

uitknippen en in een open enveloppe zonder postzegel opsturen aan:

☐ Bestelling oude nummers VINYL à ƒ 4,50. Betaling na ontvangst acceptgirokaart.

☐ Ik abonneer me voor **12** nummers op VINYL voor ƒ 41,– en betaal zodra ik een acceptgirokaart heb ontvangen.

nummers: ____________________

naam: ____________________

straat: ____________________

woonplaats & postcode: ____________________

Muziekblad VINYL
Antwoordnummer 19401
1000 VK Amsterdam

EYELESS

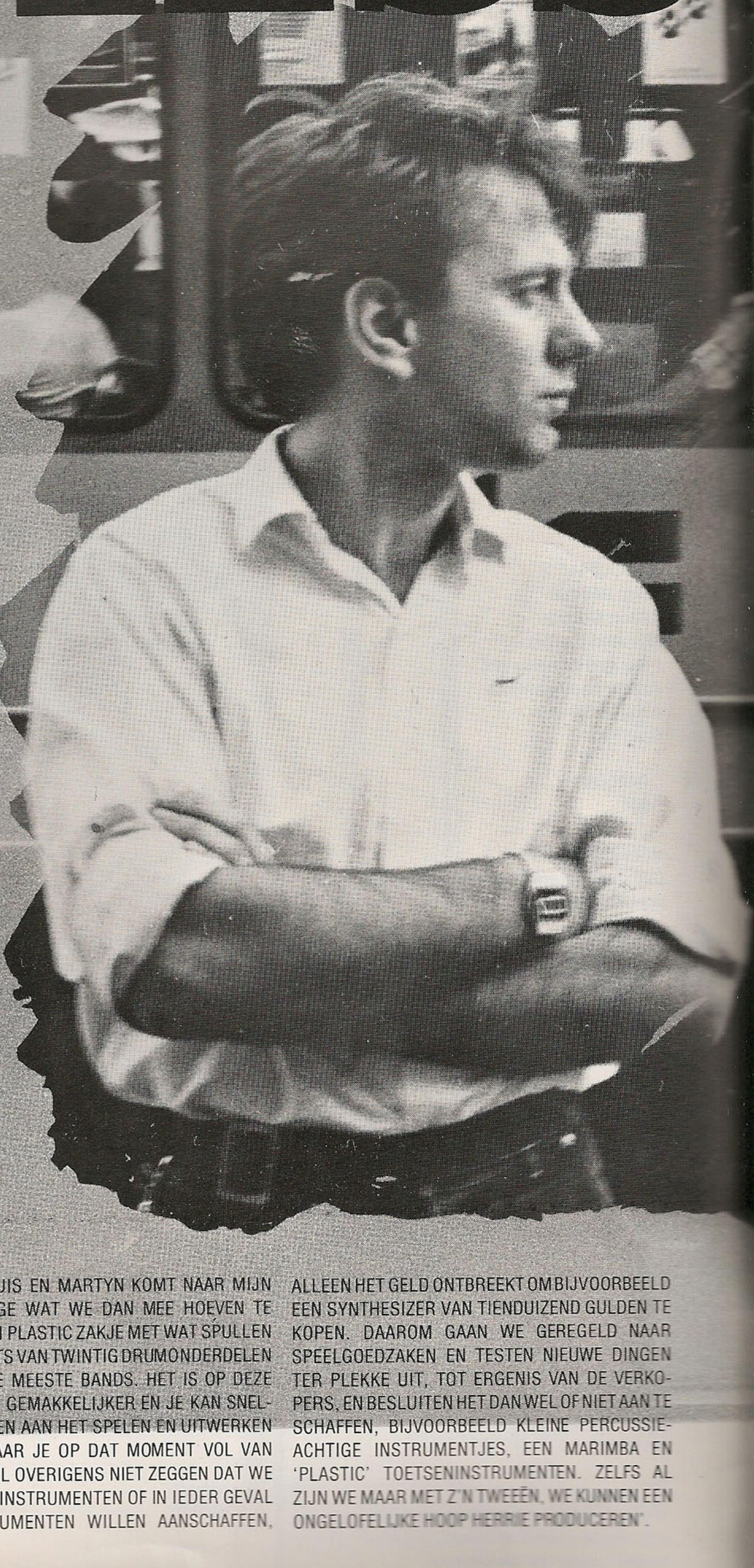

EEN OVEREENKOMST TUSSEN SOFT CELL, METHOD ACTORS EN EYELESS IN GAZA IS HET FEIT DAT ZIJ ALLEDRIE DUO'S ZIJN. SOFT CELL IS EEN OP MELODIE GEORIËNTEERDE SYNTHESIZER/RITMEBOX GROEP EN METHOD ACTORS IS EEN OP RITME GEORIËNTEERDE GITAAR/DRUMSTEL GROEP. EYELESS IN GAZA SMEEDT BEIDE INSTRUMENTATIEVORMEN TOT EEN GEHEEL.

MARTYN BATES: STEM, ELECTRISCHE GITAAR, STYLO, SPEELGOEDORGEL, SOPRAANSAX.

PETER BECKER: STEM SYNTHESIZER, STRINGS, PERCUSSIE, TUBES, BASGITAAR.

Op PHOTOGRAPHS AS MEMORIES, de enig tot nu toe verschenen LP, staat: ENCOURAGEMENT-ELISABETH.

ELISABETH is in een slechte stemming. Nog maar pas in Amsterdam aangekomen zijn de gitaren uit de engelse huurauto gestolen, de hotelkamer verzengend heet en het auto-ongelukje is voornamelijk te wijten aan het rechtsrijdende verkeer. Op het moment dat PETER en MARTYN binnenkomen is het alsof ze de jongens er niet mee lastig wil vallen en slaat haar bui om in een meer ondernemender soort. Gitaren worden snel ergens geleend en de soundcheck in de kleine zaal van PARADISO kan beginnen. Bescheiden maar zeker van hun zaak nemen ze een paar nummers door en maken hun geluidswensen kenbaar aan de ingehuurde technicus. Het geheel neemt ongeveer een half uur in beslag. Later tijdens het optreden is er meer tijd voor nodig: bij het nummer NO NOISE blijven de knopjes van de Wasp-synthesizer muurvast zitten, terwijl het juist de bedoeling is om er constant aan te draaien. Terwijl de geluidsbanden van de KRO-radio-opnames rustig doordraaien wordt er drie keer opnieuw aan het nummer begonnen. PETER worstelt en verontschuldigt zich wel duizendmaal, MARTYN loopt twee keer weg. De derde keer wordt NO NOISE al wankelend en struikelend gebracht, aan het slot weerklinkt een hartelijk applaus en half glimlachend, half triest verlaat **EYELESS IN GAZA** het podium.

'HET WERKEN ALS DUO IS EEN BEWUSTE KEUS, HOEWEL WE OP HET MOMENT IEMAND IN GEDACHTEN HEBBEN OM EENS MEE TE GAAN SPELEN. ALS IEMAND EEN INTERESSANT INSTRUMENT ZOALS SAX BESPEELT ZOU DAT HET GELUID EEN BEETJE KUNNEN VERRUIMEN, MAAR ALS ER MEER MENSEN IN DE BAND HADDEN GEZETEN VANAF HET BEGIN HADDEN WE DEZE MUZIEK NOOIT KUNNEN MAKEN. HET ZOU HETZELFDE ZIJN GEWORDEN ALS ELKE ANDERE GROEP: GITAAR, BAS EN DRUMS, JE WEET WEL. IK DENK DAT WE VOOR ZOIETS OOK NIET HET JUISTE TEMPERAMENT HEBBEN. BIJVOORBEELD HET REPETEREN; IK GA NAAR MARTYN'S HUIS EN MARTYN KOMT NAAR MIJN HUIS. 'T ENIGE WAT WE DAN MEE HOEVEN TE NEMEN IS EEN PLASTIC ZAKJE MET WAT SPULLEN ERIN IN PLAATS VAN TWINTIG DRUMONDERDELEN ZOALS BIJ DE MEESTE BANDS. HET IS OP DEZE MANIER VEEL GEMAKKELIJKER EN JE KAN SNELLER TOEKOMEN AAN HET SPELEN EN UITWERKEN VAN IETS WAAR JE OP DAT MOMENT VOL VAN BENT. HET WIL OVERIGENS NIET ZEGGEN DAT WE GEEN GROTE INSTRUMENTEN OF IN IEDER GEVAL MEER INSTRUMENTEN WILLEN AANSCHAFFEN, ALLEEN HET GELD ONTBREEKT OM BIJVOORBEELD EEN SYNTHESIZER VAN TIENDUIZEND GULDEN TE KOPEN. DAAROM GAAN WE GEREGELD NAAR SPEELGOEDZAKEN EN TESTEN NIEUWE DINGEN TER PLEKKE UIT, TOT ERGENIS VAN DE VERKOPERS, EN BESLUITEN HET DAN WEL OF NIET AAN TE SCHAFFEN, BIJVOORBEELD KLEINE PERCUSSIE-ACHTIGE INSTRUMENTJES, EEN MARIMBA EN 'PLASTIC' TOETSENINSTRUMENTEN. ZELFS AL ZIJN WE MAAR MET Z'N TWEEËN, WE KUNNEN EEN ONGELOFELIJKE HOOP HERRIE PRODUCEREN".

IN GAZA

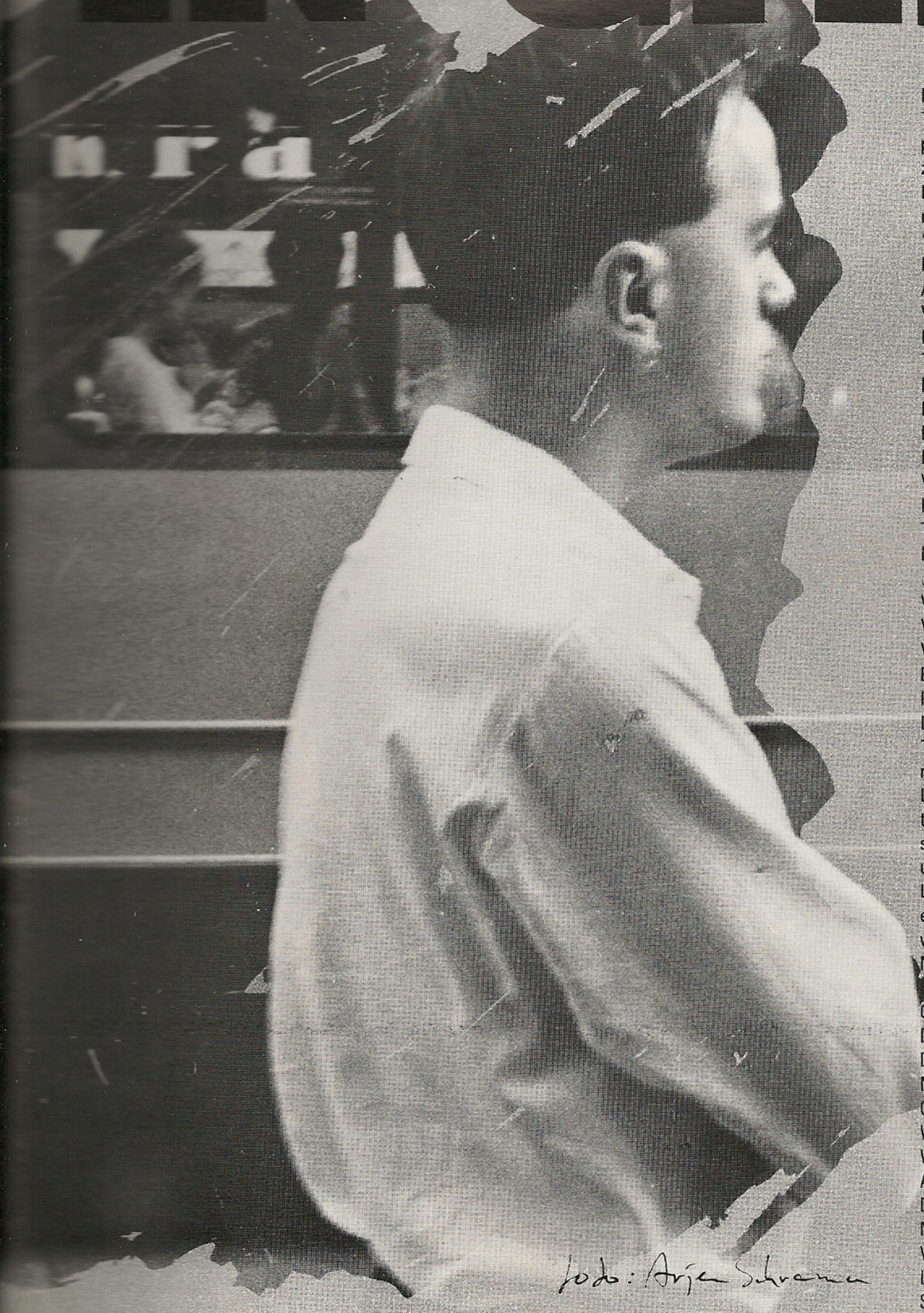

foto: Arjen Schrama

EYELESS IN GAZA creëert geluidsvormen verpakt in een kale songstructuur. Het temperament van de nummers is afwisselend broos, strak, gespannen en woedend. De teksten zijn bijtend en scherp in hun ondubbelzinnige dubbelzinnigheid: 'THOUGHTS ARE SO QUIET: YET, COMING SO FREE, WORDS ARE THE BARS AND BOLTS THAT LOCK AWAY THIS KEY'. (uit NO NOISE).

De groepsnaam kwam tot stand doordat MARTYN teksten had gemaakt die zijns inziens goed strookten met de schrijfstijl en gedachtenwereld van ALDOUS HUXLEY in het gelijknamige boek.

Tegelijkertijd had PETER een arabische vriendin en bezocht tijdens de duur van die relatie ook een keer de Gaza-strook in het Midden-Oosten. In februari 1980 besloten ze tot het bundelen van hun krachten in het plaatsje NUNEATON in ENGELAND. PETER wilde breken met het nachtclubcircuit en -repertoire waarmee hij zich voordien in zijn onderhoud voorzag door gitaar te spelen.

MARTYN belandde via het kerkkoor in the RELUCTANT STEREOTYPES, een soort Ian Dury-achtige pop- en reggaespelende band, waar hij als zanger een steeds groter wordende onvrede kreeg met het technisch gefriemel van zijn medemuzikanten.

'WAT THE RELUCTANT BETREFT WERD IK ECHT HYSTERISCH VAN HET HENRY COW- EN HATFIELD AND THE NORTH-GEDOE VAN DE ANDEREN. IK VOELDE ME NIET OP MIJN PLAATS IN DE GROEP EN HAD BEHOEFTE OM DAT HEEL ERG MUSICERENDE TE VERVANGEN DOOR EEN MEER SPONTANE BENADERING VAN MUZIEK', ALDUS MARTYN.

PETER ziet zijn muzikale verleden als 'NUTTIG MET HET OOG OP EEN ZEKERE MUZIKALE DISCIPLINE, MAAR HET KEER OP KEER MOETEN SPELEN VAN STANDAARD-SONGS ALS RAINDROPS KEEP FALLING ON MY HEAD IS FNUIKEND VOOR JE EMOTIONELE GESTELDHEID. JE KAN JE GEWOONWEG NIET MEER BETROKKEN EN FRIS VOELEN MET WAT JE DOET. MUZIEK MOET JE INTERPRETERENDE VERBEELDING AANMOEDIGEN OM HET PROCES VAN CREATIVITEIT EN BETROKKENHEID TE LATEN VOORTDUREN. ALS EYELESS IN GAZA WIL IK MEER EXPERIMENTEREN MET RITME EN TOON, PROBEREN STEMMING EN ATMOSFEER TE PORTRETTEREN DOOR MIDDEL VAN GELUID'.

Tot nu toe verschenen er een 7 inch met de nummers KODAK, CHINA en FEELINGS; een L.P. PHOTOGRAPHS AS MEMORIES en een tweede single INVISIBILITY. De eerste verscheen in eigen beheer en de laatste twee zijn uitgekomen via het Londense CHERRY RED Label, waar ook groepen als DEAD KENNEDY'S en MISUNDERSTOOD door vertegenwoordigd worden.

MARTYN hierover: 'WE STUURDEN ETTELIJKE DEMO'S NAAR MAATSCHAPPIJEN EN HET MEEST GEHOORDE BEZWAAR WAS DAT DUO'S NIET TOT DE 'INTERESSESFEER' VAN DE MEESTEN BEHOORDEN. WE KREGEN ECHTER DRIE AANBIEDINGEN EN NA EEN GESPREKJE MET CHERRY RED LEEK HET ONS HET PRETTIGST OM MET HEN IN ZEE TE GAAN. WE HEBBEN ABSOLUTE VRIJHEID OM TE DOEN WAT WE WILLEN, MAAR HET IS DUIDELIJK DAT ZIJ GELD AAN ONS WILLEN VERDIENEN EN MIJNS INZIENS IS DAT OOK BEGRIJPELIJK.

MAAR AF EN TOE KOMEN ZE MET SUGGESTIES. BIJVOORBEELD OP HET MOMENT WORDEN IN ENGELAND ZOGENAAMDE FUTURIST TOURS GEORGANISEERD EN OP AANDRANG VAN CHERRY RED STEMDEN WE EEN KEER TOE OM MEE TE DOEN, TERWIJL ZO'N TOUR HELEMAAL TEGEN ONZE PRINCIPES WAS. WE HEBBEN ONS TOEN OP HET LAATST TOCH NOG TERUGGETROKKEN, OVERIGENS ZONDER NARE CONSEQUENTIES. HET HANGT ER MAAR VANAF HOE STERK JE JEZELF WEET OP TE STELLEN EN HOEVEEL JE ACCEPTEERT'.

License your malice with hidden endevour, silence emphatis, boxing clever (uit SPEECH RAPID FIRE).

Stephen Emmer

BRUTUS

SPEC. 50 & 60 JAREN KLEDING

ZWAANSHALS 304 ROTTERDAM 010 675620

WATERLOOPLEIN AMSTERDAM

RONDOM DE SLITS

tekst: Mart Roegholt
foto's: Joep Bruijnjé

VAN 11 TOT 14 JUNI MAAKTEN DE SLITS EEN KLEIN TOERNEE DOOR NEDERLAND: VERA - DOORNROOSJE - EDENHAL (BEAT APARTHEID) - EFFENAAR. HET IS ALWEER RUIM EEN JAAR GELEDEN DAT ZE IN NEDERLAND OPTRADEN. ER IS IN DIE TIJD ZEKER HET EEN EN ANDER BIJ ZE VERANDERD.
DOOR EEN TAAKJE ACHTER DE SCHERMEN IN DE EDENHAL KWAM IK OP NIET ONVERDEELD PRETTIGE MANIER MET ZE IN AANRAKING, EN ZAG ZE DE DAG DAAROP OOK OPTREDEN IN DE EFFENAAR.

RONDOM

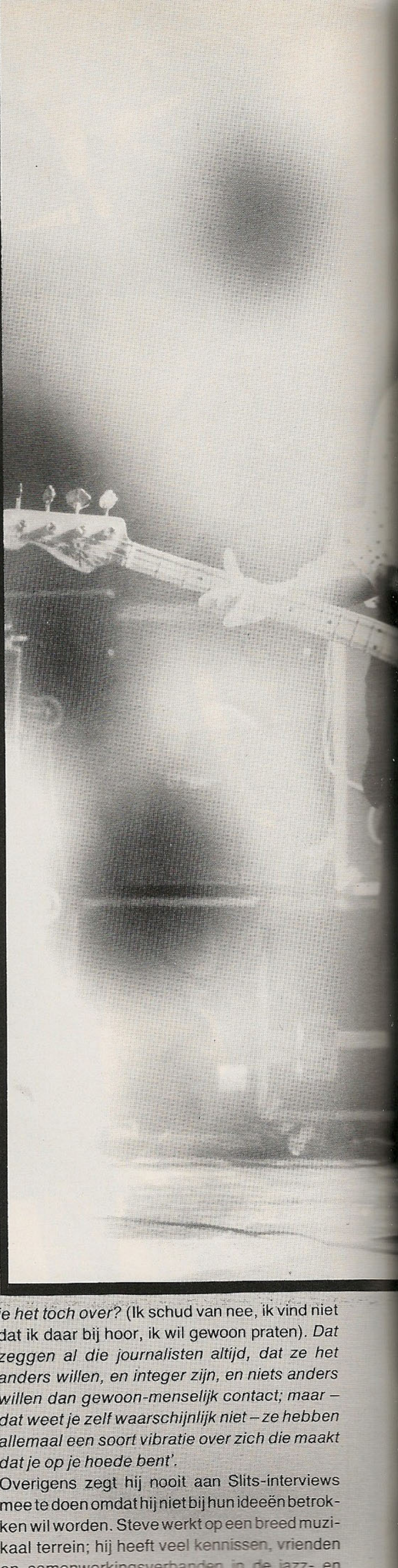

Beat Apartheid.
Volgens het idee der organisatoren geen politieke manifestatie, maar een (pop)muziekfestival met een politiek kader. Keuze van de bands zo gevarieerd mogelijk: bigband (Hans Dulfer), eigentijds (Meteors), echte Zuidafrikanen (Jabula), zwarte reggae (Peter Tosh). Daartussen ook een vrouwengroep: 'de Slits'. De Edenhal is een afschuwelijke plek voor conserten, zeker als hij maar voor een derde vol is; zoals overdag bijna niet anders kan. Organisatie: petje af. Net té goed eigenlijk: er werd streng met pasjes gewerkt, wat èrg formeel omgegaan met toestemming aan pers en publiek om backstage te komen, en er werd erg gespannen met tijdschema's omgesprongen. Een te hoge toegangsprijs en een niet aantrekkelijk genoeg programma om echte jongeren (waarop zij mikten) binnen te krijgen. Politieke organisaties zijn geen ervaren popfestivalorganisatoren en de elementen uit beider doelstellingengebied blijken ontzettend moeilijk te combineren.
Dit alles plus hun fout om niet goed op het contract te kijken en derhalve te laat te komen, leidde tot een sfeer die de Slits kennelijk rauw op de maag viel. Het begon allemaal heel slecht: gekanker om kleine dingen, te laat op het podium, drie leden van het gezelschap waren ziek van een lichte voedselvergiftiging, de P.A. deed het beurtelings niet en slecht en de basbox viel uit. Het geluid van de eerste nummers was abominabel.
Tijdens de toegift – want het optreden was uiteindelijk toch goed en het publiek erg enthousiast – begon de podiumploeg van het festival onder hun handen drumstellen te demonteren en versterkers weg te slopen. Toen ze tenslotte van het podium af waren, en tot de bevinding kwamen dat ze – door alle opgelopen vertraging – niet langer meer dan 25 minuten in de kleedkamer konden blijven omdat daar volgens schema de Peter Tosh-ploeg in moest, toen werden ze echt kwaad.
Geen omstandigheden voor een zinnige conversatie, laat staan interview, niet voor mij en niet voor anderen. Zij boos om wat door hen wordt opgevat als een slechte organisatie, en ik om hun ongeïnteresseerde en beledigde houding. Ariane loopt zich aan een stuk door te beklagen dat haar stem niet goed doorkwam op het PA, de rest kijkt chagrijnig. Op de vraag een uur later aan Viv of er misschien een beter moment te verzinnen is om nog wat te praten komt een snibbig antwoord *'of ik zo nog niet genoeg gezien heb'*. Oké, dan niet; dan zijn ze het ook niet waard.

Ontwikkeling

De Slits bestaan momenteel uit de oude kern van Ari (zang), Viv (gitaar) en Tesse (bas), met daarbij gekomen Nana Cherry (achtergrondzang, kleine percussie en dans), Steve Beresford op o.a. gitaar, toetsen en speelgoedinstrumenten, en ex-Popgroupdrummer Bruce Smith. Ondanks dat deze uitbreiding verrijkend heeft gewerkt, is de hervorming naar een zesvrouws-mansformatie in zekere zin teleurstellend. Het lijkt alsof het door de oorspronkelijke Slits geleverde idee vooral idee gebleven is; dat Ari, Tessa en Viv zich muzikaal niet zo erg ontwikkeld hebben en dat muzikaal gesproken de kracht en dynamiek vooral uitgaan van de twee mannelijke muzikanten, met name de drummer. Zij tweeën hebben de band muzikaal al bijna overgenomen.
Tessa is van de vier vrouwen de enige die echt muziek staat te maken, de anderen zijn vooral show. Vooral Ariane, met haar soms bijna waanzinnige gedrevenheid, wekt de indruk dat het muziekmaken ondergeschikt is geworden aan een soort ethnisch ritueel. Dat cult-achtige element wekt bij mij wrevels op. Het totaal is echter steeds boeiend, een kleurig spectakel en een show die, of je jezelf er nu in kunt vinden of niet, iets te zeggen heeft.
De Slits blijven als fenomeen de moeite waard, maar ik zet mijn vraagtekens bij verdere ontwikkelingen. Ik denk dat zij ergens zullen doodlopen. Het spontane van vroeger is er in ieder geval af.
Het optreden in de Effenaar verloopt dit keer zonder geluidsproblemen, en in ontspannen en opgewekte sfeer. De dansgroep – The Carpets, boeiende moderne dans door Katie Bevan, Maggy Beevers en Verity Fry, vast voorprogramma van de Slits op deze toernee – danst langer, en mooier aangekleed dan de dag ervoor.
De set van de Slits is practisch hetzelfde. Van de oudere nummers vind ik Animal Space nog steeds prachtig. Er zitten een paar nieuwe nummers in het repertoire, zoals Earthbeat, die waarschijnlijk op een LP zullen verschijnen. Hun naar het lijkt vaste toegift vindt weer plaats, niet erg tot mijn genoegen. Wat me later door Nana wordt uitgelegd als Afrikaans bruiloftslied, 'het weggeven van een vrouw door de andere vrouwen aan een man' – inatoejeh, inatoejeh, ia ia zimbambara –, blèrt ongeveert twintig minuten door.
Het publiek is dolenthousiast en ze gaan dus niet onterecht door, maar ik vind dit dreunend groepsgezang irritant. En zie liever een band na een kernachtig laatste nummer kernachtig vertrekken.

Toelichting

Met de dames zelf kreeg ik dus geen contact. Ze waren òf teveel in beslag genomen door zichzelf en de omstandigheden, òf ze hebben de pest aan alles wat op een journalist lijkt.
Steve Beresford – met alle andere leden van de ploeg was wel normaal te praten – zei er het volgende van: *'Het is de hele rockbusiness sfeer waar zij en ik zo afkerig van zijn. Daar heb je het toch over?* (Ik schud van nee, ik vind niet dat ik daar bij hoor, ik wil gewoon praten). *Dat zeggen al die journalisten altijd, dat ze het anders willen, en integer zijn, en niets anders willen dan gewoon-menselijk contact; maar – dat weet je zelf waarschijnlijk niet – ze hebben allemaal een soort vibratie over zich die maakt dat je op je hoede bent'.*
Overigens zegt hij nooit aan Slits-interviews mee te doen omdat hij niet bij hun ideeën betrokken wil worden. Steve werkt op een breed muzikaal terrein; hij heeft veel kennissen, vrienden en samenwerkingsverbanden in de jazz- en modern-klassieke hoek, en heeft als pianist opgetreden in het Holland Festival. Hij is er

DE SLITS

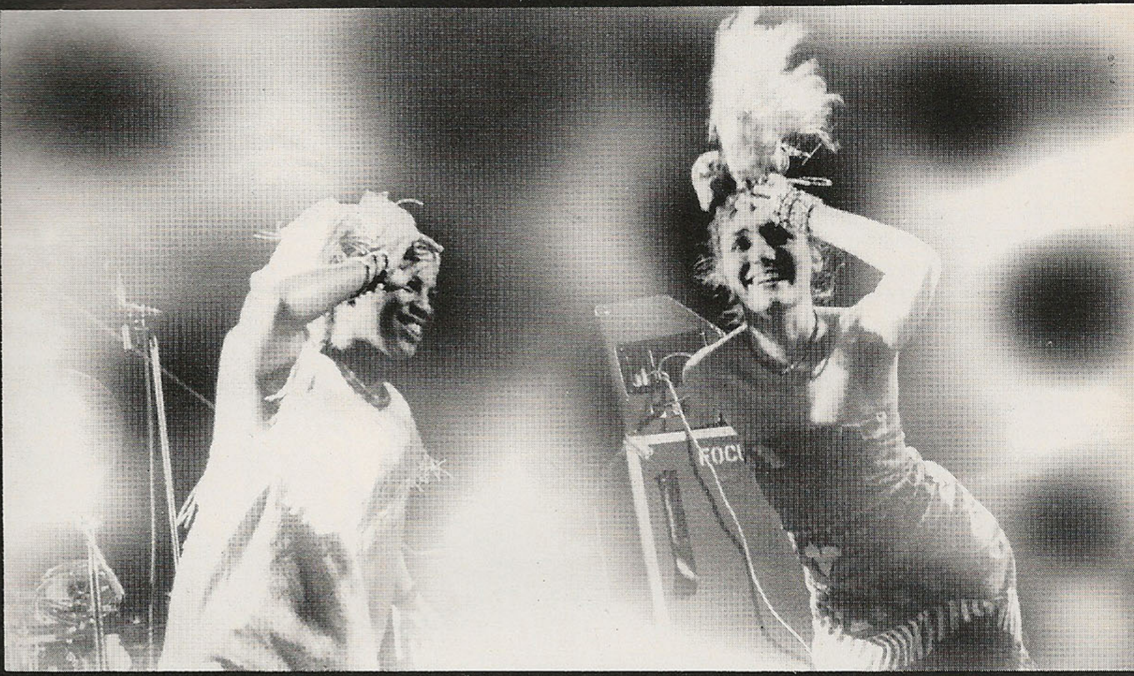

allergisch voor geïdentificeerd te worden met een groep of stroming. Of hij al lang bij de Slits speelt: *'Ik zit niet bij een band, ik werk met mensen samen gedurende bepaalde periodes'.*

Over het vinden van de goede mensen om mee samen te spelen: *'Mensen met dezelfde ideeën? Die bestaan niet. Muziek komt naar mijn ervaring voort uit juist enorme verschillen, en af en toe gebeurt er dan iets wat op z'n plaats valt. Misschien ééns in de vijftien jaar vallen een heleboel ideeën van een heleboel mensen samen, misschien was dat wel wat gebeurde in de punk-tijd. Ik was er toen niet, ik was toen bezig met het Londens Muzikanten Collectief; we wilden een plaats creëren waar iedereen zijn eigen optredens kon organiseren. Ik ben nu bezig met een nieuw muziekblad, 'Collusion' – ik ben dus niet tegen muziekjournalistiek –, waarin allerlei uiteenlopende mensen, van scholier tot Vivien Goldman, in kunnen schrijven. Uiteenlopende onderwerpen. Laatst hadden we een zes pagina's lang artikel over echo'.*

Ook Dick O'Dell, ex-Slits-en ex-Popgroupmanager, nu zowel Y-label-eigenaar als geluidstechnicus op deze toernee, wil graag wat kwijt. Hij is erg trots op zijn recente Pigbag-single, die het zoveel beter 'doet' dan hij ooit heeft kunnen verwachten.

Christine, als rechtgeaarde manager, blijkt een soort schakel naar de groep en blijft zich uitputten in verklaringen dat toernees nu eenmaal uitzonderlijk slechte periodes zijn voor interviews en dat er momenteel nogal wat spanning op de groep drukt. Ik moet beloven in London langs te komen, dan is er zeker tijd om te praten.

Katie, choreografe van de dansgroep, zegt ook dat zij er wel een beetje mee zit dat de anderen zich zo gedragen, en dat ze het daar onderling maar eens over moeten hebben. Maar ze vindt dat ze zelf, als vriendin en iemand die voor ze werkt, in een wat lastige tussenpositie zit.

Via een optreden van de Slits, ook al spreek je ze zelf niet, kom je toch wel wat te weten.

RIOT

FLIGHT TOGETHER AGAINST THE SYSTEM SE DON'T WANT DESTROY YOUR DESTROYER

Een paar dagen voor de verkiezingen. Op een C.P.N.-manifestatie speelt de zaanse groep Riot.

'De fabriek waar dit alles plaatsvindt is samen met de drie naastliggende woningen gekraakt en een ieder die eens wat wil organiseren kan gebruik maken van deze ruimte. Wij gebruiken het als oefenruimte, het zaans volkstheater speelt en repeteert hier en zoals nu is er manifestatie'.

RIOT: Fred-zang, **Marcel**-bas, **Bob**-drums, **Kees**-gitaar. Dat wil zeggen, voor **Kees** is het vandaag het laatste optreden met **Riot.** Hij gaat naar **IJsland** emigreren omdat aan dat land slechts één negatief punt kleeft: de amerikaanse militaire basis. **Riot** zoekt dus een nieuwe gitarist.

'We hebben al verschillende mensen op het oog. Nu is onze visie op **Riot: Bob** wil heel snel, **Marcel** vreemd, **Fred** daar tussenin en **Kees** heel vreemd gaan spelen. Een eventueel nieuw iemand in de groep zou dat proces kunnen versnellen, bijvoorbeeld meer **No-Wave-** dan **Punkachtig.** Wel willen we die afwisseling er in houden van snelle en langzame nummers én tweemaal in de week repeteren en één keer per maand optreden. We willen vooral op doordachte wijze maatschappijkritisch blijven en de reden om op een **C.P.N.**-manifestatie te spelen is, omdat die partij het meest beantwoordt aan onze politieke ideeën'.

Hoe is het leven in Zaandam?

'Meestal saai en klote, soms ook leuk in het weekend, in het **Drieluyk.** De laatste tijd komen er weer veel nieuwe bands bij. Verder is het hier soms heel heftig. Wij verdenken bijvoorbeeld de **N.V.U.** van **Glimmerveen** van het gooien van een **'molly'** in een kamer van een kraakpand waar op dat moment mensen lagen te slapen. We zijn toen drie nachten op jacht geweest naar die mensen, maar je ziet niet meer dan hun rug, want als je ze net te pakken denkt te kunnen nemen komt er uitgerekend een politieauto langs om jou te arresteren. Weet je dat de **N.V.U.** hier af en toe zelfs in uniform rondloopt? De politie wilde onze aangifte niet in behandeling nemen, omdat een aangifte alleen maar kan als je je naam noemt en als kraker kun je dat gewoon niet doen. De politie vindt het trouwens prachtig wanneer de krakers klappen krijgen. Ook de media (met name twee streekkranten) proberen ons steeds weer zwart te maken. In het buurthuis hebben we bijvoorbeeld een toneelstuk over jeugdcriminaliteit gebracht, dat we al eerder in het **Drieluyck** hadden opgevoerd. Als onderdeel van het stuk is er een scene waar vanuit het publiek een beetje rotzooi wordt getrapt. In de krant werd het echter heel anders gepresenteerd: **PUNKERS SCHOPPEN ROTZOOI IN DE VLINDER!**

Er was ook politie bij en op hen leek het heel anders over te komen, ze nodigden ons uit voor een gesprek en stelden zich positief op, maar achteraf bleek het hen er alleen maar om te gaan persoonlijke gegevens te verkrijgen, die ze dan weer door konden spelen aan de eigenaar van het pand, wat ze natuurlijk helemaal niet mogen. . .'

Is dit alles een reden om muziek te gaan maken?

'Nou, niet alleen natuurlijk. Je begint heel onbewust, het lijkt je wel leuk en dat groeit steeds verder uit. Niet alleen door de toestanden in **Zaandam,** maar door alles. Als een protest tegen alle smerige dingen die in de wereld gebeuren. . . eh, het spelen lucht wel op'.

Riot is een leuke band om naar te kijken. Jullie variëren je podiumpresentatie nogal eens.

'In het **Drieluyck** deden we laatst mee aan een anti-leger manifestatie. Op het toneel hadden we zandzakken en prikkeldraad geplaatst, waar trouwens iemand aan bleef hangen, met achter ons hele felle lampen die recht het publiek inschenen. Of zoals in **Royaal,** waar **Kees** z'n gitaar het publiek in zeilde en het publiek er op ging spelen! In de **Parkhof** brak, toen hij hem op de grond gooide, de kop eraf. Op onze cassette kun je dat heel goed horen, de mensen roepen: 'hij is gebroken, hij is gebroken'.

'Punks krijgen zoveel agressie te verduren, omdat ze door de media in een totaal kwaad daglicht worden gezet, worden gecriminaliseerd. Daardoor voelt een grote groep mensen zich weer gerechtigd om punks in elkaar te slaan. Een anti-punk hetze, die duidelijke associaties oproept met jodenvervolging en vreemdelingen haat. Zowel de overheid als de media hebben weer een 'schuldige' gevonden voor hun eigen rotzooi, terwijl juist punks tegen die rotzooi ageren'.

De teksten van **Riot** zijn sterk politiek getint: lucht-, voedsel- en watervervuiling, brandend **Berlijn, Amerikaanse** napalm op **Vietnam,** antileger, anarchie, tegen kerncentrales, tegen fascisme.

Ze hebben één **live**-cassette uitgebracht **(Parkhof, Alkmaar)** met toevoeging van een tekstblad en de onvermijdelijke poster van een **ME**-er met een opwind-sleutel in zijn rug.

THE METHOD ACTORS

Wanneer er iets wordt vertelt over een nieuwe toevoeging aan het muziek-gebeuren, ben je snel geneigd daar meer van te willen weten. In dit geval was ik het slachtoffer van mijn eigen nieuwsgierigheid. Wat er te lezen was over THE METHOD ACTORS aan schaarse informatie las ik of vluchtig of wat uitgebreider door, al na gelang mijn stemming. Dan kondigt zich een optreden aan en het besluit naar het evenement te gaan is al gauw gemaakt: je 'kent' ze immers.

Maar wat denk je als het concert een nogal teleurgestelde stemming teweeg brengt? Misschien ligt het aan de bombastische manier van beschrijving of het met veel poeha omgeven duo dat zich in de luister van de **B-52's** wil scharen? Doch deze vergelijking werkt ontmoedigend; hier is geen sprake van een toevoeging die rijker maakt, en óók niet volgens hun theorie dat verarming toevoegt.

THE METHOD ACTORS, bestaande uit de gitarist **Vic Varney** en de drummer **David Gamble**, zijn van mening dat op de manier waarop zij muziek maken veel, ondanks hun sobere opzet, bijbrengen. Dat kan in eerste instantie ook als zodanig overkomen, als je weet dat een gitarist en drummer in staat zijn iets te brengen dat mensen blijkt te boeien, want er was geen massale leegloop tijdens hun optreden. En toch als je goed luistert, kom je er achter dat er hier eerder sprake is van een copie, al eerder vertoont op muzikaal terrein. Zoals eerder gezegd, THE METHOD ACTORS laten duidelijke lijnen lopen naar de **B-52's**.

Het zal niet alleen liggen aan het feit dat ze uit hetzelfde stukje **Amerika** komen als de onder dertigers furore makende **B-52's**, maar voor een groot gedeelte ook aan Danny Beard, die indertijd ook optrad als producent voor de **B-52's** en nu THE METHOD ACTORS gekoerst heeft naar het **Armageddon-Records** label waarop zij een E.P. hebben uitgebracht.

En zijn ze nu een 'dance-band'? Zij zelf vinden van wel. **Vic:** 'Het ritme is het belangrijkste; de stuwende kracht, en als je dat voelt dan dans je. Je maakt mij niet wijs dat je niet aanvoelt wanneer er ritme is. Het bevreemde hem wel dat er niet of nauwelijks werd gedanst tijdens hun optreden. **Vic:** 'Dat is wel een verschil met **Amerika** waar veel mensen tijdens de concerten staan te swingen. Het leven daar is ook anders, daarom staan de mensen in de **States** anders tegenover muziek. Daar is het een gebeurtenis en kunnen de toeschouwers zichzelf vergeten en laten meevoeren op wat ze horen en hoeven ze zich niet te bekommeren om wat er voor hun neus afspeelt, want wat interesseert ze nu een **David** of **Vic**. Hier is het minder ontspannen en stabieler, dat merk je aan de reacties'.

Graag zou ik toch meer willen weten na de gebrekkig gebleven informatie, maar dat zal moeilijk gaan: ze zijn te moe na hun concert om nog lang na te praten. 'Hoe oud zijn jullie?' Ze weten het niet meer. Enfin ze lijken mij oud.

Tekst: Jaqueline Buys

THE

THE FALL EEN ZEER EFFICIËNTE FAMILIE. TIJDSBESTEK TUSSEN AANKOMST EN EINDE SOUNDCHECK TWEE UUR. UIT MANCHESTER. MANAGER KAY CARROLL, DIE ZEGT DAT ZE 'ALLES IN EIGEN HAND HOUDEN'. GITARISTENTANDEM CRAIG SCANLAN, DIE ALLEEN 'SLATES AMPLIFIERS AND SKINNY RATS GUITARS' GEBRUIKT EN MARK RILEY, DIE TEVENS DE TOETSEN BEROERT. BASSIST STEVE HANLEY, IMMER STRAK AAN DE BASIS MET ZIJN BROER PAUL OP DRUMS. HET GELUID IS EVEN SIMPEL ALS ONVERGELIJKBAAR, EVEN KOEL ALS DOORDRINGEND. AANGELENGD MET MARK E. OP MICRO.

Mark E. aan niemand verplicht. Dus ook niet aan de rockpers. 'Ik besteed de meeste tijd eraan de pers van m'n nek te houden' zegt **Mark E. Smith,** zanger en onbetwist leider. Talloze bezettingswisselingen gedurende het vierjarig bestaan van de groep schijnen niet te deren, maar **The Fall** zou zonder **Smith The Fall** niet zijn, net zo min als **Smith** zonder **The Fall** zijn gram kwijt zou kunnen.

– Een hekel aan interviews?

'Nou, dat ligt eraan'.

– Omdat je niet te kijk gezet wil worden.

'Misschien, I'm very secretive. De manier waarop mensen naar me toe komen na optredens en vragen stellen over dingen die ze hebben gelezen, ik vind dat erg deprimerend. Het is natuurlijk de enige manier waarop ze iets kunnen vernemen, maar het blijft verontrustend. Ook om zoals alles werkt wat gedrukt staat – het is maar half waar, dingen worden verkeerd uitgelegd, maar de lezers geloven ieder woord.

De Engelse rockpers bijvoorbeeld, die wil iedere band nog steeds als een soort minstreel zien. 'Prole art threat' (van **Slates**) gaat daarover, over de manier waarop mensen proberen een bepaald gezichtspunt of mening op te dringen. Je krijgt geen toestemming om jezelf uit te drukken. Veel van dat nummer kwam voort uit kritiek als 'waarom gaat **The Fall** geen geregeld leven leiden, waarom voegt The Fall zich niet gewoon bij de punkbeweging en maakt het iedereen gemakkelijk in plaats van te proberen intelligent te zijn'. Mensen die rock volgen, denken dat het een soort alternatief is, maar het is twintig jaar geleden al opgehouden een alternatief te zijn'.

– Ik vind eerder de hele rockscene een soort drug.

'Yeah. Hm. Nou, ik klaag er ook niet over. Ik begrijp alleen niet waarom The Fall als 'ongeschikt' wordt beschouwd. De rockpers bestaat nou eenmaal, oké, maar ik kan het niet waarderen'.

– Ik heb je toch gevraagd om zelf iets te schrijven, dat kan dus nog steeds. . .

Mark E. op het podium of eraf is eigenlijk dezelfde jongen. Alleen op het podium ontlaadt zich een brok geconcentreerde energie in de manier waarop hij zijn verhalen vertolkt. Een detail in verschijning is ook de rose map die hij overal, behalve op het podium, meeneemt en waar af en toe iets uit wordt opgediept. Zoals tijdens zijn betoog over onafhankelijke labels.

'Die zijn al lang niet meer wat ze een paar jaar geleden waren. Ik vind dat onafhankelijke labels een kans moeten geven aan bands, die geen aandacht krijgen, die nergens terecht kunnen'.

Het laatste werkstuk van **The Fall,** de ten inch **'Slates',** houdt direct verband met zijn aversie tegen de ontwikkeling van die labels.

'Het concept van **Slates** was weg te breken van zowel de rockbusiness als de alternatieve hitparade van het synthesizergespuis en de raincoatbrigade'. Raincoatbrigade???

Ter illustratie wordt uit de map een advertentie gevist van de **C81** cassette, die **Rough Trade** in samenwerking met **NME** heeft uitgegeven. Een stukje vuile was? Een van zijn plotselingen schelle lachjes als antwoord. **The Fall** houdt zelf controle.

De opzet van **Slates** is in elk geval geslaagd: de ten inch valt wegens de prijs (minder dan 2.50 pond) in de UK in de categorie singles, terwijl **Slates** met zes nummers binnen de ontwikkeling van **The Fall** duidelijk een opvolger is van **Grotesque.** Eigenlijk een vijfde elpeetje dus.

'Grotesque was een soort document, een herstel, daarom heet-ie ook 'after the gramme'. Hoewel 1980 wel het meest succesvolle jaar voor ons is geweest, waren we toch een beetje de weg kwijtgeraakt'.

– Hoezo?

'We wilden nooit een onafhankelijke-label -band worden. Het oorspronkelijke idee achter **The Fall** was een ander gezichtspunt te geven aan een kant van het leven die niet door andere bands wordt aangeroerd. Veel bands voeren onwetendheid hoog in het vaandel en doen schamper over intelligentie. In de new wave heb je twee soorten, de skinheads en de art-college groepen. **The Fall** is geen van beide'.

– Wat is het verschil tussen **Grotesque** en **Slates?**

'Slates is niet beter dan **Grotesque** of zo, maar het heeft wel een andere atmosfeer. Hopelijk. **Grotesque** was ook erg persoonlijk; de helft van de nummers is in de studio tot stand gekomen, geïmproviseerd. Het was toch een vreemde situatie in de studio. **Grotesque** was het eerste 'echte' album voor **Rough Trade** en **Paul** zat pas sinds drie weken in de band. Ik blijf wel altijd met m'n teksten bezig, ja. Van **Grotesque** zou ik sommige dingen wel weer opnieuw willen doen, maar dat kan live toch wel. De teksten van **Slates** zijn nogal gedetailleerd, daarom ben ik er ook tevreden mee. Ik hoef er niets meer aan toe te voegen, **The Fall** is op **Slates** 'as clever as anybody'.''

Slates valt uiteen in twee delen. Objective staat voor algemeen, Subjective voor persoonlijk. Een nummer als 'Fit and working again' gaat over de slaafse navolging van trends, in **Mark's** woorden religie.

'Kijk maar naar al die slogans overal. Het punkgebeuren is helemaal fout gegaan, het is een excuus geworden om er een chaos van te

FALL

maken. Ik weet wel, half ons publiek bestaat uit dat soort punks, maar wij zijn gewoon niet het soort band waar zij op uit zijn. Ze zijn erg verwend'.

– Hoezo verwend.

'Je kunt dat soort dingen alleen maar doen, als mensen het je toestaan om te doen'.

– Je wilt dus niet gezien worden als punkband.

'Ik heb er geen bezwaar tegen'.

– Wat betekent punk dan voor jou?

'Experimenteren met de totale muziek. Niet zoals de UK Subs-punk'.

– Punk is of was toch meer dan muziek alleen.

'Ja, dat is dus ook waar **Slates** over gaat. Misschien is het ook een soort bitterheid van mijn kant. In 1977 startte **The Fall** met een punk aanhang en nu groeit het uit elkaar'.

Met welke band je ook praat, er is er bijna niet één die zich niet afzet tegen andere bands en stromingen om hun eigen plaats te bepalen of veilig te stellen. Ook **Mark** laat regelmatig namen vallen met een cynische ondertoon. Maar ho, de punk-discussie is nog niet afgelopen.

– Is punk voor jou ook een manier van leven. Een groep als **Crass** probeert bijvoorbeeld eigen omstandigheden te creëeren.

'Ik denk dat dat stom is. Neerbuigend ook. Werkende jongeren kunnen zich immers niet permitteren zich een bepaalde levensstijl aan te meten. Zo'n groep praat gewoon vanuit een bevoorrechte positie. Hetzelfde is het geval met de linkse politiek in Engeland. De leiders komen voort uit milieus die bevoorrecht zijn in opvoeding en opleiding. En die mensen denken te weten wat het beste is voor de werkende klasse, ik vind dat nogal beledigend'.

– Denk jij over alternatieven dan, of stel je alleen vragen. Ik bedoel, je doet toch ook uitspraken, wat moeten mensen daar dan mee aan?

'Ze moeten zelf maar zien wat ze eruit halen. Ik wil geen massa mensen op m'n nek hebben, mensen zijn voor mij individuen. Ik heb geen levensstijl nodig, waarom zou ik dan iets pretenderen. Net als het **Crass**-standpunt over atoombommen en 'weg met de politie'. Dat soort dingen windt mensen op, windt fascisme op'.

Het gesprek begint oeverloze vormen aan te nemen als de corruptie van alle systemen nabij is. Tenslotte:

'Ik doe niet, eh, ik alleen maar verantwoordelijk voor mezelf. Ik heb de discipline om dit te doen, dus ik zie niet in. . . ik heb geen behoefte aan argumenten. I'm a different person, daar schaam ik me niet voor. Waarom zou ik dat verbergen'.

Later bedacht ik dat we hier op het punt waren, wat de uitstraling van **The Fall** typeert: ik ben anders dan jij, we zijn niet hetzelfde. Maar toen ging ik gewoon door.

– Goed. Maar jij staat op een podium, hebt een aanhang, mensen luisteren naar je platen.

'That's because I'm unique, niet omdat ik hun overtuiging verwoord of hetzelfde ben als hen. Dat is ook waarom het hele rocksysteem stinkt tot op de bodem, het is een vorm van wederzijdse aanvulling. Waarom denk je dat mensen zich hetzelfde kleden als bands? Ze willen horen wat ze al weten'.

The Fall komt haar publiek ook niet bepaald tegemoet door bijvoorbeeld de service van een tekstvel. Een regelmatige klacht, zelfs in Engeland, is dat de frustraties en fantasieën van **Smith** maar half te verstaan zijn.

'Mijn songs zijn verschillende manieren van communicatie. Misunderstanding is half the fun. . . Ik kan me ook niets vervelenders voorstellen dan naar iemand te gaan kijken zoals ik'. Pretogen. Dan: 'misschien ben ik ook wel een gefrustreerde schrijver'.

Een paar avonden later gaat de rose map opnieuw open en krijg ik twee vellen met tekst voor **Vinyl**, waaronder de eerste levenstekenen van **The Hip Priest.**

Bezettingswisselingen in **The Fall** hebben het concept nooit noemenswaard veranderd. Net als bij de meeste bands is het vooral de drumkit die regelmatig door een nieuw gezicht wordt beheerd. **The Fall** startte met **Karl Burns,** die na de eerste elpee zijn opwachting maakte bij andere bands zoals **PIL, The Passage en English Subtitles,** die hij pas onlangs de rug heeft toegekeerd.

Mike Leigh deed daarna zijn intrede bij **The Fall,** maar sinds **Grotesque** drumt **Paul Hanley** mee, een broer van de bassist. Met zijn zeventien jaar heeft **Paul** geen behoorlijke werkvergunning kunnen krijgen voor het buitenland. Hij had geen paspoort, alleen een soort vakantiekaart en door stakingen kon het paspoort en dus ook de werkvergunning niet op tijd worden aangevraagd. Verrassing tijdens de Nederlandse tour: **Karl Burns** is wederom van de partij en gaat ook mee naar Amerika tot eind juli. **Paul** heeft dus een onverwachte vakantie maar wil zo graag spelen, dat ik twee optredens heb gezien met elke keer een andere drummer.

Wanneer **Mark E.** wordt gevraagd of hij tevreden is over **The Fall** zegt hij:

'Ja, vooral de laatste week gaat het erg goed. Weer met Karl spelen is erg stimulerend voor mij, we hebben dezelfde houding. De rest van **The Fall** is nu erg gedisciplineerd. En goed. Karl betekent wat extra flair'.

– Je hebt ooit eens gezegd **'The Fall is a threat'.** Voor wie en waarom?

'The Fall is bedreigend voor mezelf, omdat de band veel jonger is dan ik. Ik ben 24 en de anderen zijn teenagers. Ik zie mezelf terug in hen een paar jaar geleden, maar ik was anders. Dat is wel dreigend, ze hebben een andere houding tegenover muziek en. . .' Op dat moment komen **Paul** en **Mark Riley** binnen. De bedreiging neemt een andere wending.

'The Fall is een bedreiging voor de muziekindustrie'.

– Nog steeds?

'Ja, we hebben nu veel meer vijanden dan toen we begonnen'.

– Nog een citaat, 'You can only be your own judge'.

'Uiteindelijk, ja. Zoals ik zei, als je discipline hebt, kun je het zelf doen en niemand kan je vertellen dat je het verkeerd doet. Je wordt gemakkelijk aangestoken door aanmerkingen op je werk, zodat je niet meer weet waar je bent. Over het algemeen maakt kritiek je alleen maar van streek. Het gaat erom, dat je gelooft in wat je doet en dan betekent kritiek niets'.

– Maar dan zul je wel erg kritisch voor jezelf moeten zijn.

'That's where discipline comes in'.

Tekst: Ann Bouwma, Foto's: Roy Tee

(discografie)

Singles:

Psycho mafia/Bingo Master/Repetition (Step forward) It's a new thing/Various time (SF)
Fiery Jack/2nd dark age/Psykick dancehall (SF)
How i wrote elastic man/City hobglobins (Rough Trade) Totally wired/Putta block (RT)

Elpees:

Live at the witch' trials (SF)
Dragnet (SF)
Totale's Turns – it's now or never (RT)
Grotesque – after the gramme (RT)
Slates (ten inch) (RT)

RAINC

in alle bescheidenheid

IN DE GEMEENSCHAPPELIJKE TUIN ACHTER HET KANTOOR VAN ROUGH TRADE IS HET RUSTIG PRATEN. TWEE RAINCOATS, ANA DA SILVA EN VICKY ASPINALL, HEBBEN OP HET OGENBLIK BETREKKELIJK VEEL

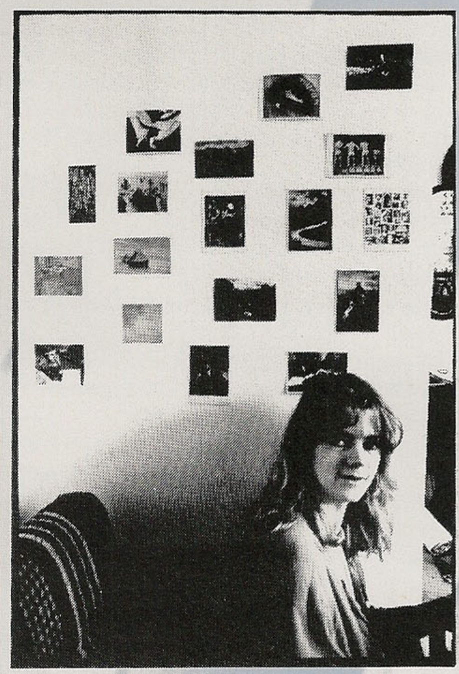

tekst: Mart Roegholt foto's: Kooos

Zonder drumster

De personele omstandigheden waaronder de Raincoats werken zijn steeds niet zo gemakkelijk geweest. Hun grootste probleem is een drumster. Na vertrek van Palmolive (die trouwens eerder ook al bij de Slits vertrok) zaten ze zes maanden zonder. Met nieuwe drumster Ingrid klikte het uiteindelijk toch niet, en zo moesten ze, midden in opnames voor Odyshape, met allerlei invaldrummers werken. Dat zijn met name Charles Hayward (This Heat), met wie het het prettigst ging, en Robert Wyatt geweest. Daarnaast spelen op de plaat nog enkele mensen mee. Overigens was dat soort tussenoplossingen in het geheel niet alleen maar noodoplossing, want het heeft een heleboel positieve effecten gehad: *'Het werken in de studio is daardoor flexibeler en onvoorspelbaarder geworden, het resultaat dus spontaner'.*

Voor live-optredens moet er wel aan de nummers worden gesleuteld, maar Vicky zegt dat ze dat juist goed vindt – een nummer zal dan steeds weer anders klinken en zich blijven ontwikkelen.

Of ze naar een nieuwe drummer zoeken, of eigenlijk vooral of dat een drumster zal moeten zijn: *'Het liefste wel een vrouw. Een echte echte expert hoeft het niet te zijn _ hoewel het natuurlijk wel veel beter is als iemand kan doen wat ze wil zonder technische problemen _, maar het gaat er vooral om dat zo iemand bij ons past qua persoonlijkheid en ideeën'.*

Vicky: *'Een probleem met vrouwelijke drummers is, dat die zichzelf niet zo makkelijk naar voren schuiven'.*

Ana: *'Ze hebben niet het vertrouwen dat ze goed genoeg zijn voor een band die al twee elpee's heeft uitgebracht, maar daar gaat het helemaal niet om'.*

Vicky: *'Drums is fysiek zoiets anders. Misschien dat je daarom veel vrouwen die beginnen te drummen op conga's ziet beginnen; dat is toegankelijker'.*

Ana: *'Waar het vooral om gaat is een verbeeldende manier van drummen, niet die kopie van bestaande stijlen'.*

Vicky: *'Ja, ik denk dat Palmolive één van de eersten was die daarmee begon. Ze speelde veel op de tomtoms, losjes, als het ware om het ritme heen. In feite ging het niet erg gelijk, het was nooit exact, maar ze bracht er zoveel nieuwe elementen in _ dat was echt vernieuwend'.* (Palmolive speelt mee op hun eerste elpee – MR).

Viool

Iets heel speciaals bij de Raincoats is het gebruik van viool, wat toch maar heel sporadisch in de popmuziek voorkomt. We zijn het met elkaar eens dat een van de prachtigste voorbeelden is wat John Cale ermee doet – maar hij maakt er maar zo sporadisch gebruik van – en dat een van de afgrijselijkste voorbeelden Jerry Goodman (the Flock) is geweest.

Voorbeelden in de Nederlandse popmuziek zijn erg schaars: Jan van de Grond Groep (vind ik niet mooi), en het voormalige Presse Papier (matig). Viool inpassen in popmuziek is echt ontzettend moeilijk; het dringt zich gauw op de voorgrond en gaat janken of vooral zeuren.

De Raincoats (de eer komt natuurlijk vooral aan Vicky zelf toe) hebben er denk ik het meest systematisch mee geëxperimenteerd, en ik vind dat je op Odyshape daarvan mooie resultaten hoort. Op hun eerste elpee, vinden ze zelf, paste het ook goed; dat is wel zo, maar het is daar allemaal nogal folkachtig en rauw.

Iets heeft me echter altijd bij hen getroffen: zij gebruiken de viool als viool, zonder veel effecten (hij gaat via een element door de versterker, met hooguit af en toe een beetje echo), dus met behoud van zijn 'natuurlijke' karakter. Dat is knap: een regelrecht aan de klassieke muziek ontleend instrument zó gebruiken dat het de eigen 'klassieke' sound behoudt, maar toch in popmuziek niet misplaatst of ongeïntegreerd klinkt.

Vicky: *'Veel vrouwen die muziek zijn gaan maken vanuit een klassieke achtergrond grijpen naar traditionele 'technische' stijlen en patronen'* (bijvoorbeeld akkoordenopbouw).

Ana: *'Het kost ook veel tijd om om te schakelen naar een andere taal'.*

Vicky: *'Toen ik iets anders wilde dan klassiek, begon ik ook met dat technische, zoals partijen arrangeren vanuit andere instrumenten en de akkoordenschema's. In Jam Today* (dit is een feministische jazz-rockband van het eerste uur - MR) *kwam ik echt in de jazz en wilde dat heel goed leren, ook improviseren. Maar dat was het toch ook niet. Ik ging gitaar spelen, want ik wilde een instrument leren bespelen waar ik nog niet mee overweg kon'.*

Op die eerste elpee staan alleen basisak-

COATS

TIJD. HUN TWEEDE ELPEE 'ODYSHAPE' IS NET UIT – IK HEB ER VOOR HET GESPREK BOVEN IN HET KANTOOR VLUCHTIG NAAR KUNNEN LUISTEREN – EN OPTREDEN DOEN ZE OP HET OGENBLIK NIET. DE REDEN DAARVAN IS DAT DERDE BANDLID GINA BIRCH VOOR HAAR EINDEXAMEN KUNSTACADEMIE ZIT EN ABSOLUUT GEEN TIJD VOOR DE BAND HEEFT – ZIJ IS ER DAN OOK TIJDENS HET GESPREK NIET BIJ. DRUMSTER INGRID WEISS HEEFT AL ENIGE TIJD GELEDEN DE GROEP VERLATEN EN VIERDE 'BANDLID' SHIRLEY MANAGEMENT VANAF HET EERSTE UUR) ZIT BOVEN OP HET ROUGH TRADE-KANTOOR HARD TE WERKEN.

RAINCOATS

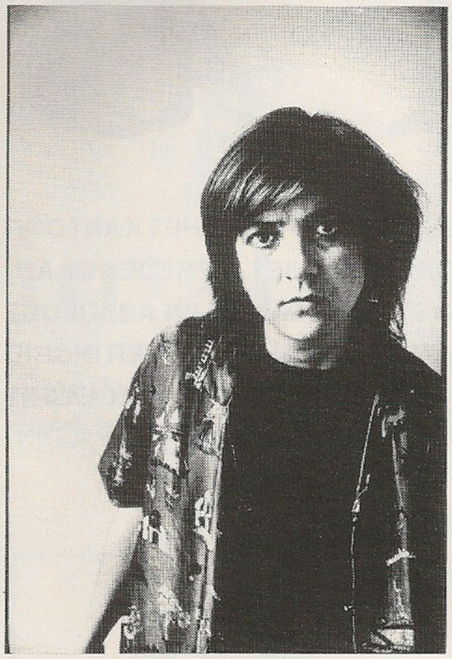

koorden, langgerekte noten en getokkel; op de tweede hoor ik ook andere dingen.

Vicky: *'Je moet veranderen, het is een voortdurende voortgang. Ik wil van alles proberen, in de toekomst ook heel andere stijlen uitproberen, bijvoorbeeld discostrings'.* (Zoals Chic doet).

Ana: *'Het is zo'n mooi instrument. 't Is zo stom dat als mensen die viool spelen de popmuziek ingaan, ze de viool opgeven en gitaar of bas gaan doen. Het is waar, het past niet overal, maar daarom hoef je hem toch niet aan de kant te doen!'*

Jullie muziek ligt dicht tegen acoestisch aan, misschien valt viool daarom zo goed in te passen.

Vicky: *'Dat is niet waar, het zou net zo goed in heavy metal, nou ja, heavy rock kunnen, met een flanger'.*

Het vrouwen-muziek-klimaat

Is er in de laatste jaren iets veranderd in de situatie van vrouwen-in-de-muziek, zowel in jullie eigen kijk daarop en ervaringen, als in de reakties?

Vicky: *'Ik denk dat de manier waarop wij het hebben gedaan en waarop er naar ons is gekeken, ongeveer het tegendeel van typerend is, niet representatief dus. We hebben nooit die vervelende ervaringen gehad die toch erg veel vrouwen op het podium gehad hebben, zoals gebrek aan respekt. Zelden van die vaak gehoorde reakties als 'laten die meisjes eerst nog maar eens op hun gitaar gaan oefenen'. We hadden geen moeilijke, en geen gemakkelijke omstandigheden; door onze eigen houding denk ik. We hebben de zaak waarschijnlijk in de hand gehad; niet dat je álles in de hand kúnt hebben, maar we hebben situaties kunnen vermijden die andere vrouwenbands ongelukkigerwijs niet hebben kunnen vermijden'.*

Ana: *'Misschien ook door de tijd waarin we begonnen: punk, de onbelangrijkheid van techniek. Het viel niet op als je niet goed kon spelen, tussen al die punkbandjes'.*

Maar er moet toch veel veranderd zijn nu er zoveel méér vrouwen muziekmaken en er zoveel meer bands met vrouwen zijn?

Ana: *'Toch lang niet zoveel als ik twee jaar geleden verwachtte'.*

Vicky: *'Nog steeds niet veel vrouwen spelen op een eigen manier. Er wordt zo traditioneel gespeeld, hetzelfde wat daarvoor mannen deden. Al die vrouwengroepen die zo technisch spelen – en daarin ook heel goed zijn –, van die jazz- en soul-achtige dingen, - groepen waarin vrouwen net zo goed door mannen vervangen kunnen worden omdat het tóch hetzelfde zou klinken. Er is geen andere vorm, en geen andere inhoud. Dat is teleurstellend; want het potentiëel bij vrouwen is zoveel groter, de kans om muzikaal veranderingen te laten plaatsvinden. De Slits doen het wel.' Die zijn ècht vernieuwend, radikaal anders: hun muziek zou niet zo geklonken hebben met mannen in de groep'.*

Dat was ook voor jullie de reden om te beginnen?

Vicky: *'Ja zeker, plus ook nog dat je zelfvertrouwen krijgt door met vrouwen samen te spelen'.*

En het is nog steeds geldend dat er muzikale veranderingen van vrouwen te verwachten zijn; en dat daarvoor meer vrouwen in de muziek nodig zijn?

Ana: *'Het percentage van het totaal is nog steeds zo klein – het kost waarschijnlijk meer tijd dan we eerst dachten, zo'n twee of drie jaar méér –'.*

Zijn jullie ook de mening toegedaan dat je na verloop van tijd weer met mannen door kunt gaan omdat je dan als het ware je achterstand hebt ingehaald?

Ana: *'Misschien kan het, het is mooi als vrouwen hun eigen dingen erin kunnen verwerken; maar je moet het zo bekijken: wat betreft vrouwen in de muziek leven we nog in het stenen tijdperk. Eén vrouw in een band kan denk ik niet veel veranderen'.*

Wat vind je bijvoorbeeld van wat de Au Pairs doen?

Ana: *'Dat is mannenmuziek'.*

Vicky: *'Niet de teksten, maar de muziek en de podiumpresentatie wèl. . . maar aan de andere kant, die vrouwengroepen die zo angstvallig proberen niet aan 'mannen' popmuziek te doen, en dan bijvoorbeeld jazzachtige dingen doen, die vergeten dat jazz ook 95% mannenzaak is. Kijk, ikzelf heb ook heel veel tegen de traditionele popmuziek. Maar je moet er geen grote schop tegenaan geven. De goede dingen eruit halen en daar op je eigen manier iets mee doen'.*

Odyshape

In tegenstelling tot hun eerste elpee, die meer het karakter had van een op plaat gezette live-set, is Odyshape een echte studio-elpee. Al die verschillende mensen in tamelijk uitgebreide bezettingen zullen op het podium niet meedoen, en dus zullen de nummers live nogal anders klinken. Ana, Gina en Vicky zelf wisselen allen in vocalen, gitaar, bas en percussie-instrumenten. Odyshape is een 'stille' plaat, niet vrolijk, niet hard, niet swingend, niet zwaar. Nogal anders dan anders.

Hoewel volgens hun eigen zeggen het studiogebeuren spontaan verliep, klinkt deze plaat erg doordacht en uitgebalanceerd – in tegenstelling tot het rauwe geluid van hun eerste elpee –.

Hij zit vrij dicht acoestisch aan, onder andere als gevolg van minimaal gebruik van effekten, het ontbreken van electronica, het gebruik van acoestische instrumenten als cello, piano en viool en veel kleine ritme-instrumenten. Een enkel nummer klinkt nogal klassiek, en een paar nummers doen oosters aan.

Het geheel is mooi, apart en rijk aan stemming (vaak droevig en ingetogen maar niet doomy). Soms wordt met een duidelijke ritmestruktuur gewerkt – niet vanuit de drums maar vanuit alle partijen –, soms wordt er erg kollage-achtig gespeeld.

De Raincoats, overeenkomstig de door Palmolive begonnen 'vrouwelijke' speelstijl, willen ritme-instrumenten echte gelijkwaardige instrumenten laten zijn, die *verbeeldend* kunnen spelen. Dat maakt de muziek licht en dansend.

Niet alle nummers van Odyshape zijn even geslaagd, maar dat kan natuurlijk ook niet; zeker niet op een plaat waarop met iets nieuws wordt geëxperimenteerd. Het is in veel opzichten even wennen. Ik vind het een bijzondere plaat, en mooi. Maar ik kan me goed voorstellen dat de reacties uiteen zullen lopen van saai tot prachtig. Plaat - besprekingen zijn toch ook subjektief en willekeurig, dus luister zelf maar.

Via Via

Utrechtsedwarsstraat 10 Tel 020-220849

SALTY DOG
POrtable

UB40
Present Arms

CBS

nieuwe elpee met GRATIS single

LOUNGE

Is nep g

LIZARDS

EIGENLIJK EEN STEL VREEMDE EENDEN IN DE BIJT: ZE SPELEN FAKE-JAZZ VOLGENS EIGEN ZEGGEN, MAAR TREKKEN DE AANDACHT IN ROCKCLUBS EN ROCK/POPBLADEN. NIET ALLEEN DOOR DE AANWEZIGHEID VAN EX-FEELIES DRUMMER ANTON FIER EN DE MEDEWERKING VAN ARTO LINDSAY (VAN DNA) OP DE ELPEE, MAAR HUN MUZIEK HEEFT QUA SFEER EN MANIER VAN SPELEN OOK IETS WEG VAN ROCK. WE KUNNEN HIER NOG ANDERE NAMEN NOEMEN: JAMES CHANCE, DEFUNKT EN JAMES BLOOD ULMER.

The Lounge Lizards: gestoken in maffiapakjes, intelligent ogend, tegen de dertig. Ze spelen zoals ze praten: funny, gedreven en met een zekere nonchalance. Een schitterend concert in Paradiso.

Arto Lindsay was er dit concert niet bij, hij was veel te druk met DNA, een groep waarvan The Lounge Lizards unaniem zeggen dat het momenteel de beste groep is die ze kennen en waar nog veel van te verwachten valt. Lindsay is vervangen door de uit Los Angeles afkomstige Dana Vlcek, die het evenbeeld is van Jerry Lewis, in zijn lopen, praten en lachen.

Als ik hem vertel, dat hij tijdens de soundcheck veel te zachtjes stond, laat hij me beloven dit tijdens het concert aan de geluidsman te vertellen. Ik doe dit, maar het helpt niet.

De vingers van Dana zitten vol met witte pleisters, allemaal wondjes ontstaan door zijn manier van gitaar spelen. Tijdens het concert gaat hij als een gek tekeer, zijn gitaarspel lijkt veel op het geluid wat Lindsay op de lp laat horen.

Ook Evan Lurie (organist) weet zich op een dergelijke manier uit te leven. Vooral met hem hadden we het volgende gesprek.

In de Engelse pers wordt de term fake-jazz (nog steeds) gebruikt.

E.L.: 'Toen we begonnen moesten we een naam voor onze muziek bedenken; we wilden niet dat iemand anders dat zou doen. Voor ons was het een grap, maar het werd verkeerd begrepen, er bestaat niet als fake-jazz, weet je. De pers blijft het nu gebruiken. We proberen er weer vanaf te komen, het is een onmogelijk concept.

Ik hoorde dat Arto Lindsay er niet meer bij is.

E.L.: 'Ja, dat klopt. Het heeft echter niets veranderd. Dana nam zijn plaats in. Ik heb al eerder met hem gewerkt, hij is niet echt een gitarist. De saxofoon is zijn instrument.

Is de muziek nog veranderd sinds jullie twee jaar geleden begonnen?

E.L.: 'Ja, ze is formeler, met een duidelijker geraamte. Vooral de geïmproviseerde stukken passen beter in het geheel, terwijl ze er in het begin los van stonden'.

De lp is een jaar geleden opgenomen.

E.L.: 'Dat klopt. We hebben nu wel weer genoeg materiaal voor een nieuwe plaat. E.G. records heeft een optie voor de volgende plaat, ik weet alleen niet wanneer ze willen dat wij in de studio weer ingaan'.

Hoe kwam je bij het EG-label (Brian Eno, Roxy Music) terecht?

E.L.: 'Zij vroegen ons en niemand anders deed dat'.

Hoe zou je zelf de muziek omschrijven?

E.L.: 'Het is een combinatie van een boel dingen'.

Wat is dan de rock in jullie muziek?

E.L.: 'De rock zit hem in de manier van spelen. Als je bepaalde delen eruit zou nemen lijkt het veel op rock-muziek. Vooral de gitaarpartijen. De rock zit hem in de attack, die hoort niet in de jazz thuis'.

rappig?

LOUNGE LIZARDS

Luister je nog naar jazz-muziek?
E.L.: 'Nee, helemaal niet meer. Toen CTI de leidende platenmaatschappij werd (wat jazz-labels betreft, red.) stopte ik met het luisteren naar jazz-muziek'.
Heb je reacties uit de jazz-world gehad?
E.L.: 'Van sommigen ja, maar niet van de fancy jazz. Het zou anders moeten zijn maar zij denken te eenzijdig. Ze houden niet van een 'bunch of white kids'. . . Happy birthday Adrian, again, again, again'.

Hoe komt het dat jullie hier in rockgelegenheden spelen?
E.L.: 'We spelen altijd in dit soort plaatsen. In jazz-clubs kunnen we niet met het nodige harde volume spelen. Verder is het publiek in dergelijke clubs niet in voor geëxperimenteer. We zijn ook niet serieus genoeg voor ze, niet dat we niet serieus met onze muziek bezig zijn, maar het is funny. Ik denk dat Dalphy er wel van zou houden'.
Wie is Dalphy?
E.L.: 'Ken je hem niet, het is een Amerikaanse jazzmusicus die hier naar toe kwam omdat hij hier een beter leven had. Ik geloof dat hij tien jaar geleden in Amsterdam is gestorven'.
Vreemde vraag misschien, maar waarom doen jullie concerten, platen, etc.?
E.L. 'Ja, ik weet het niet, er is een soort communicatie met het publiek en dat is fun. Je hebt er niets aan om je op te sluiten'.
Sommigen doen het voor het geld.
E.L.: 'Nou, niet voor het geld, ha, ha. Als ik het voor het geld deed heb ik een grote fout gemaakt. Er zijn veel betere manieren om aan geld te komen'.
Kun je er de kost mee verdienen, met die muziek?
E.L.: 'Met dit en andere projekten, ja. We maken ook muziek voor films'.
Vraag aan Anton Fier: Wat is er met de Feelies gebeurd?
A.F.: Ze bestaan nog. Ik speel niet meer mee. Een van de redenen is dat ze nooit spelen, ze willen niet toeren. De laatste keer dat we speelden was in California en dat werd ze teveel. Ze zijn wel bezig met een nieuwe plaat, zeer minimale muziek, drums zijn niet meer nodig'.

Als we later weer terug zijn in Paradiso spreekt Evan Lurie zijn verbazing uit over 'old grey USA books' die ze hier nog verkopen in het standje bij de ingang.

Bezetting: John Lurie - saxofoon
Evan Lurie - toetsen
Steve Piccolo - bas
Dana Vlcek - gitaar
Anton Fier - drums
Discografie - The Lounge Lizards - idem (EG records, EGS 108).

FOCUS
SHOWEQUIPMENT
HENK VAN DER LELY
02907/5511
PIET MEEKEL
02907/3318
VERKOOP- EN VERHUUR VAN LICHT- EN GELUIDSAPPARATUUR

ZEVEN MINUTEN LOPEN VANAF HET AMSTEL STATION
KOM MET DE TRAM, LIJN 25!!!
TE VINDEN IN NIEUW-ZUID NABIJ DE UTRECHTSE BRUG
C/S-AMSTEL = 7 MIN. MET DE METRO
Bestellingen richten aan
RAF platen
Rijnstraat 168
1079 HR Amsterdam
Platen komen onder rembours
Bestellingen boven fl. 150,- portvrij
(Alleen NL)
RAF PLATEN
RIJNSTRAAT 166-168 AMSTERDAM/TEL 020-445706
pop
jazz/rock
new-wave
blues
reggae
high-quality records
C&W
soul/disco
synthesizer
salsa
oldies
IMPORT

Einde interview. Maar er was ook een begin natuurlijk. Ruim twee jaar geleden begon Lunatic Loos (nu gemiddeld zeventien jaar) uit Arnhem met het spelen van covers. Alleen drummer Paul Roodnat had daarvoor al in bands gezeten, bassist Frank Berkel, gitarist Martijn van der Heul en zanger Arjen Kolk begonnen met een blanco staat van dienst.
Paul: *'Je kunt rustig zeggen dat we de eerste anderhalf jaar hebben aangekloot. We hadden weinig ervaring en door naspelen leer je veel'.*
Arjen: *'Ja, daar ontkom je ook niet aan. Wil je een routine opbouwen en muziek kunnen analyseren dan ga je behalve naar muziek luisteren ook zelf dingen uitproberen'.*
Een half jaar geleden vond Lunatic Loos (wc-freaks? *'De graffiti spreekt ons wel aan'*) dat het aankloten maar es afgelopen moest zijn en begon te werken aan een eigen repertoire, waar eigenlijk geen passende naam voor te vinden is, de nummers verschillen onderling nogal. Een rode draad door alle nummers is in elk geval de swing, nog versterkt door ritmische wisselingen en accenten en een funky bas. Aan melodie geen gebrek. Scherpe gitaarloopjes lijken soms een duel aan te gaan met de zeer snelle zang.
Arjen: *'We zijn eerder een popgroep dan een rockband. Maar we hebben geen vaste stijl. Er is wel een richting te zien, maar bij ons gaat dat per nummer. Je gaat met sprongen door een ontwikkeling en je bent ook nooit klaar met die ontwikkeling. Dat geldt denk ik voor elke muzikant, want zodra je niet meer in ontwikkeling bent dan heb je toch niks meer te bieden? Wij zoeken een soort compromis tussen het experiment en de puurste vorm van popmuziek. Je moet niet uit de weg gaan voor dingen die niet kloppen of passen in het geijkte patroon. Voor ons is het altijd een verrassing waar je uitkomt en in wezen is elk nummer dat je*

'De vrolijkheid moet een beetje terug in de popmuziek. Je kunt wel eindeloos blijven zeuren over hoe slecht het gaat maar dan praat je jezelf de grond in. Tenslotte ben je bezig met amusement, ik vind dat je dat niet moet vergeten. Veel bands nemen zichzelf veel te serieus. Maar het is toch uiteindelijk vermaak, niet alleen voor het publiek maar ook voor jezelf'.

tekst: Ann Bouwma foto: Roy Tee

Een soort compromis

maakt voor de band zelf een experiment. Je hebt bijvoorbeeld bands, die maken één nummer als een soort concept en daar maken ze dan vijftien kopieën van. Bij ons is ieder nummer anders'.
Wat zijn jullie invloeden? Ik heb eens ergens gelezen dat je aan de Arnhemse popscene refereerde.
Arjen: *'Nou nee, dat zie ik helemaal niet. Het is eerder dat je bewondering hebt voor allerlei groepen en wat Monomen betreft, dat is toch wel de beste band van Arnhem. Invloeden, je ontkomt er natuurlijk niet aan, niemand. Je pikt onbewust hier en daar iets op, maar je verwerkt het anders, plaatst het in een andere context'.*
De muziek van LL komt heel democratisch tot stand, basisideeën worden door de hele band uitgewerkt en ieder bandlid denkt mee over de partij van de anderen. Arjen komt met de teksten.

'Die zijn niet politiek of zo. Ik schrijf over dingen die me aangrijpen, situaties die je tegenkomt. Een voorbeeld: het gezeur van mensen in een bus, altijd over het weer en nooit is het goed'.
Voor Holland Music kan LL waarschijnlijk een single opnemen, met Theo Outhuyse (van The Name) als procuder. Wat komt daar op?
Arjen: *'De ene a-kant wordt. . .'*
Paul: *'Lethal Joy en Satelite'.*
Een liefdesliedje.
Arjen: *'Ja, dat mag opeens niet meer schijnt het. Als bands zich maatschappijkritisch opstellen mag je opeens niet meer over liefde zingen. Maar een tekst is het meest individuele wat je maakt, je schrijft uit een behoefte'.*
Hebben jullie inmiddels al iemand op synthesizer gevonden zonder snor of baard?
'Ha, nee. Maar twee-vierde van de band zoekt er nog wel naar. Met toetsen heb je meer mogelijkheden, je kan iets extra's toevoegen'.
Wordt het geluid dan niet te vol?
'Dat hoeft niet. Ons geluid is van nature al heel doorzichtig en strak, toetsen kunnen een ondersteuning betekenen'.
Werken jullie ook niet aan een eigen decor?
'O ja, dat is waar ook. Dat is al zo goed als klaar, maar het loopt niet zo vlot als wij zouden willen. Want als je een mooi decor maakt dan is het natuurlijk ook zaak dat er een goeie belichting komt en ons management (Popmuziek Vereniging Tijdverdrijf) zou dat regelen maar heeft er nog weinig aan gedaan'.
In het najaar gaat LL waarschijnlijk als voorprogramma met Diesel door ons land toeren. Dat is toch heel andere muziek?
Arjen: *'Dat wel, maar dat stoort ons niet zo. We zien het als promotie, want we willen best wat bekender worden. Leven van de muziek ja, als dat zou kunnen'.*
Paul: *'Iedereen wil toch graag z'n hobby als werk?'*

LUNATIC LOOS

VAN ACK

belgische bescheidenheid

Frans Heme

Eigenlijk ben ik altijd al muzikant geweest; er zit iets in mijn bloed. Hoe het erin is gekomen? Ik weet het niet, maar er zit iets in dat me dwingt te musiceren. De eerste composities die ik maakte waren voor piepkonijnen en rammelaars. Daarna ben ik me meer gaan toeleggen op het in elkaar zetten van drumarrangementen met mijn eetgereedschap. Eenmaal het lopen en praten onder de knie probeerde ik het musiceren in bandverband uit. Nu werk ik weer solo. Dat heeft tot nu toe het meest opvallende resultaat opgeleverd, de elpee Taking Snapshots.

ISOLATIE

Vroeger was het ideaal Gentle Giant en Genesis te evenaren, mijn schoolkameraden en ik staken elkaar naar de kroon door met de meest ingewikkelde arrangementen voor de dag te komen. Natuurlijk staat hier in België de tijd niet stil en ook ik raakte betrokken in de moderne stromingen.

Vorig jaar echter heb ik een, dat kun je gerust stellen, forse mentale inzinking gehad. Niets interesseerde me meer, alleen de muziek nog een beetje. Manisch, depressief, dat niet zozeer, veel méér chronische desinteresse en totale onverschilligheid. Ik was helemaal in mezelf gekeerd, of ik nu vrolijk of verdrietig was, je kon aan de buitenkant niet zien wat er zich in mijn hoofd afspeelde. Praten, dat deed ik nog maar hoogst zelden. Op mijn school werd ik versleten voor 'de grote apaat', men begon zich daar af te vragen of mijn voertaal nu Nederlands of Frans was. Werd mij iets gevraagd, dan keek ik alleen maar naar de grond, zo'n beetje beteuterd, dat was mijn antwoord op alle vragen.

Gelukkig mocht ik al snel die school verlaten. Blij toe, wat moet je tenslotte als student of afgestudeerde? Toen ik thuis zat heb ik veel naar de muren zitten kijken terwijl mijn moeder om me heen liep te darren en te mokken. Vaak zonderde ik me dan af op mijn kamer om wat muziek te maken.

THUISWERK

Eigenlijk hield ik me vorig jaar maar met twee dingen bezig: met mezelf en met muziek maken. Je zou kunnen zeggen dat ik met de muze een broederschap aan ging, met andere woorden, de muziek werd mijn woordvoeder, de vertolker van mijn gevoelens. Dat wat er zich in mijn hoofd afspeelde gaf ik prijs aan mijn instrumenten, mijn spreekbuizen, werd hetgeen ik bedoelde sterk genoeg verwoord, dan werd het toevertrouwd aan mijn recorder.

Meestal ging ik uit van een ritme, daar maakte ik de gitaar- en synthesizerpartijen bij. De teksten ontwikkelden zichzelf. Bij het afdraaien van het opgenomene neuriede ik mee en plaatste er wat kreten bij, dat nam ik dan op. Bij het weer terugdraaien herkende ik woorden en soms zinnen, die dan als kapstok dienden wanneer ik de teksten in hun definitieve vorm ging uitwerken. Het zijn niet zozeer verhaaltjes die ik vertel, maar fragmentarisch emotieschetsen, beelden van innerlijke beklemming en angst, die probeer ik weer te geven. Iedere dag speelde ik wel een paar uur, en dan had ik weer een nummer af. Wanneer ik met een bepaald gevoel rondliep, of wanneer ik een bepaald idee had, dan werkte ik dat zo snel mogelijk helemaal uit. Voordeel daarvan is dat je dan de meest zuivere en strakke schetsen krijgt van dat wat je voor ogen staat. Alles bij elkaar zou ik met het materiaal wat op de recorder staat op zijn minst een vijftal platen kunnen vullen.

Op het moment ben ik een beetje uit die isolatiepositie gekomen, en wat op de band staat is voor mij verouderd spul, muziek uit een periode die ik als afgesloten beschouw. Taking Snapshots is er een compilatie van. De resterende nummers ga ik niet openbaar maken. Ik ga wel een nieuwe elpee uitbrengen, maar het concept daarval zal geheel anders zijn dan dat van mijn debuut op de platenmarkt. Taking Snapshots zie ik zelf als een probeersel, als een produkt om de markt te verkennen.

PROFESSIONALITEIT

Een prutser wil ik niet zijn, ik wil serieus mijn boterham verdienen met muziek maken. Veel muzikanten zijn net voetballers. Ze willen zo graag de grote ster zijn, dat is het enige dat telt, de grote held uithangen. Van belang is dat hun vrienden en vriendinnen tegen hen opkijken terwijl ze hun show van het jong en avontuurlijk zijn opvoeren. Wijselijk laat hun omgeving hen maar betijen, ze zien het aan en denken dat die wilde haren er met de jaren wel af zullen gaan. En jawel, op een bepaald moment worden ze serieus en verschijnt er een bescheiden annonce in de courant waarin de door jaren sappelen vergaarde installatie voor, meestal, een habbekrats wordt aangeboden. Van het podium verhuizen ze dan naar

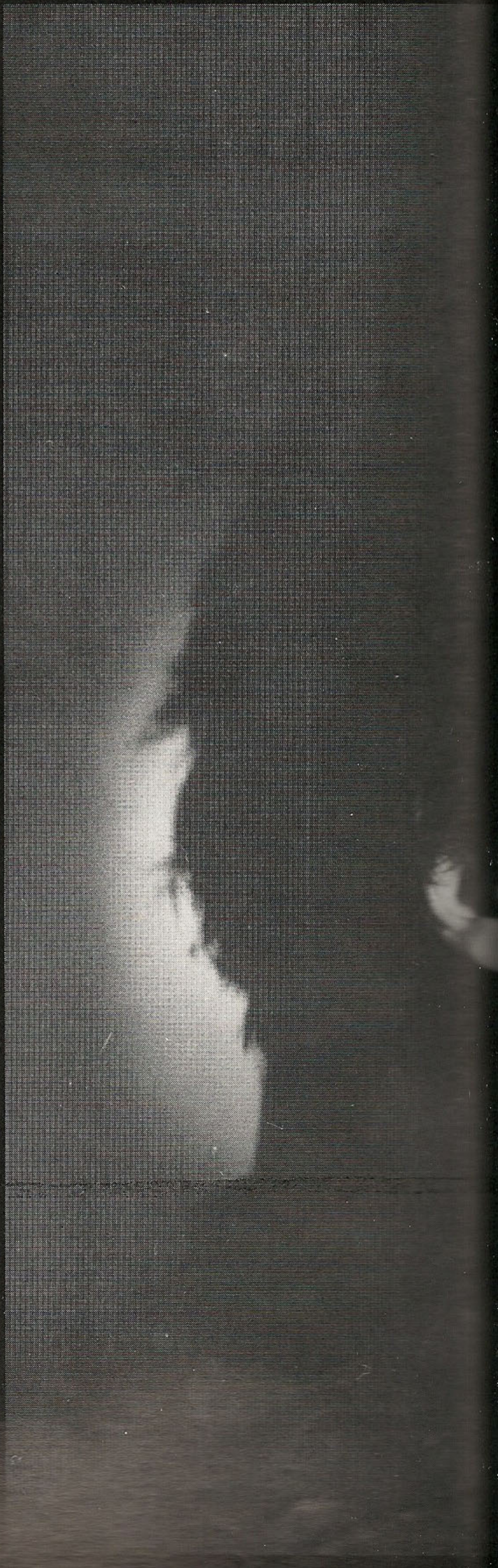

ER, LUC

'het zijn maar probeersels'

Frans Hagenaars

stamminee om naast vader hun dagelijkse pint aan de toog te pakken. Dan is het gedaan met de dromen over miljoenencontracten. Dat komt ervan als je teveel belang hecht aan het pronken en de muziek op het tweede plan stelt.
Dromen, dat doe ik niet veel. Je moet gewoon alles zelf doen, dan kom je het verst. Toen ik eenmaal het plan had opgevat om wat met die banden te gaan doen, ben ik gaan bellen met perserijen, drukkers en heb ik die hele auteursrechtenhandel door geworsteld. Daar is geen durf voor nodig, alleen maar een beetje doorzettingsvermogen. Drie maanden lang ben ik vervolgens met een tas met platen de platenzaken langs geweest. Als een soort handelsreiziger trok ik door het land. Ondertussen zijn bijna alle duizend exemplaren verkocht, zonder verkoopcampagnes nodig te hebben gehad.
Van bijpersen wil ik niet weten. Een grote bekendheid interesseert me op dit moment niet zo, ik zou eerlijk gezegd niet weten wat ik als beroemdheid zou moeten aanvangen. Ik heb veel geleerd en dat vind ik voorlopig voldoende. Je kan zeggen dat ik het maken en uitbrengen van mijn debuut beschouw als een soort proefwerk, verder wil ik er niet te lang bij stil staan. Ik ben me alweer aan het voorbereiden voor een volgend proefwerk.

ONDERGRONDS

Taking Snapshots is echt zo'n produkt dat zomaar uit het niets te voorschijn is gekomen. Heel mysterieus. De plaat geeft, behalve dan de muziek, nauwelijks iets aan informatie. Op de hoes staat alleen mijn naam, de titel van de plaat en een foto van mij. Verder niets. Ook het label vermeldt geen titels. Dat is geen toeval natuurlijk, het is niet zo dat ik niets kon verzinnen. Dat heb ik gedaan omdat ik me soms zo vreselijk kan ergeren aan de kromme wegen die worden bewandeld om een oordeel te vellen. De hoes of het stempel dat de plaat draagt zijn vaak van groter gewicht dan de muziek die op een plaat staat, zo lijkt het wel. Ik wil dat er naar de plaat wordt geluisterd, en dat iedereen voor zichzelf uitmaakt wat hij ervan vindt. Maar ik wil niet dat hij in een bepaald vakje wordt gestopt, dat er een etiket wordt opgeplakt. Doe ermee wat je wilt, leg hem desnoods tussen je boterham, zeil hem door de kamer als je daar plezier in hebt, maar zet er alstublieft geen stempel op. Ik wil niet sterven omdat ik nu al ingekaderd word.
Die minimalistische lijn ga ik steeds verder doortrekken. Op mijn volgende plaat zal nog minder informatie staan. Hij zal nog minder handvaten geven waardoor je je mening op veilige wijze kunt bepalen. Alleen VAL (van Acker, Luc) en een cijfer.

OPTREDEN

Ik ben drummer in The Snow Cats, pecussionist in AA, bassist in The TV Minds en zanger in The Regiment of Disorder. Als het even kan doe ik mee aan de optredens van die vier groepen. Verder treed ik op als Luc van Acker met recorder. De banden zorgen voor de muziek, ik voor de zang en de actie op het podium.
Wat me altijd opvalt is dat die moderne mensen die zo hard met vernieuwingen bezig zijn heel conventioneel reageren op optredens. De hele sfeer rondom concerten is vergeven van het patroonmatig afdraaien van gedragregels. Men staat daar wel onderkoeld te doen, kritisch te kijken, maar ondertussen passen ze allemaal heel goed op dat er maar niets met hen gebeurt. En is de muziek op, dan worden met veel bravour de geijkte registers met gemeenplaatsen opengetrokken, blablabla. Balen is dat. Je staat daar je best te doen en als dank krijg je hm, hm's. Om dat te voorkomen probeer ik zoveel mogelijk het publiek bij mijn optreden te betrekken: Kronkelen over het podium, in de zaal springen, dat soort dingen. Laatst had ik een kapotgeslagen fles in mijn hand terwijl ik tussen het publiek rondsprong. Ik tol zo'n beetje tussen de mensen en plotseling houd ik die scherpe scherven vlak voor iemands gezicht en ondertussen maar als een waanzinnig gillen. Iedereen was toch wel een beetje geschrokken, 'die is uit zijn bol geslagen' dachten ze, 'dat gaat fout'. Terwijl mensen aan me begonnen te sjorren begon ik doodskreten te brullen, pfff, dat was echt spannend. Verwarring alom. Ik vind dat goed, dan gebeurt er tenminste iets. Als je op zo'n manier bij een optreden betrokken bent moet dat achteraf wel een bevrijdend gevoel geven, omdat je weer een angst hebt overwonnen.
Wat me een beetje tegenstaat bij optredens is dat men in het algemeen alleen maar geïnteresseerd is in de nummers van de plaat, in de bekende geluiden. Ik voldoe niet graag aan die verzoeknummers, ik speel liever mijn nieuwste. Binnenkort hoop ik weer een elpee uit te brengen. De oplage daarvan zal niet groter zijn als die van Taking Snapshots, hou het dus in de gaten.

N
A
S

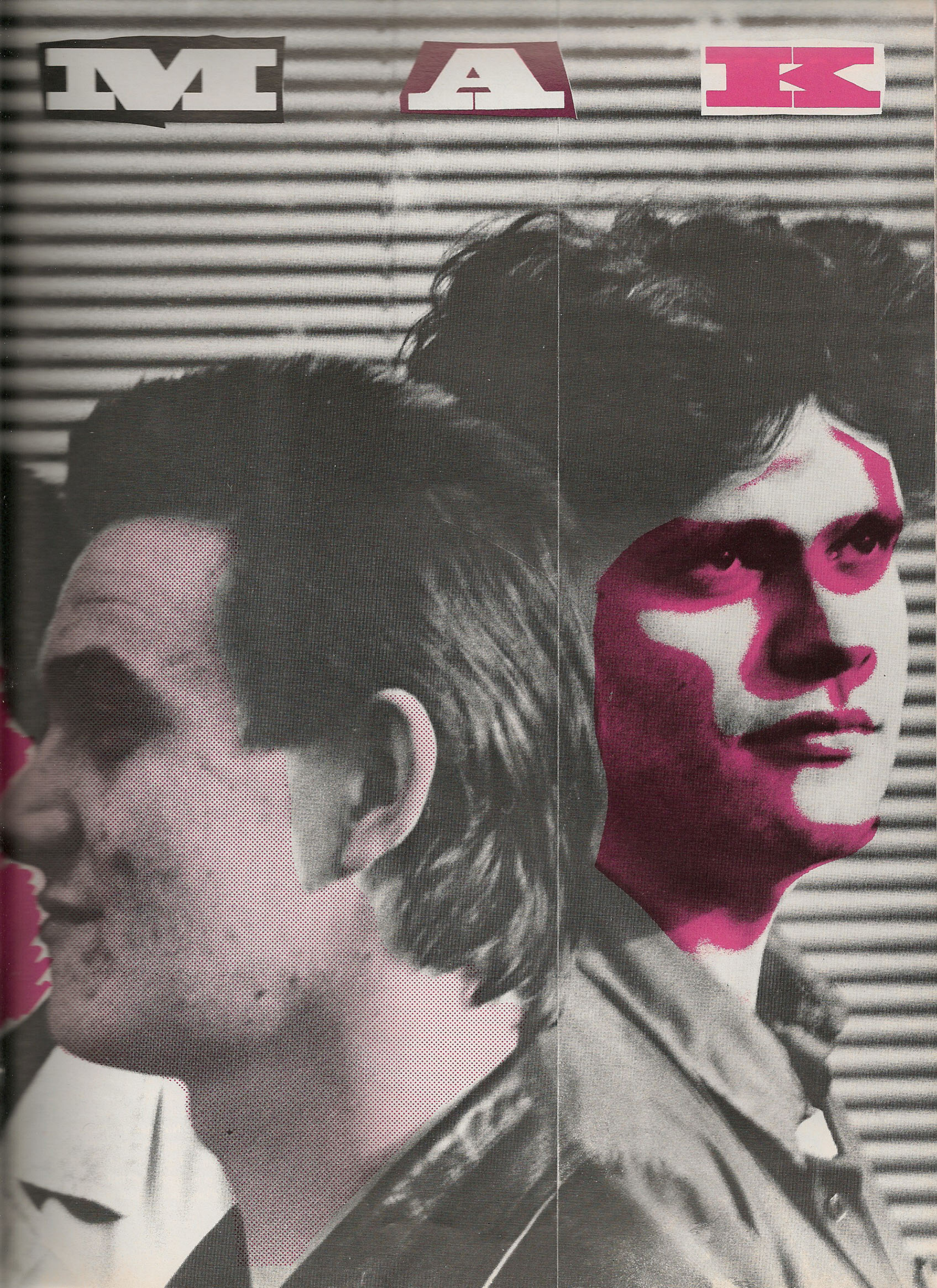
M A K

NASMAK

Een zekere spraakverwarring heerst over de naam van de Eindhovense formatie in Nederland. De groep zelf echter is op het moment bezig zich te bezinnen op een eventuele overeenkomst met het Engelse **Mute**-label, waar o.a. groepen als **Depeche Mode, Fad Gadget** en voorheen **D.A.F.** ook op zitten. De bedoeling is om na een gesprek met **Mute**-leider **Daniël Miller** een L.P. uit te gaan brengen. Bij dit label is het echter wel zo dat **Daniel Miller** meestal zelf een stem wil hebben in de geluidsproductie van de te maken opnamen. In hoeverre is dat bezwaarlijk voor Nasmak?

Joop: 'Hij zal inderdaad wel nadrukkelijk aanwezig willen zijn, hoewel ik me nu opeens realiseer dat hij bijvoorbeeld **D.A.F.** ook niet geproduceerd heeft. Maar ik vind dat je niet met hem in zee zou moeten gaan, als je zoiets niet wilt'. En **Henk:** 'Van wat hij geproduceerd heeft vind ik het meeste wel O.K.' En **Toon:** 'Het hangt er ook vanaf of we in **Londen, Nederland of Keulen** gaan opnemen en dat beslist **Daniel'.**

Net zoals vroeger, toen de platenmaatschappijen ook al vaste huisproducenten hadden **(George Martin bij Apple)**, zijn er nu ook bij de jonge, alternatieve labels weer nieuwe vaste krachten in dienst, die de productionele touwtjes stevig in handen hebben. Gezien de veranderde ideeën over muziek, waardoor de geluidsproductie een grotere rol van betekenis speelt in het totaalproduct, lijkt het of dit soort alliances tegenwoordig nóg meer dan vroeger op de voorgrond treden bij het gezicht van een label. Het wordt er in sommige gevallen zelfs mee geïdentificeerd. Bijvoorbeeld **Martin Hannet** valt bijna niet meer los te denken van het **Factory** label uit **Manchester.**

Onderling zijn er echter sterke verschillen aantoonbaar. **Hannet** houdt van een indirect totaalbeeld en ziet daartoe een mogelijkheid om met het zgn. dieptebeeld te werken, om welke groep het ook gaat. **Daniel Miller** is eigenlijk iemand, die per groep wil afwegen hoe die geluidtechnisch te benaderen. Hij heeft natuurlijk wel zijn voorkeuren. Een uitlating van hem was, dat hij geen echte gitaargroepen wilde contracteren, maar zich meer op zogeheten synthezisergroepen wilde gaan richten. In het geluid van **Nasmak** is de gitaar echter nog een wezenlijk onderdeel. Hoe valt dat met elkaar te rijmen?

Henk: 'Daar bedoelt hij geloof ik meer de manier meer waarop je een gitaar gebruikt'. **Toon:** 'Wij hadden **Daniel** eens een bandje gestuurd en toen belde hij ons op, vlak nadat **D.A.F.** overging op het **Virginlabel,** en had het erover dat hij een ander continentaalproject wilde beginnen bij Mute. Die dag had hij net allemaal bandjes zitten luisteren en raakte in ons geïnteresseerd. Dat bandje bevatte uitsluitend nieuw materiaal. Het repertoire bij optredens bestaat ook uitsluitend uit nieuw materiaal. Het zoeken naar een eigen stijl is iets waar de band niet geïnteresseerd in is. Mocht die stijl eventueel toch ontstaan, dan hoopt **Joop** dat hij ook snel weer verdwijnt. Het willen blijven veranderen is ook iets wat in het begin van de band al ter sprake is gekomen. **Toon** zegt 'dat we er ons ook bewust van zijn geworden dat het vanzelf zo is gegaan in het verleden. We speelden bijvoorbeeld op een gegeven moment drie keer achter elkaar in **Amsterdam** en iedere keer was het weer volkomen verschillend'. **Joop:** 'We repeteren de nummers ook nooit af. We spreken een bepaald geraamte af en tijdens optredens improviseren we op die basis verder. Die basis bestaat meestal uit een ritme of een matenaantal. Als ik zin heb om een couplet zang over te slaan, dan doe ik dat ook. De vaak herhaalde patronen hebben een soort hypnotische werking, voor onszelf in de eerste plaats. Maar soms heb ik ook zin om iets schokkends te doen waardoor de zaak weer een beetje afgebroken wordt. Hoewel... de laatste tijd neig ik toch meer naar doorgaan i.p.v. het af te breken'. 'Als één ding goed is, dan is dat ook genoeg en de moeite waard om steeds te herhalen' zegt **Toon.**

De muziek die **Nasmak** maakt wordt gekenmerkt door een barse motoriek en het verkennen van nieuwe klankdomeinen, die onderling licht verschuiven tijdens het herhalen van bepaalde ritme-, melodie-, en geluidspatronen. Op intense wijze wordt geprobeerd het improviserend aspect suggestief gestalte te geven.

Nadat **Truus** haar eigen groep **Plus Instruments** oprichtte (zie **Vinyl 3**) is eigenlijk de hele groep begonnen met zingen. In tegenstelling tot vroeger wordt er tegenwoordig niet meer zo'n waarde toegekend aan teksten met een inhoudelijke betekenis. 'In die periode waarin we ook onze eerste L.P. opnamen, zou ik met het tekstschrijven nooit tevreden zijn geweest als die tekst niet rond en af zou zijn, ik bedoel eigenlijk meer dat het logisch in elkaar moest zitten. Nú vind ik het eigenlijk veel belangrijker dat mensen, in het meest gunstige geval, iets opvangen dat hun fantasie prikkelt. Want het is belachelijk om te veronderstellen dat iemand tijdens een optreden de hele tekst kan of wil horen en ook nog eens in de gaten weet te houden wat er zich muzikaal allemaal heeft afgespeeld. Dit geldt trouwens net zo goed voor de plaatopnamen, alleen zou ik er dan geen tekstvel meer bij doen, want dan zou ik ook een accoordenschema of zoiets moeten toevoegen', zegt **Joop.**

'Een optreden is goed wanneer je er na afloop een kick aan overhoudt. Dan hoef je nog niet eens goed of slecht gespeeld te hebben en kan het publiek ook nog weglopen', aldus **Toon.**

Joop hierover: 'De aanwezigheid van het publiek is belangrijker dan de manier waarop ze reageren. Het is meer een strijdtoneel voor jezelf dan voor het publiek en een uitdaging, want iedere keer ben ik toch weer gespannen vlak voor een optreden'.

'Als ik op het podium sta en lekker speel dan voel ik me misschien wel agressief, maar dan tegen mijzelf gericht. Om er nog meer uit te persen dan ik al deed', aldus **Theo.** 'Hoe ik me voel op het podium en tevens hoe ik me daarbuiten gedraag is mede een gevolg van de politieke situatie. Ik denk dat dat ook een bestanddeel is van hoe ik mij uit tijdens optredens, maar echt een politieke visie verwerken in de muziek is iets waar ik mijn energie niet in wil steken', vindt **Joop.**

Toon heeft, voordat hij in **Nasmak** ging spelen, vijf jaar politicologie gestudeerd. Hij zegt het volgende: 'Ik ben blij dat politiek niet in onze teksten schuilt. Het is te beperkt en net zoals in de muziek willen we beperking uitsluiten'.

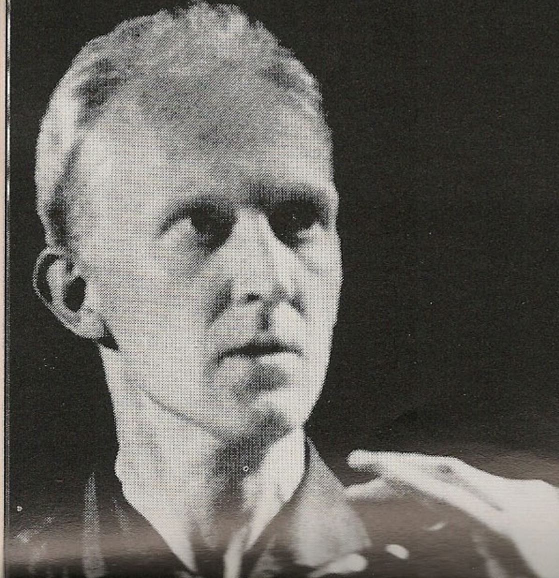

tekst: Stephen Emmer foto's: Arjen Schrama

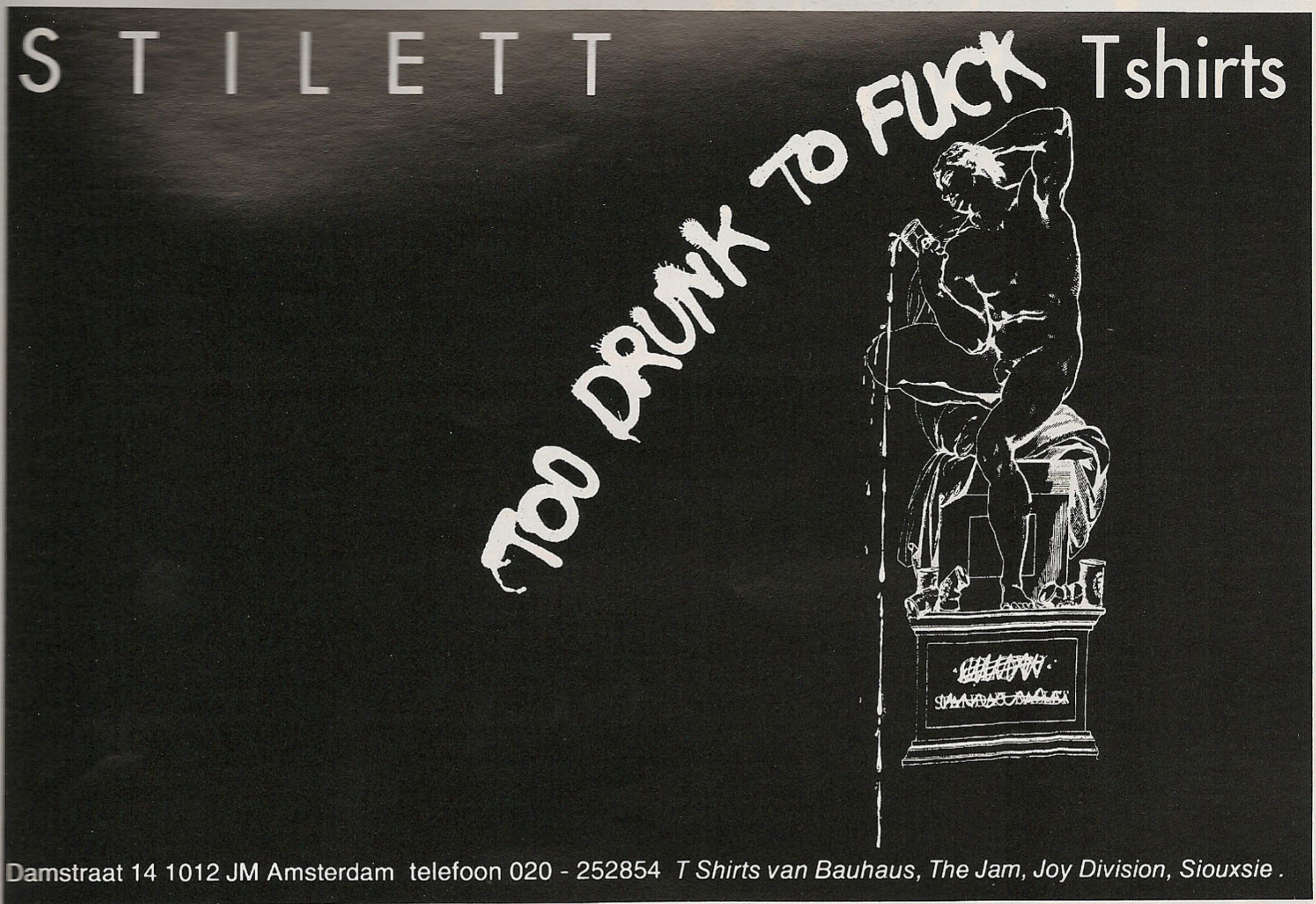
STILETT Tshirts
TOO DRUNK TO FUCK
Damstraat 14 1012 JM Amsterdam telefoon 020 - 252854 T Shirts van Bauhaus, The Jam, Joy Division, Siouxsie .

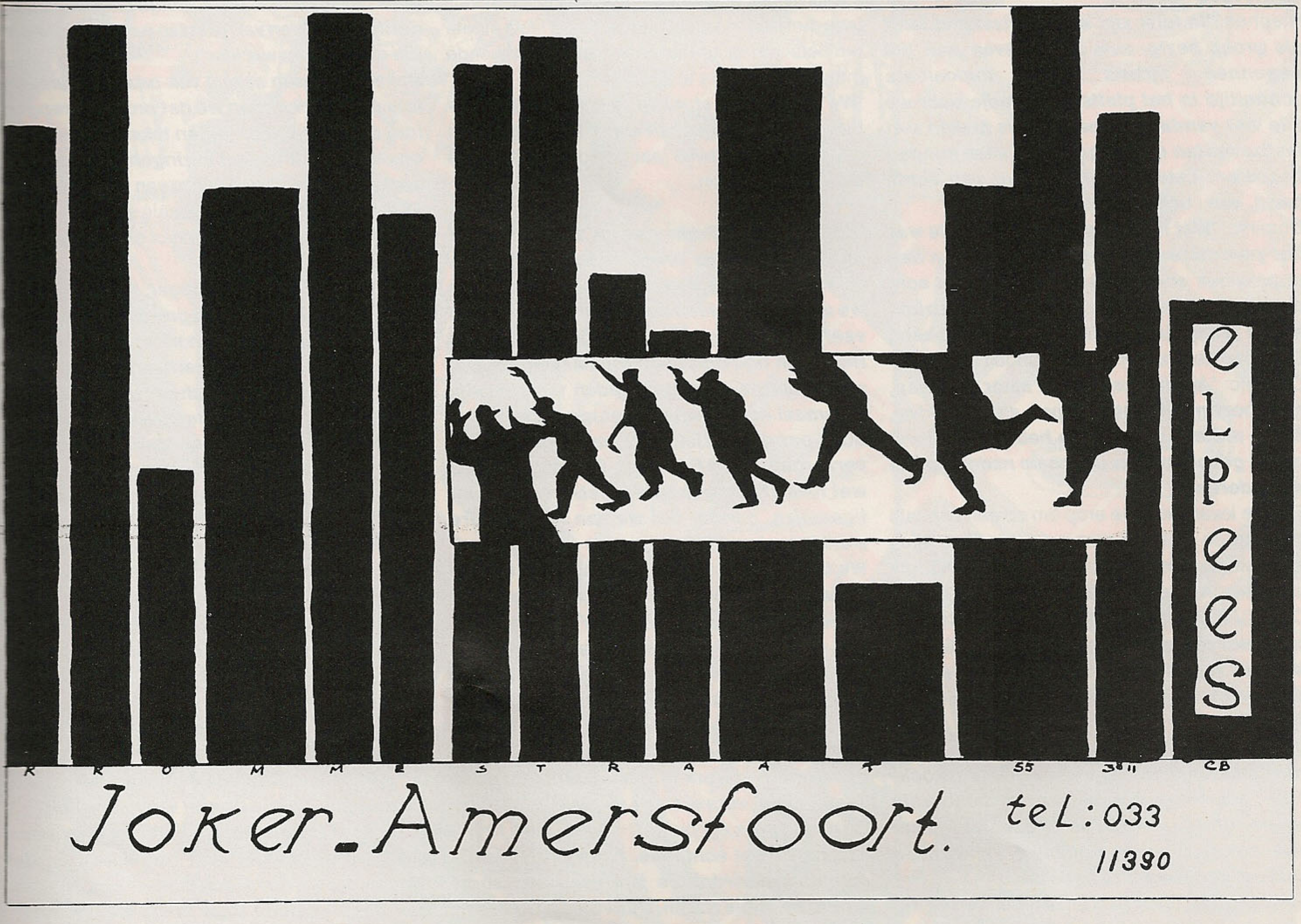
elpees
KROMMESTRAAT 55 3811 CB
Joker. Amersfoort.
teL: 033
11390

JONGE KELEN FUR

Furious Pig zien is een bijzondere ervaring. Vier dolgeworden Sängerknaben die hun klassiekers op de brandstapel hebben gegooid en nu hun eigen zangstukken presenteren. Zangstukken waarin ze de meeste extreme klanken die hun stemmen kunnen produceren, gebruiken. Niet in het wilde weg, maar in blijkbaar van te voor wel doordachte structuren en patronen. De timing is perfect, het klank- en schouwspel fascinerend. A capella, ondersteund door ritme-instrumenten, als ouwe ketels en pannen, stukken ondefiniëerbaar metaal en hout. Hoogtepunt van die avond is als de Pigs geassisteerd door een zestal vrienden en vriendinnen de laatste nummers van hun set tienstemmig ten gehore brengen. De dynamiek is ongekend, het geluid, dat tien jonge kelen en een kleine P. A. kunnen voortbrengen, oorverdovend. Het gebruikelijk extreem- 'cool' en cynische Futura-publiek reageert terecht enthousiast. Furious Pig is bijzonder.

'Carrière'

Stephen: ***'In feite zijn we al ontzettend lang als groep bezig, zo'n zes à zeven jaar. We begonnen tijdens onze middelbare schooltijd in het plattelandsstadje waar we alle vier vandaan komen. Tapes maken met instrumenten die we geen van allen konden bespelen. Later werd het meer een echte band, een rock-groep'.***

Dominic: ***'Wat in die tijd erg overheerste was het parodiëren, het op de hak nemen van popmuziek en muziek maken. Of niet echt op de hak nemen, maar proberen om muziekstijlen te kopiëren en daar plezier in hebben'.***

De groep heette toen ook al Furious Pig?

Dominic: ***'Ja, dat was min of meer een grap, het soort naam dat groepen altijd hadden, heavy metal-groepen. We hebben het nooit nodig gevonden om die naam naderhand te veranderen'.***

En hoe kwamen jullie erop om op een bepaald moment de instrumenten achterwege te laten en uitsluitend met je stemmen te werken? Iets dat gewoon op een goeie dag gebeurde?

Cass: ***'Ja, inderdaad. We waren in de bus op weg naar een optreden en we bedachten dat we ons repertoire best konden repeteren door onze partijen te zingen in plaats van te spelen.***

Dominic: ***'Dat optreden was voor een soort van talentenjacht, een Melody Maker rock-folk-competitie en we waren behoorlijk zenuwachtig. We wilden er absoluut zeker van zijn dat we de nummers kenden. En daarom zongen we ze in de bus'.***

Stephen: ***'En 't klonk tot onze eigen verbazing prima. Maar 't duurde nog een hele tijd voordat we live uitsluitend vocaal gingen werken'.***

De ontdekking van de kracht en charme van het met stemmen werken die dag in de bus heeft wel tot gevolg dat de groep zich hier meer op gaat toeleggen. Het eerste puur vocale nummer op het repertoire is een stemmen-versie van hun punk-rocker 'I don't like your face', die tijdens optredens naast de instrumentale versie wordt gebracht. ***('Als je goed luistert kun je in dat stuk, hoewel er veel veranderd is, nog steeds de drums, de gitaar, de bas horen'.).***

Andere stukken worden uitsluitend voor stemmen bedacht, uitgaande van improvisatie of een klankvoorbeeld op tape.

'We hadden op cassette een opname gemaakt door steeds kort een bepaald geluid te maken, opnemen, pauze. . . een nieuw geluid, opnemen, pauze. . . enzovoorts, een serie geluiden achter mekaar en uitgaande van dat idee maakten we een vocaal stuk, eigenlijk onze eerste serieuze poging'.

Het eerste optreden als 'vocal-group' vindt plaats in hun geboortestad, tijdens een festivalletje met negen locale bands, de perfecte plaats om iets uit te proberen en een uitstekende manier om anders te zijn.

'We deden drie stukken. 't Was een behoorlijke ego-trip. Iedereen vond 't prachtig! Kort daarop, nu zo'n twee jaar geleden, verhuist de band naar London.

Stephen: ***'We wilden weg en proberen onze muziek verder te ontwikkelen. En London leek daarvoor de meest geschikte plaats. Als we op het platteland waren gebleven was dat veel moeilijker geweest. Nu bleek het hier in het begin ook niet zo erg gemakkelijk te zijn en de eerste maanden deden we eigenlijk helemaal niets. Behalve teruggaan naar dat dorp om de muziek voor een toneelstuk te verzorgen, 'Wild Boys' van Burroughs. Alles wat naderhand gebeurde, gebeurde toevalligerwijze, zonder dat we aan een carrière werkten, of zo iets.***

We deden af en toe wat zangstukken tijdens straatfeesten en tijdens een van die gelegenheden zag iemand van de TV Personalities ons en vroeg ons om de dag erna hun voorprogramma te verzorgen. Waar vervolgens iemand van Rough Trade ons zag en meer optredens regelde. En zo verder. Zelf misten we eigenlijk de motivatie om echt als rock-groep aan het werk te gaan. Dat begint nu te veranderen, vooral sinds de plaat'.

De motivatie is er nou wel?

Stephen: ***'Niet echt, nee. En dat komt waarschijnlijk doordat we jarenlang een soort vriendenclubje waren. De overgang naar een professionelere manier van werken is erg moeilijk. Werken wordt minder leuk'.***

Cass: ***'Het probleem is ook dat onze muziek vreselijk persoonlijk is. Het interesseert ons geen moer wat iemand anders er van vindt. En dan is het erg moeilijk om die muziek op een podium te presenteren'.***

'Vocaal'

Zou je een soort ontwikkeling in jullie vocaal werk aan kunnen geven? 't Viel mij bijvoorbeeld op dat jullie in de nieuwere stukken helemaal geen tekst of tekstfragmenten meer gebruiken.

Dominic: ***'We hebben in de loop der jaren steeds aan de muziek gewerkt en die is nou behoorlijk ver ontwikkeld, maar wat teksten betreft hebben we nooit echt veel moeite gedaan. En de tendens in onze recentere zangstukken is tekst inderdaad helemaal achterwege laten en uitsluitend klanken gebruiken'.***

Stephen: ***'Het is voor ons vooral een probleem dat een tekst steeds het product van één iemand is, terwijl de rest van ons werk juist heel gemeenschappelijk is. Het afzonderlijk schrijven van teksten past niet binnen die manier van werken'.***

Dominic: ***'In een aantal van onze instrumentale stukken hebben we dat probleem opgelost door ieder onze eigen tekst te schrijven, omdat we er allemaal in zingen. De enige afspraak was het onderwerp van de tekst'.***

Hoe werken jullie aan de vocale stukken? Ga je uit van een bepaald schema of ontstaat alles al improviserend?

Stephen: ***'Dat variëert nogal. We doen ontzettend veel werk door te praten over de vorm die een bepaald stuk aan moet nemen en we beginnen dan langzamerhand geluiden te maken en elkaar te 'coachen', te 'trainen' om de geluiden te krijgen die we willen. We gaan nooit uit van bepaalde geluiden, die ontstaan steeds langzamerhand. Het ontwikkelingsproces van een stuk is gedeeltelijk improvisatie, maar het stuk zelf wordt in de loop der tijd wat structuur betreft steeds strakker. In het uiteindelijke eindresultaat staat alles vast'.***

Dominic: ***'Een heleboel rythmische ideeën 'stelen' we van tapes met ons instrumentaal werk. Dingen die we al hebben gebruikt, bijvoorbeeld op gitaar, en dan met stemmen doen'.***

Jullie stukken geven sterk de indruk beïnvloed te zijn door bijvoorbeeld Afrikaanse vocale muziek. Zijn jullie je bewust van die invloed?

Dominic: ***'Tot voor kort hebben we er in ieder geval nooit bewust naar geluisterd. En de dingen die we deden hebben we ook nooit in dat licht gezien. Maar toen steeds meer***

IOUS PIG

DOMINIC, MARTIN, CASS EN STEPHEN LIJKEN OP HET EERSTE GEZICHT EEN STELLETJE VERKENNERS DAT PER ONGELUK IN HET TRENDY LONDONSE MAANDAGAVOND-CABARET (EX-FUTURA) VERZEILD IS GERAAKT.
ALS ZE OP HET KLEINE PODIUM PLAATSNEMEN EN AANSTALTEN MAKEN OM 'OOK IETS TE DOEN', DENK JE HOOGSTENS AAN EEN AL OF NIET MISPLAATSTE GRAP.
EN AL DIE GEDACHTEN VERDWIJNEN AL HEEL SNEL ALS ZE EENMAAL AAN HUN OPTREDEN ZIJN BEGONNEN.

tekst: Harold Schellinckx foto: Kooos

Furious Pig:
Dominic Weeks
Martin Kent
Cass Davies
Stephen Kent

FURIOUS PIG

mensen ons er op gingen wijzen, zijn wij óók naar dat soort muziek gaan luisteren. Ik zelf ben er op dit moment heel erg door geboeid en nieuwere stukken zijn er zeker sterk door beïnvloed'.

Stephen: ***'Maar een jaar geleden hadden we een dergelijke invloed zeker ontkend. We zouden het zelf meer vergeleken hebben met iets als. . .'***

Cass: ***'. . . als The Doors. . .'***

Stephen: ***'. . . Ja. . . of iets klassieks, niet echt klassiek, meer modern, twintigste eeuw'.***

Sommige dingen deden me denken aan wat Philip Glass af en toe met stemmen doet.

Stephen: ***'Ja, dat gebruik van herhalingen inderdaad. Maar. . . een van de opvallende dingen in onze muziek is dat we weinig aandacht besteden aan de uitwerking van één idee in een stuk. D'r is steeds een snelle ontwikkeling van een bepaald idee naar weer een ander idee'.***

Dominic: ***'Hoewel er steeds meer sprake is van één centraal thema in een stuk, een muzikaal thema, of een bepaalde sfeer. En we maken steeds vaker gebruik van herhalingen, maar dan op een manier waarbij ieder van ons weliswaar iets herhaalt, maar dat in van elkaar onafhankelijke tempi, wat een constant veranderend klankenpatroon oplevert. Stukken worden momenteel vaak zo ingewikkeld dat we een eigen notatie bedacht hebben om dingen te onthouden. Het duurt vaak een paar maanden voordat we iets echt grondig kennen'.***

Wat mij erg aanspreekt is, zeker al ik jullie zie optreden, de duidelijke humor die spreekt uit wat jullie doen. Aan de ene kant is het zichtbaar heel serieus, maar tegelijkertijd ook een grote grap. Ik kan het niet helpen dat ik af en toe behoorlijk in de lach schiet als ik jullie op zo'n podium in de weer zie. De vreemde bochten waarin jullie je wringen om al die klanken voort te kunnen brengen. . .

Dominic: ***'We nemen het heel serieus, maar het is daarnaast inderdaad ook een grap, vooral door onze ontwikkeling als een stel vrienden die dat hele muziekgebeuren op hun manier belachelijk maken. Die twee kanten zitten duidelijk aan alles wat we doen'.***

Stephen: ***'En we hebben steeds vreselijk veel plezier in het uitvoeren van die vocale stukken, de hele fysieke kant ervan, het is echt een uitputtingsslag. Een heleboel kun je absoluut niet doen zonder al je energie te geven. Het proces van de geluiden maken die wij maken vergt inderdaad gebruik van 't hele lichaam'.***

Dominic: ***''t Meeste kunnen we alleen maar doen omdat we nog jong zijn en de energie hebben om dit te doen. En ik denk dat die energie een hele belangrijke factor is in alles wat mensen die jong en creatief zijn doen. Dat verandert ook duidelijk als je ouder wordt'.***

'Instrumentaal'

Hoewel Furious Pig uitsluitend in de aandacht is gekomen door hun vocale werk, vormt dit maar een gedeelte van hun muzikale bezigheden.

Stephen: ***'We hebben instrumenten nooit afgezworen, wat veel bladen waarschijnlijk met het oog op het mooie verhaal, graag vertellen. Instrumenten vormen nog steeds een belangrijk onderdeel van wat we doen, misschien wel het belangrijkste. Alleen is dat iets wat we live maar heel af en toe doen. De vocale dingen zijn voortgekomen uit ons instrumentale werk, en een tijdlang waren de zangstukken wat ideeën betreft veel verder ontwikkeld, voornamelijk omdat we ons tot ongeveer een jaar terug instrumentaal beperkten tot de gebruikelijke rockgroep-bezetting. Langzamerhand echter gingen de vocale stukken steeds meer invloed uitoefenen op de manier waarop we het spelen van instrumenten benaderden. We begonnen meer instrumenten te gebruiken, onderling van instrument wisselen'.***

Als voorbeeld van instrumentaal werk laat de band een cassette horen met een opname waarop zj voor de muziek zorgen. Het is een Yoko Ono-song, 'gezongen' door Hermine, het Franse dametje dat onlangs in Cabaret Futura de scepter van Richard Strange heeft overgenomen. Hermine volgt het orgininele melodietje, Furious Pig zorgt voor het geluidstapijt. Percussie, basklarinet en Franse hoorn (in diverse dubs), xylophone en stemmen. Hoewel Hermine zelf een beetje uit de toon valt is de tape interessant genoeg om nieuwsgierig te worden naar meer instrumentaal. Een gelegenheidsproduct echter en niet echt representatief.

Dominic: ***'Wat we in ieder geval willen is wat we met stemmen doen en het instrumentale werk strikt gescheiden houden. We proberen wel langzamerhand stemmen in instrumentale stukken te verwerken, maar, afgezien van percussie, niet andersom. Dat instrumentale plus stemmen is wat we in de nabije toekomst meer willen gaan doen. Ook live'.***

Ik kan me voorstellen dat het op dit moment niet zo makkelijk is om als Furious Pig op te treden en dan met gitaren, versterkers, enzovoorts aan te komen zetten.

Cass: ***'Mensen verwachten inderdaad dat we enkel zingen. Toen we een tijd terug een instrumentaal optreden deden reageerden veel mensen echt teleurgesteld'.***

Dominic: ***'De muziek is ook veel moeilijker, ondoorzichtig en heel intens. De vocale stukken zijn veel makkelijker op het eerste gehoor te bevatten'.***

Cass: ***'Als we alle vier zingen is het veel makkelijker om te volgen wat er gebeurt. Je kan ieder afzonderlijk 'zijn geluid' zien maken. Bij de instrumentale stukken die we doen is dat bijna onmogelijk'.***

Dominic: ***'Eigenlijk is het op dit moment voor ons nog te moeilijk om met instrumenten op te treden. Maar het gaat hoe dan ook gebeuren. We hebben alleen de goeie manier nog niet gevonden'.***

. . . en ondertussen. . .

Stephen: ***'We stoppen nou voor een paar maanden. De belangrijkste reden is dat we nu ontzettend lang bezig zijn zonder ooit een tijdje vakantie te nemen. En daar zijn we nou echt aan toe'.***

Dominic: ***'Ja, we wonen samen in hetzelfde huis. We moeten mekaar een tijdlang niet zien. Ik heb zover ik me kan herinneren nog nooit vakantie gehad. En de afgelopen jaren heb ik dit zootje dag in dag uit gezien'.***

Stephen: ***'Nu is het goeie moment om te stoppen. En dan komen we hopenlijk in het najaar weer samen, vol nieuwe energie, om op wat professionelere wijze verder te gaan. Gecoördineerder, strakker. En met een lading nieuwe ideeën'.***

BULLIT

R ecordshop

ecordshop

ecordshop

ecordshop

TORENPASSAGE 19 A BREDA 076-132569
KERKSTRAAT 18 EINDHOVEN 040-431756

0 72409 20002

L SEVEN

L-Seven, een band met een rijke historie. De groep vindt min of meer zijn oorsprong in de inmiddels legendarische IJmondse formatie the Bintangs. "Dark side of the line," de debuut elpee bevat 11 eigen komposities. Muziek, tekst en arrangementen geven "Dark Side Of The Line," een rijkdom en allure die internationaal aandoet.

EMI
EMI RECORDS HOLLAND BV

RASMIC

tekst: H.W. Targowski

Ras Michael & the Sons of Negus are one of Jamaica's most famous and respected Rasta music groups. They play traditional 'Nyahbinghi' music (so called after the Rastafarian gatherings by the same name). They have recorded ten albums (not counting a compilation L.P. released by Top Ranking in 1979) over the past eight years. They have successfully toured North America twice and have been scheduled to make their first European appearance this year. Recently the group has released two new albums and a new single (reviewed below).

The unavoidable fact that the Sons of Negus play true Rasta cultural music makes it difficult for many western ears to tune into and appreciate this experience. Disappointment and disillusionment with organized religions has made many of us all too skeptical about anything which claims concern with spiritual values. But we need not be Rastas in order to appreciate the up-lifting qualities of this music.

Rasta philosophy is quite basic. They believe in divine guidance and try to induce a state in which they feel this guidance. A meditative frame of mind is nourished by smoking the sacramental herb marijuana, which western science haş shown to stimulate the right-brain hemisphere and thereby increase our receptivity to inspiration and intuition. The music helps to guide and focus this experience. Rhythmic drumming provides the basis on which songs and chants are intoned. Hypnotic patterns develop which act as carrier waves for spiritual and cultural messages.

The end result is often a feeling of peace-of-mind and inner strength – a result which many of us could easily appreciate. Yet, it is a powerful music, and like psychedelics it is not intended for the weak-heart.

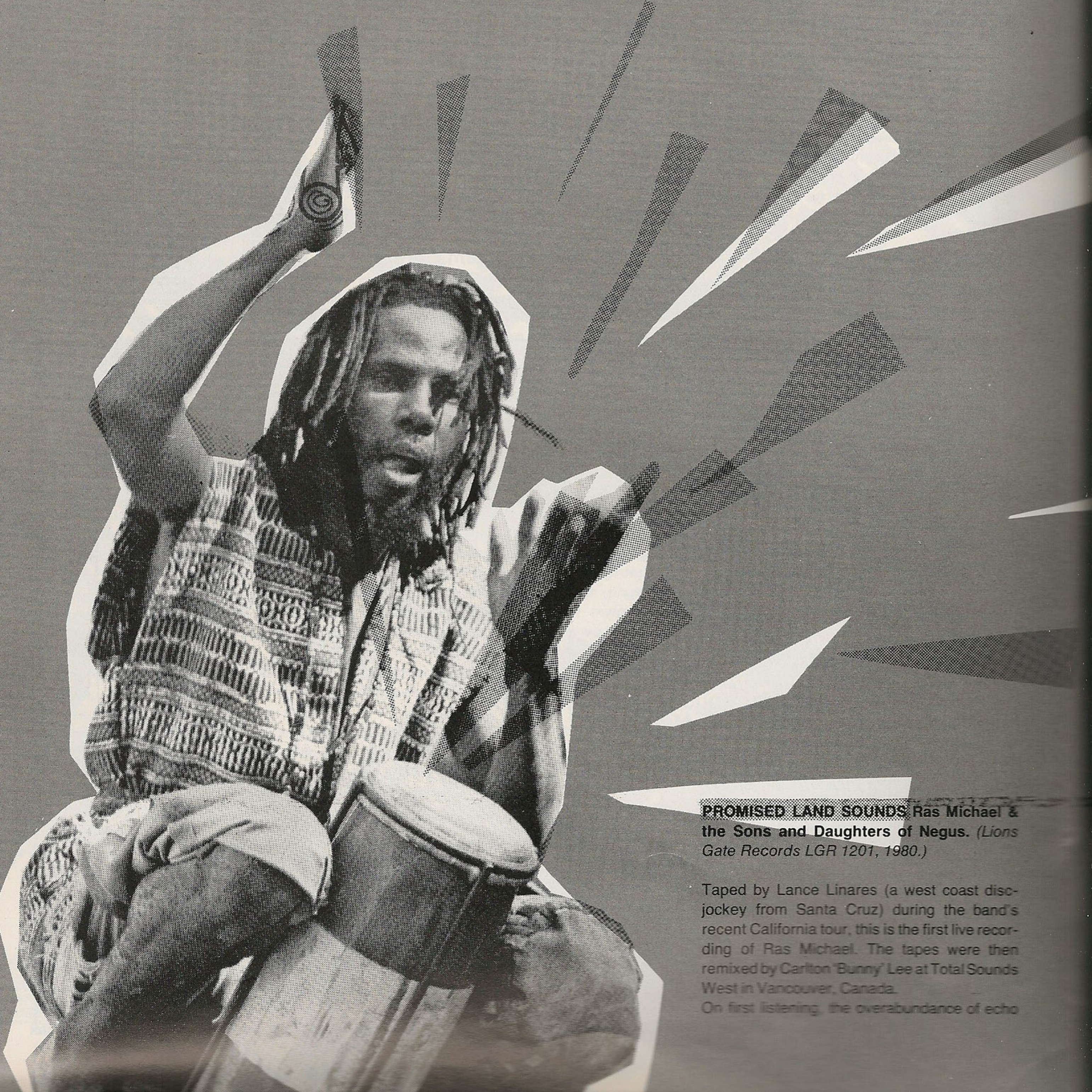

PROMISED LAND SOUNDS Ras Michael & the Sons and Daughters of Negus. *(Lions Gate Records LGR 1201, 1980.)*

Taped by Lance Linares (a west coast disc-jockey from Santa Cruz) during the band's recent California tour, this is the first live recording of Ras Michael. The tapes were then remixed by Carlton 'Bunny' Lee at Total Sounds West in Vancouver, Canada.

On first listening, the overabundance of echo

H A E L

tends to dominate the music, but subsequent listenings allow the mood of the live performance to come through.

Most of side one consists of 'Yoyo', an up-tempo groove with the voice of Ras Michael floating over the top. Ras Michael plays with the echo on his voice and there are few lyrics as such. But the message is clear: 'Jah is our guide and our light and our salvation' and 'Everywhere you go, you know the devil get a blow'. Some rough spots on the track are probably due to editing difficulties.

The remainder of side one is a track originally recorded on the KABIR AM LAK album called 'Boom A Ya'. Uptempo rhythm sets the pace. . . some vocal in the beginning but transforms into a mood piece with bird calls and jungle sounds creating an African environment.

Side two opens with 'I Ya I', a slow-paced rhythm (version of 'Drum Song' or 'Run Come Rally'). Once again a minimum of words. . . begins with bird calls and leads into Ras Michael repeating 'I ya I' with flute and jungle sounds filling in.

The final track on this album is 'Non A Jah Jah Children No Cry', a live version of the song contained on the RASTAFARI album. Although one of Ras Michael's best studio cuts, the live version lacks some of the punch of the original. Much of the impact of this album is contained in the mood generated by the live performance. This is not an album for the casual listener, but Ras Michael fans will be glad to hear live.

LOVE THY NEIGHBOR Ras Michael & the Sons of Negus. *(Jah Life International JLLP 005, 1981.)*

A double treat this one. Lee Perry fans will be happily surprised to discover that most of this album was recorded and mixed by the master mixer himself at his Black Ark Studio. The recordings actually date back to the end of 1978, completed shortly after Scratch did the amazing HEART OF THE CONGOES album. The non-Scratch cuts are mixed in a style to fit in with the Perry material.

'Don't Sell Daddy No Whiskey' is the first song on side one – this is the only correct listing on the label or on the cover. This one seems to be the Earl Smith production. Ras Michael's voice takes on two parts over a slow Nyahbinghi beat. The song warns against the corruptive influences of alcohol. . . 'it will only lead them astray, so cries the children', 'many a man through said bad bad whiskey, their love has grown cold so they whither away'.

'Long Time Ago' is most likely the title of track two. This one feels like Scratch. . . deep. A slow but penetrating rhythm with Ras Michael's voice sounding as if he meant every word. A remembrance of the abduction of Africans to be sold as slaves. . . 'Long time ago, wicked men came up in the night, we didn't know where they were taking us'. . . and all that suffering done for money profits or 'dunza'.

'Time Is Drawing Nigh' is track three. It is a potent prophecy of repatriation and redemption set to a moving rhythm. This is the other non-Scratch production, lacking the strength of the Lee Perry mixes. The prophecy is clear: 'Time is drawing nigh for us to go where we belong,. . . to our Father's land,. . . to Zion land', 'Set Jah people free'.

'Do You Know' completes side one. A Scratch production with Ras Michael invoking Marcus Garvey and foreseeing repatriation aboard the Black Star Line: 'The ships are sailing to take us home,. . . the planes are flying to take us home', 'At the end of the rainbow there's a pot of gold,. . . there's riches instore,. . . there is Ras Tafari waiting for I, even I and I'.

By this time, if you haven't already smoked a few king-size spliffs, then I would suggest that you take a few sips from the sacramental challice pipe to be properly prepared, because side two reaches even deeper into meditative realms. I think it safe to say that all of side two can be credited to Scratch.

'Perfect Love' opens side two with an uptempo rhythm. As the minimum of words define the message: 'I've got to behold H.I.M., walk in Jerusalem just like that', the sounds move into new dimensions.

'Wicked Got To Go' is a plea which we can all relate to. Ras Michael's voice weaves a magical incantation, a spell to get rid of wickedness. 'Sometimes I wonder why so much people die, sometimes I wonder why so much people sit and cry through this evil system', 'wickedness will be displaced, righteousness now take its place'. By now your mind and soul should be soaring into the heigher heights. . . feel it.

'Little David' slows the pace back down. A chant to David who 'used his slingshot and slew Goliath'. 'Did you hear him blow his horn? Play on, little David, play on'.

The last cut on the album is mind-boggling. Although none of the printed titles seem to relate to the lyrics, 'London Bridge Has Fallen' could be its allegorical title. A fast and furious rhythm track dominates the groove, the words acting as part of the atmosphere. Obviously a Scratch production, and by far the most revolutionary music to come out of Jamaica since the first Congoes LP. Echo, reverb, phasing, and other effects woven and layered and textured into the ultimate inner-space journey. The feeling of freedom and space penetrates through all barriers and reaches deep into mind and soul.

This is a great album. Ras Michael's vocals are sparing in words, but delivered with sureness and depth of feeling. . . combined together with the music, they contribute to create an impressionistic wholeness. Scratch's mix has that full sound with various instruments flowing in and out of the music. . . that special 3-D sound which only he can manage. The African flavor is strong. . . sensations are generated which make you feel you are walking through thick jungle. Ecstasy on record. A definite must!

'JAH JAH POWER'/'WHERE IS YOUR GOLD MINE' Ras Michael & the Sons of Negus. *Ras Michael label. 1981 & 1978 respectively.*

This 33rpm single is the newest material to be released by Ras Michael. Recorded in New York, the sound is clean and differs greatly in mix from the recent LPs. The A-side is the hit, but how could it ever be commercial? It's a slow hymn-like ballad about the endurance of Jah Jah Power forever. . . with sensitive electric piano over rasta drumming. The one word that best describes this number is 'beautiful'. Certainly not a dancehall disc. . . should be listened to in those quiet hours of the day.

The B-side features a track off the MOVEMENTS album. Identical take to the LP version, but slightly longer.

Worth buying for the A-side alone. Don't wait and hope that it will appear on the next LP.

DISCOGRAPHY:

FREEDOM SOUNDS The Sons of Negus. *(Dynamic Sounds DY-3350, 1974.)*

NYAHBINGHI Ras Michael & the Sons of Negus. *(Trojan TRLS 113, 1974.)*

RASTAFARI Ras Michael & the Sons of Negus. *(Vulcan VULP 005, 1975.)*

DADAWAH/PEACE AND LOVE Ras Michael. *(Wild Flower XYZ 004.)*

TRIBUTE TO THE EMPEROR Ras Michael & the Sons of Negus with Jazzboe Abubaka. *(Trojan TRLS 132, 1976.)*

KIBIR AM LAK/GLORY TO GOD Ras Michael & the Sons of Negus. *(Rastafari, 1977.)*

MOVEMENTS Ras Michael & the Sons of Negus with Puma Jones. *(Ras Michael, 1978.)*

RASTAFARI IN DUB Sons of Negus. *(Top Ranking, 1979.)*

PROMISED LAND SOUNDS Ras Michael & the Sons and Daughters of Negus. *(Lions Gate Records LGR 1201, 1980.)*

LOVE THY NEIGHBOR Ras Michael & the Sons of Negus. *(Jah Life JLLP 005, 1981.)*

'Jah's Glory' a dub version of 'None a Jah Jah Children' contained on the album: **Rass claat dub** (Grounation GROL 509, 1975.)
Note: this dub is different from the version on the RASTAFARI IN DUB album.

'Georges Lane' Ras Michael & the Sons of Negus, contained on the album: **Reggae bloodlines 2** Various Artists (Top Ranking, 1979.)

'A New Name Jah Got'/'A New Dub' Ras Michael & the Sons of Negus. (7-inch 45rpm on VP Records). Note: the A side is the same as 'New Name' on **Kibir am Lak,** but the dub side is different from the version on Rastafari in dub.

'Jah Jah Power'/'Where is Your Gold Mine' Ras Michael & the Sons of Negus. (a 7-inch 33rpm on the Ras Michael label, 1981 and 1978 respectively). See review.

GULF PRES

Muziek gaat z'n eigen gang

GULF PRESSURE AIS: 'Nachten lang hebben we in de stad rondgehangen, bleek van verveling. Op dat moment zijn we begonnen, twee en een half jaar geleden. Tekenen konden we al, dus we dachten muziek kunnen we ook maken, drummer erbij. Drie sets van drie kwartier'.

Reactie: drie man in 't grijs, kaal met een pluk haar in het midden, op een gegeven moment zijn we weggelopen, matrassen tegen de deur gezet.

'We hebben nooit een bestaande muzikale vorm nagestreefd, wat niet betekent dat het nog wel eens ergens op kan lijken'.

Reactie: een beetje door elkaar gejengel, schel, afstotend, walgelijk, en het er dan over hebben over twee jaar een soort easy-listening te kunnen spelen.

'Als we muziek maken richten we ons grof gezien op melodiën, óf op veel abstracter geluid. Tijdens optredens wordt geen vaststaand repertoire gespeeld. Een dag ervoor spreken we concepten af voor de verschillende nummers. Net zo goed als we die hebben voor nummers, hebben we ze ook voor objecten tijdens optredens'.

Reactie: het kan elk moment een verschrikkelijk onduidelijk kabaal worden, zonder ritme, zonder melodie, zonder intentie.

'Wat de muziek betreft werken we met begrippen als vertragen-versnellen, hoog, laag, minimal, fiepen, raggen, hard en zacht en wat ons verder uitkomt.
Thea had al honderd pinda's op, ze kon er niet meer bij dansen. Als de tekst belangrijk is zorgen we ervoor dat hij te verstaan is, maar meestal gebruiken we de stem als een emotioneel instrument. Tekst gebruiken we ook op een andere manier. Sommige stukken muziek maken we met een gedachte of gevoel speciaal gericht op een tekst of situatie.
Annie zegt dat Harmen zo mooi zingt'.
Harmen speelt accordeon,
Ben drumt,
Ad schreeuwt en speelt altsax,
Walter bast en speelt trompet.
Ben vindt het een nieuwe manier van muziek maken. Hij kan spelen zoals hij het aanvoelt en niet volgens een vast patroon.
Ad: 'Gehoor en concentratie op het geluid of de muziek van de andere bandleden. Dan intuïtief en met afspraken en/of het kader, waarbinnen een nummer zich afspeelt samen proberen naar een hoogtepunt in een nummer of optreden te werken.
Vroeger speelden we bij optredens altijd aan één stuk door, waardoor je een soort fascinatie en terugkerend geluid kreeg wat eeuwig leek en niet zozeer een

tekst: Mendel Revox/Andre Bach foto: Arthur Nieuwenhuijs

SSURE

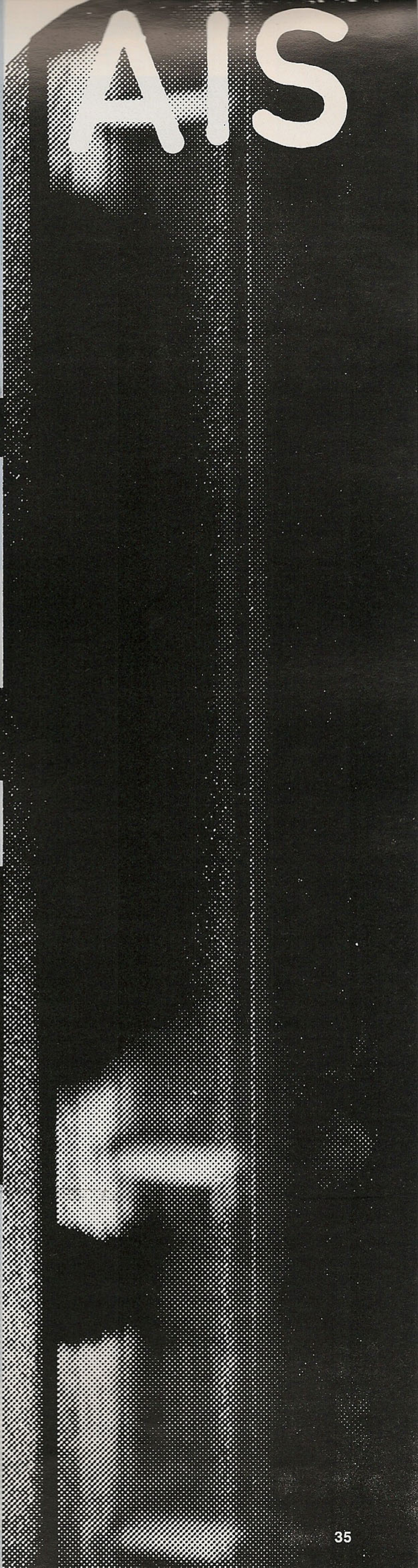

hoogtepunt, als wel een constante spanning geluid of emotie was. Van daaruit zijn ook de gezamenlijke dingen met Jan gedaan. Bijvoorbeeld dat hij tussen onze nummers door een gedicht voorlas, als een soort rustpunt. Niet dat zijn gedichten saai zijn, o, nee, 'k heb het nooit iemand beter zien doen dan Jan. Of zoals laatst in Royaal, dat we een lang stuk vrije muziek speelden en hij achter de band een 'action painting' op de muur deed. Als we nu een uur spelen, is dat toch meer opgedeeld in stukken waarbinnen we bij sommige nog steeds proberen tot een soort zwevende constante doorlopende spanning te komen, alleen nu in een korter tijdsbestek'.
Walter: 'Leg je oor op deze pagina en rats er met je nagels overheen, of kom naar een concert. We repeteren niet meer dan één keer per week, om de boel niet dood te repeteren'.

Reactie: in een flits swingde het even, toen was het weg, werd het onduidelijk.

Waardering vanuit het publiek bepaalt niet hoe de band zich verder ontwikkelt, Gulf beslist zelf.
'We hebben nooit veel moeite gedaan om veel op te treden. Voor een norse zaaleigenaar in rare zalen, voor een paar mensen spelen. Dat is pas lol'.
Ad en Harmen: 'We maken geen statements over sociaal economische zaken, maar je woon- en leefsituatie dringt onherroepelijk in je muziek door. Helicopters en verkenningsvliegtuigjes boven je dak maken dingen in je los die door blijven werken, dat hoeft van ons helemaal niet begrijpelijk en logisch tot toeschouwers door te dringen. JE BENT'.

Reactie: twee zijn er leuk om te zien
twee zijn er leuk om te horen
en de gedichten zijn ook mooi.

'In de herfst gaan we onder bijzondere omstandigheden opgenomen cassettes uitbrengen'.

afkondiging: I HAVE SEEN THEM RUN AROUND THIS PLACE
alle drie tegelijk
starten en zingen
aan het eind van het nummer vertragen.
afkondiging: WHITE TRIANGLE
bas begint met metronoom getik. rustig gefiep. wordt langzamerhand
harder en dichter. op het laatst mogen er geen gaten vallen.
en worden de tonen langer. bas geeft het eind aan.
afkondiging: STORM STORM
ad en harmen beginnen niet traag. bas pakt op. harmen start tekst
als muziek goed loopt. dan heavy spelen met korte overgang naar zacht (storm).
vertragen, moet met z'n drieën worden afgebouwd.
afkondiging: VORSICHT IST NICHT MEIN ABSICHT
ad begint met d-dies-g-(gis). bas valt als tweede in. begin langzaam en steeds zacht
blijven spelen. aan het einde harde klappen en hele forse versnellingen.

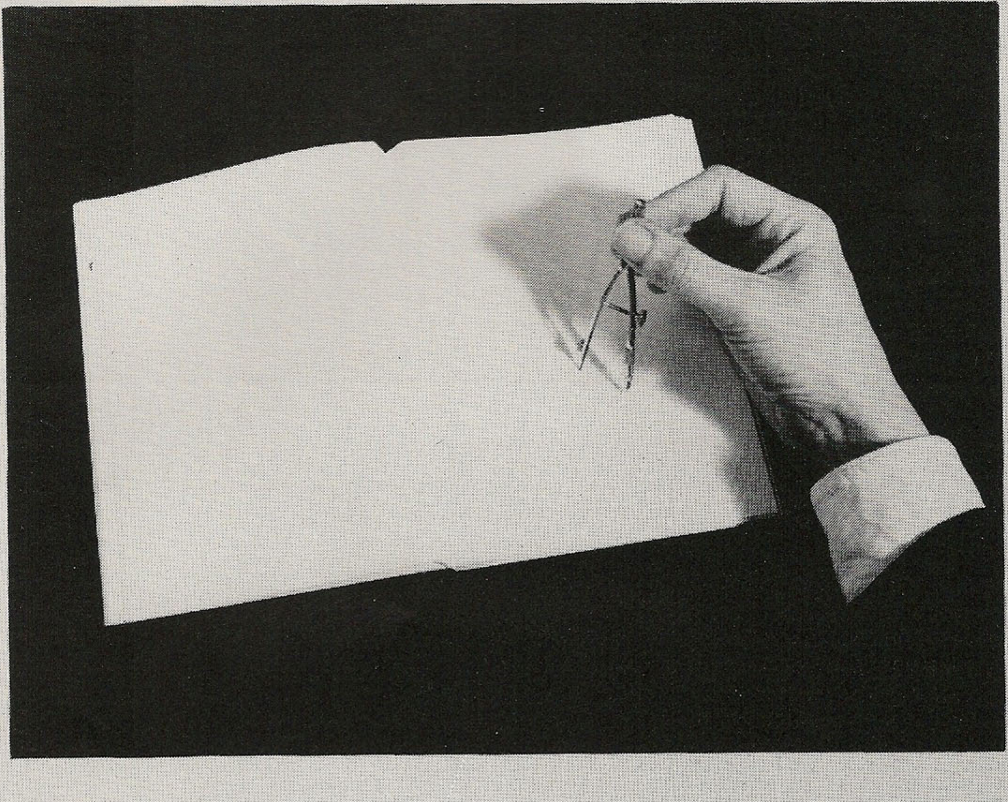

'RECOMMENDED RECORDS'

LABEL MET 'AANDEELHOUDERS

DE STERKE OPKOMST VAN DE 'INDEPENDENTS', PLATENLABELS DIE ONAFHANKELIJK VAN DE GROTE INDUSTRIE OPEREREN, VORMT EEN VAN DE BELANGRIJKSTE ONTWIKKELINGEN IN DE ROCKMUZIEK-CULTUUR VAN DE LAATSTE JAREN. HET MARKT-AANDEEL VAN DE KLEINE MAATSCHAPPIJTJES IS NIET LANGER VERWAARLOOSBAAR, DE MUZIEK VEELAL INTERESSANTER, KLEURRIJKER, SPANNENDER DAN

Recommended Records werd in 1978 opgezet door Chris Cutler, drummer van de muzikaal zeer belangrijke, maar altijd sterk ondergewaardeerde, avantgarde rockgroep Henry Cow. Gebrek aan optredens in eigen land noodzaakte Henry Cow een groot deel van haar tijd op het Europees vasteland door te brengen en de groep leerde op die manier een groot aantal verwante bands en muzikanten in Europa kennen. Vele van hen hadden platen in eigen beheer uitgebracht, platen die zeker een grotere aandacht verdienden, maar bijna nergens verkrijgbaar waren. Nauwelijks op het vasteland en al helemaal niet in het chauvinistische Engeland. Bands die zonder uitzondering op een compromisloze manier met muziek bezig waren, experimenteel en vernieuwend, maar nauwelijks gewaardeerd.

Chris Cutler besloot een aantal van hun platen in Engeland te importeren en stuurde een lijstje met platen en een korte omschrijving van de muziek aan iedereen die ooit naar Henry Cow had geschreven, met de aanbeveling die platen te kopen. De verkoop vond uitsluitend per post plaats. De groepen waar het om ging waren onder andere het Italiaanse Stormy Six, het Belgische Univers Zero, het Franse Art Zoyd, enkele Zweedse groepen en uit Amerika de indertijd nog nauwelijks bekende Residents.

In de loop der jaren heeft Recommended zich uitgebreid tot een viermansbedrijfje met drie belangrijke bezigheden: verkoop van platen per post, normale distributie en export (o.a. naar België, Zwitserland, Noorwegen, Japan), en het eigen platenlabel.

Platen worden in de Recommended-catalogus opgenomen omdat ze een duidelijke muzikale waarde hebben, niet omdat ze goed verkopen. Als we een catalogus doorbladeren komen we platen tegen als Captain Beefheart's 'Trout Mask Replica', 'Mekanik Kommandoh Destruktiw' van Magma, Pere Ubu, '185' van The Muffins, 'Marble Index' van Nico, This Heat, Art Bears.

Chris Cutler: *'We kiezen platen om hun culturele waarde, originele, waardevolle platen, meestal geproduceerd door mensen die niet zo nodig geld hoeven te verdienen, maar in de eerste plaats (muzikaal) iets te zeggen hebben. De grote industrie wil niet dat de mogelijkheid van massaproductie wordt gebruikt voor communicatie met anderen. De grote industrie wil wegwerp-, gebruiksvoorwerpen produceren, zo goedkoop en zoveel mogelijk. Wat resulteert in slechte persingen, goedkope hoezen, veel uiterlijk vertoon, maar geen inhoud.*

Wij kunnen het ons niet permitteren om muziek in onze catalogus op te nemen die niet goed is, maar wel verkoopt, omdat we daardoor onze geloofwaardigheid zouden verliezen. Veel mensen gebruiken onze catalogus om met muziek in aanraking te komen die ze niet kennen. Als je een plaat koopt zonder de muziek te kennen is de enige leidraad die je hebt de geloofwaardigheid van de mensen die de plaat aanbevelen'.

Naast zo groot mogelijke onafhankelijkheid is het leveren van kwaliteitsproducten het belangrijkste streven van Recommended Records. Platen op het eigen label worden geperst volgens het (veel duurdere) procedé dat normaal uitsluitend bij de betere uitgaven van klassieke muziek wordt toegepast. De hoezen worden met de grootste zorg vervaardigd, door kwaliteitsdrukkers, of met de hand in de kleine zeefdrukkerij in een voorkamer van Chris Cutler's huis in zuid-London. Een logisch gevolg van de hoge kwaliteitseisen is dat de productie-kosten voor platen op het Recommended-label hoger zijn dan normaal. De verkoopsprijs wordt echter laag gehouden door de platen zoveel mogelijk rechtstreeks per post aan de individuele koper te leveren. Sommige platen zijn zelfs uitsluitend per post verkrijgbaar.

De releases worden voor een belangrijk deel gefinancierd door mensen die van te voren inschrijven op een bepaalde plaat en ook van te voren betalen. Zij zijn in feite min of meer aandeelhouders in het project en worden voor hun vertrouwen beloond met een genummerde 'subscription' – uitgave van de plaat, vaak met extra single en/of boek in speciale verpakking.

tekst: Harold Schellinckx

R D R E C O R D S

DE VELE SLAPPE EN GEZICHTSLOZE PRODUKTEN VAN DE 'GROTEN'. HET IN LONDON GEVESTIGDE RECOMMENDED RECORDS NEEMT ONDER DE INDEPENDENTS EEN KLEINE, MAAR BIJZONDERE PLAATS IN. DIT VOORAL DOOR DE EXTREME VORM WAARIN ONAFHANKELIJKHEID EN A-COMMERCIALITEIT WORDEN DOORGEVOERD.

Chris Cutler: *'Onze eerste releases waren de twee eerste elpees van de Duitse groep Faust, oorspronkelijk door Polydor uitgebracht, maar al jaren niet meer verkrijgbaar. De reden is dat die platen ontzettend belangrijk zijn en verschrikkelijk ondergewaardeerd. Faust's werk zou van grote waarde geweest zijn voor veel mensen in de new wave die op een bepaald moment begonnen met experimenteren en dezelfde dingen opnieuw deden, zonder te weten dat veel fundamenteel werk al was gedaan. Het is net zoiets als een bruikbaar woord leren waarmee je kan denken. Luisteren naar die eerste Faust-platen geeft je een enorme hoeveelheid basismateriaal van waaruit je kan werken. Kijk bijvoorbeeld naar een groep als This Heat, die duidelijk sterk door Faust is beinvloed'.*

Politiek

Hoewel de meeste platen op het Recommended-label en in de Recommended-catalogus inhoudelijk weinig met politiek te maken hebben, neemt Recommended Records een duidelijk politiek standpunt in. De laatste catalogus bevat naast de gebruikelijke platenlijst een felle aanklacht tegen Ronald 'Raygun' en het Amerikaanse imperialisme.

Chris Cutler: *'Ik begon met het maken van rockmuziek voordat ik veel over dat soort dingen nadacht, maar op het moment dat politiek voor jou persoonlijk belangrijk wordt, gaat het ook een rol in je werk spelen. Als je je bezig houdt met cultuur als communicatiemiddel in plaats van met de productie van wegwerpgoederen, dan speelt hoe je bent en wat je belangrijk vindt met betrekking tot de wereld waarin je leeft, een grote rol in datgene wat je over wilt brengen. Zelfs door enkel mensen te ondersteunen die ook in het rock-medium werken en iets belangrijks te zeggen hebben (zoals bijvoorbeeld 'denk! en stop met enkel consumeren'), door die mensen te ondersteunen en te proberen hen en jezelf te isoleren van de grote platenindustrie-structuur, verricht je een politieke daad.*
Natuurlijk zijn ook wij bezig met kopen en verkopen van platen, maar we behoren in ieder geval niet meer tot het establishment en zij kunnen geen enkele aanspraak op ons maken, of ons tegenwerken door onze platen niet uit te brengen of niet in te kopen. Je kunt weliswaar niet buiten de maatschappij staan, maar wel buiten een bepaald instituut.

Elite?

Recommended Records is niet van plan een groot bedrijf te worden en de kans dat dat ooit gebeurd is vanwege hun concessieloos idealisme ook bijzonder klein. Obscure platen voor een kleine elite? Misschien, maar dat neemt niet weg dat eigenlijk veel meer mensen die platen zouden moeten kunnen horen. Iedereen eigenlijk wiens interesse in (rock) muziek verder gaat dan de laatste trend. Jammer genoeg is de kans dat je al deze platen in de plaatselijke platenwinkel tegenkomt nog steeds klein. Je zal zelf het initiatief moeten nemen.

Adres: 583, Wandsworth Road, London S.W.8, U.K.

RECOMMENDED RELEASES
RR 1 Faust - Faust
RR 2 Faust - So Far
RR 6 Faust - Tapes
RR 1.5 Faust - Extracts 1
RR 6.5 Faust - Extracts 2
RR 5 Slapp Happy (plus Faust) - Acnalbasac Noom
RR 5.5 Slapp Happy - Sort Of
RR 7.5 Vogel (plus Ivor Cutler) - Arschloch/Good Morning
RR 7 ZNR - Barricades 3
RR 8.75 Video Aventures - Musiques pour garçons et filles.

PLA

ELPEES
PATRICK D MARTIN-nieuw
MODERN EON-Fiction tales
LIVE AT THE 101 CLUB-Club sandwich vol. 4
PASSAGE-For all or none
BOMBAY DUCKS
PERSPECTIVES-DISTORTIONS-verzamel elpee
ECHO AND THE BUNNYMEN-Heaven up here
PSYCHEDELIC FURS-Talk talk talk
BRITISH ELECTRONIC FOUNDATION-6 nummers
HERTFORDSHIRE COMPILATION-verzamel elpee
SIOUXSIE AND BANSHEES-Juju
KILLING JOKE-What's this for
DURAN DURAN
THE NEW ORDER (niet Joy Division)-Bradfort redlight district
ROBYN HITCHCOCK-Black snake sound
DOLL BY DOLL
BLADDER FLASK-verzamel elpee
JOSEF K-The only fun in town
SOUNDTRACK ZUM UNTERGANG-duits, verzamel elpee
ALTERED IMAGES-Happy birthday
TV SMITH EXPLORERS-Last words of the great explorer
POSITIVE NOISE-Heart of darkness
CHROME-Blood on the moon
RAINCOATS-Odyshape
GAMMER-Summers oven (met Vini Reiley)
STEVE BERESFORD-Bath of suprise
TONY BASIL-Word of mouth
RED CRAYOLA-Kangeroo
THE FLUE-Nederlands, op Torso
MAGAZINE-Magic murder and weather
JACK LANCASTER-Skinning grove boy
DIDIER BOQUET-Voyage cerebral
MUD HUTTERS-Factory farming
WAH'-The art of bluff
THIS HEAT
SHOULDER OF MOUTON-idem (duits)
NASH THE SLASH-Novel romance
BRISTOL RECORDER-Vol 3 (o.a. Fripp, Thompson Twins)
COMATEENS-Call me
SCHLEIMER K
DANGEROUS GIRLS
ANTI PASTI
COLIN NEWMAN-Singing fish
SHOTS IN THE DARK-verzamel elpee
CABARET VOLTAIRE-Red mecca
REIFENSTHAL
FLYING LIZARDS-The fourth wall
A TENT-Six empty places
MICHAEL BUNDT-Electric city
WIRE
NEW AGE STEPPERS-Second
MARK BEER-Dust on the road
HENRY BADOVSKY-Life is a grand
MATHEMATIQUE MODERN-Visiteur du soir
ARTEFACT-Agit pop (Frans) op Celluloid
TAZARTES TRANSPORTES-(Frans) op Celluloid
THE FALL-compilatie
EYELESS IN GAZA
GERMS-Live at the whiskey
CERAMIC HELLO-Absence
X-Wild gift
ADOLECENT
FRANK JOHNSON'S FAVOURITES-Ralph sampler
WAZMO NARIZ-Tell me how to live
TREK W/QUINTRONIC
REGGAE ELPEES
KING KONG-verzamel elpee
MERGER-Exiles in Babylon (opnieuw)
WINSTON JARRET
PRINCE FAR I-Livity
HUGH MUNDELL-Time and place (opnieuw)
TRINITY-Around the world
I AND I
PRINCE BUSTER-Fab greatest (opnieuw)
BLACK UHURU-Red
EARL 16-Reggae sound
DENNIS BROWN-Money in my pocket
CONGO ASHANTIE ROY-Signs of the star
JOHNNY CLARK
PARAGONS
TOOTS AND THE MAYTALS-Live
AUGUSTUS PABLO-Rockers International compilatie
RUDY THOMAS-First time around
GREGORY ISAACS-Early years
MAX ROMEO-Holding out my love
CASSETTES
LARRY MONDELLO BAND-(Amerikaans)
GODZILLA-(Amerikaans)
AN.N.K.L.E. FILE-(Amerikaans)
CABARET VOLTAIRE-Live at Lyceum
LEVEN NA DE BOLLEN-(Kubus Kassette)
WINIFRIED COMPLEX-(Kubus Kassette)
KROONLUCHTERS-(Kubus Kassette)
SNATCH TAPE-vol 2 (verz)
STORM BUGS-First
STORM BUGS-Gift
SUSPECT-Live
TOX MODELL-Live in de Parkhof Zaandam
TECHNO VILLE-Live in de Effenaar
ULTRA'S-C90 verz. cas. (25 groepen!)
DREIECK-Eins (Duits)
FREAKOWITZ AND EINSTEIN-The 4th dimension (ned.)
THE MIRROR
AUDIO ZENETH
SOUND STRIP-(met cassette-opberg-gordel)
NME/ROUGH TRADE CASSETTE
12 INCHES
39 LYON STR-Kites (Associates)
ULTRAVOX-All stood still
DRAMATICS-Ex luna scientia
THE HOAX-Quit in the sixpennies
ROCK TEGEN DE ROLLEN-Live verzamel elpee
COLORS-Jelousy
5 OR 6-Polar exposures
YELLO-Bimbo
A CERTAIN RATIO-Flight (opnieuw)
THE FALL OUT-10" EP
CUDDLY TOYS-EP
SIDE EFFECTS
LANDSCAPE-Norman Bates
DEPECHE MODE-New life
PIL-Flowers of romance (opnieuw)
ENO AND BYRNE-Jezebel spirit
NITWITZ-Wielingen walgt
GANG OF FOUR-To hell with poverty
EYELESS IN GAZA-Eyes of beautiful loser
EURHYTMICS-Never gonna cry again
DIF JUZ-Heuremics
FINGERPRINTZ-Shadowed
DISLOCATION DANCE-Slip that disco
INGRID MANSFIELD ALLMAN-Stop wasting time
PSYCHEDELIC FURS-Pretty in pink (met T-shirt)
ORIGINAL MIRRORS-200.00 dreamers
SOFT CELL-nieuw
TOM TOM CLUB-(met Tina Weymouth)
METRO-America in my head
ASSOCIATES-Q Quarters
UN DEPARTEMENT-(Frans)
SMASH CHORDS-verz San Fransisco bands
VIVIEN GOLDMAN-Laundrette (op 99)
CIRCUS MORT-Shallow you EP
GHOST WRITERS-Music from no man's land
LIQUID GOLD-(op 99)
SOMEONE AND SOMEBODIES-Bops on the head
RIUICHI SAKAMOTO-Riot in Logos
CAN-I want more
MEDIUM MEDIUM-Further than funk dream
VIDEO LIST ADVENTURES-Musiques pour garçons et filles
MATERIAL-Busting out (op ZE)

12 inch

SIMPLE MINDS
The American/League of Nations
(Virgin).

En zo kan dus één single van meer gewicht wezen dan honderd elpees. The American is een Geluid, League Of Nations is Muzak met hoofdletter. Dit geeft aan een depressie drama en aan vrolijkheid kunst. Ameri Ameri Ameri Ameri American! Volgens de NME mist dit melodie, maar volgens de NME is Simple Minds nu eenmaal vastgelegd als Rock-isme. Dan begrijp ik die term niet meer, want als de Simple Minds hier iets niet missen dan is het melodie. Maar inderdaad ja, geen vrolijk melodietje. Ach wat. The American is een Geluid. Een diep Geluid.
Deze single staat op hetzelfde niveau als Empires and Dance, dat wil dus ook zeggen: geen echte veranderingen. In theorie is dat misschien bezwaarlijk, in praktijk is dat gelukkig maar. Tenminste: Nu nog. (Zeker twee weken intensief gedraaid, nog geen enkele keer zachter gezet).
Joost Niemöller

elpee

AU PAIRS-
Playing with a different sex
(Human 1)

Het van Brimingham afkomstige gezelschap luisterend naar de naam Au Pairs startte twee jaar geleden als trio, ontpopte zich enige tijd later als kwartet, maakte twee singles te weten 'You' en 'It's obvious' en voltooide uiteindelijk hun debuut-elpee.
Iets dat zeker gezien mag worden als een produkt dat met kop en schouders uitsteekt boven het gemiddelde waarmee we in de eerste maanden van 1981, wat de nieuwe Engelse rock betreft, te maken kregen.
Aantrekkelijk aan deze plaat is dat het geheel zeer dansbaar blijkt indien gewenst, doch ook een zekere diepgang huist in de tekst. Dit alles opgediend als een maaltijd waarbij de gebruiker na afloop niet naar Rennies hoeft te grijpen.
'Playing with a different sex' is een werkstuk van grootse vormgeving en een directheid die men maar zelden tegenkomt.
De A-kant biedt, afgezien van David Bowie's 'Repetition' vier Au Pairs' composities: 'We're so cool', 'Love song', 'Set up' en 'Headache'. Een opeenstapeling die begint met een eenvoudige aanzet, maar al snel aanzwelt tot een woedend, scheurend, goed uitgebalanceerd ritme, hetwelk uiteindelijk overgaat in een afne-

TEN

MOBSTER-Perfect man
12 INCHES REGGAE
DENNIS BOVELL-Bertie
AUGUSTUS PABLO
TALISMAN
CORNELL CAMPELL/SCIENTIST
THE ROYALS
ADMINISTRATORS
SUGAR MINOTT-House is not a home
MICHEAL PROPHET-Lady Friend
BUNNY WAILER-Cool runnings
BARRY BROWN-Belly full
CARROL THOMPSON-You are the one I love
LACKSLEY CASTELL-Jah is watching you
DON MCCARLOS-Gimmie gimmie
JOE HIGGS-Talk to that man
EASTWOOD/SAINT-Young lover
JAH SHAKE-To be poor is crime
WAILING SOULS-Rude boys
JUNIOR ENGLISH-We can work it out
7 INCH SINGLES
DEAD OR ALIVE-Number eleven
RED BEAT-Survival
GILBERT AND LEWIS-nieuw
BLURT-Fish needs abike
39 LYON SGR-Kites
BILL NELSON-Dubbel single
TROCKENER KECKS-Heineken bier
COLD WAR EMBRYOS-(Nederlands)
CALLING HEARTS
BONA RAYS
TARZANS
ROMFORD STOMPERS
MUSICAL YOUTH-General Politics
EVERREADY-Don't do it again
FACTION
THE FLUE-Jerome
CUBAN HEELS-Sweet Charity
HANDI AND THE DANCE-Too late to fly the flag
MARTHA LADLY-Finlandia (Ex Martha Muffins)
WASTED YOUTH-Rebeccas room
FLOCK OF SEAGULLS-Talking
CLOCK DVA-Four hours (remix)
WIRE-The swimmer
DEPECHE MODE-New Life
TV 21-Snakes and Ladders (plus gratis single)
EROGENOUS ZONES-Say it's not so
SAD AMONG STRANGERS-It's so good, it's incest
POSITIVE NOISE-Charm
NAUGHTY CULTURE-Someday sunday

23 SKIDOO-Ethics
VISITORS-Compatibility
TRUTH CLUB-Sleight
THIN YOGURT
VIRNA LINDT-Attention Stockholm
JANGLETTIES-Happy all the time
GLASS TORPEDOES-Unreal
HAZARDS IN HOME-Shrinking man
CRAVATS-Precint
GANG OF FOUR-Cheeseburger
KEN LOCKIE-Today
STUDS-Warning (Nederlands)
FALL OUT CLUB-Dream soldiers
POLYPHONIC SIZE-Logique polygonale
BIG TREE -At the Cavern
ZEITGEIST-Tough (op Human)
E. MAELOW AND SUNSHINE PATTESON-Lines
MODETTES-White Mice
HERMINE-TV lovers
ANA HAUSEN-Professionals
INFRA RIOT-Kids of the 80's
TOILETS-Do the Gamelan
SECTOR 27-Martin's gone
ULTRAVOX-live
PSYCHEDELIC FURS-Pretty in pink
THOMPSON TWINS-Anything is good enough
HONEY BANE-Jimmy listen to me
ALMOST BROSS-Don't pass the buck
PLAY DEAD-Poison takes a hold
FK 9-Our condition
TUNNEL VISIONS-watching Hydrolanes
THE ROOM-Bated breath
GOB-Going for good
TRAY
STRESS
EPILEPTICS
PRE-SET
FRENCH
DEAD MAN SHADOWS
SCARS-Horror show (opnieuw)
BETWEEN PICTURES-Birthday card
NEW ORDER-EP (semi officieel)
JOY DIVISION-EP (semi officieel)
RANDOM HOLD-Walking on the edge
FELT-Something sends me to sleep
SOUL (voorheen B-film)-Tribe
THE GAS-Ignore me
PRECEPT
HELPLESS HEW-Sid was Innocent
BUSH TETRAS-Boom

SURGICAL SUPPORTS-Withdrawn from disposal
DELMONTES
GIFTED CHILDREN
ESSENTIAL BOP-Croaked
PERMISSION
MODERN EON-Childs play
PASSAGE-Troops out
REFLEX
IDIOT DANCERS
SAD LOVERS AND GIANTS-Cle
AU PAIRS-Domestic peace (opnieuw)
STORM BUGS-Table Matters EP
TERRA PLANES-Exile
TROY TATE-Thomas (Ex Teardrop Explodes)
DEPARTMENT S-Going left right
SPANGS-Who invited you anyway
WAH!-Forget the clown
OUT PATIENTS-New Japanese hairstyles
MARTIAN SCHOOLGIRLS-Motion
SOFT CELL
DELTA 5-Shadow
TEARDROP EXPLODES-Ha ha drowning
BAUHAUS-Passions of lovers
BELLE STARS-Haiwatha
DROWNING CRAZE-Storage case
FOETUS ON YOUR BREATH-Wash it all of
RED CRAYOLA-Old man dream
THE PRATTS-General Davies
BEN WATT-Can't
A.P.B. PLUS CHAIN REACTION
FRESHIES-I can't get 'Bouncing babies' by the Teardrop Explodes
CHRONIC GENERATION
RYTHM METHODISTS
P.X.
FLYING COLORS-Abstract arts
999-Little red ridinghood
ASSOCIATES-Q quartes
DIVINE-Born to be cheap
HOME SERVICE-Only men fall in love
RAYBEATS-Guitar beat
MARTIN O CUBERT-Songs for square
ROBERT WYATT-Trade union
ITS IMMATERIAL-Gigant raft
FLUX OF PINK INDIANS-New Swell
AC MARIAS-Drop
IL Y A VOLKSWAGENS-Kill myself
ERIC RANDOM-Dow chemical
THE NIXE-(Nederlands)
BIZON KIDZ-(Nederlands)

mend tempo. Kant één bereikt bereikt zijn hoogtepunt in het langste nummer: het prachtige, uitmergelende 'Headache for Michelle'.

'Come again' opent kant twee, die gezien mag worden als een klap op de vuurpijl. Het nummer handelt over gesimuleerd orgasme, waarin de anti-sexistische zienswijze van de groep duidelijk naar voren komt. Voor 'Unfinished Business', 'Dear John' en 'It's obvious', die alledrie op het vlak liggen van de moeilijkheden die zich binnen een relatie kunnen voordoen, gebruiken de Au Pairs hun eigen problemen (de band telt twee dames en twee heren) als springplank voor hun verbeeldingskracht.
De muziek die de Au Pairs (Jane: bass, Lesly: gitaar/zang, Paul: gitaar en Pete: drums) voortbrengen is strijdlustig – beluister 'Armagh' dat de aspecten aanstipt van hoe de Engelse wetten in Ierland ten uitvoer worden gelegd – en tevens attractief genoeg om een groot publiek te bereiken. De sound is strak en vast en roept herinneringen op aan het schurende geluid van de Gang of Four.

Afgezien van het feit dat de variatie in het geheel nogal wat te wensen overlaat, blijft 'Playing with a different sex' een prima aanwinst.
Sander Jonkergouw

elpee

BOYD RICE
(Mute-Records, STUMM 4)
Gestoken in een zwarte hoes met slechts 'Boyd Rice' in reliëfdruk in de rechterbenedenhoek, verscheen onlangs op Mute Records een langspeler van de Amerikaanse experimentalist Boyd Rice. Eerder werk van hem op Mute was het Mute 007 Non/Smegma E.P.-tje, een plaat met twee gaten voor excentrische afspeeleffecten.
Ook deze plaat, die eerder (ongeveer twee jaar geleden) in een oplage van 86 exemplaren op

ELPEES
SAVOY SOUNDS-WAVE GOODBYE-LIVE {TUXEDOMOON,SNAKEFINGER}
CHROME-BLOOD ON THE MOON
ALTERED IMAGES-HAPPY BIRTHDAY
POSITIVE NOISE-HEART OF DARKNESS
TV SMITH&EXPLORERS-LAST WORDS OF THE GREAT EXPLORER
THE RAINCOATS-ODYSHAPE
GAMMER-SUMMERS OVEN {WITH VINI REILEY}
STEVE BERESFORD-BATH OF SUPRISE
THE FLUE-ONE AND A HALF {NEW AND GOOD}
RED CRAYOLA-KANGEROO
MUSIC CONCRETE-BRINGING UP BABY
BRISTOL RECORDER-VOL.3 {WITH FRIPP & THOMPSON TWINS}
A SHOULDER OF A MOUTON-IDEM.{ELECTRO WAVE}
NASH THE SLASH-NOVEL ROMANCE
COMATEENS-CALL ME {USA ELECTRO WAVE}
SIOUXIE&THE BANSHEES-JU JU
DURAN DURAN-SAME
JOSEF K-SORRY FOR LAUGHING
KILLING JOKE-WHAT'S THIS FOR
THE FLYING LIZARDS-THE FOURTH WALL
A TENT-SIX EMPTY PLACES
WIRE-NEW ALBUM {ON ROUGH TRADE}
MAGAZINE-MAGIC MURDER AND THE WEATHER
FRANK JOHNSONS FAVOURITES-SAMPLER {ON RALPH}
MODERN EON-FICTION TALES

SINGLES
THE FLUE-JEROME
THEM RHYTHM ANTS-NEW
AK 47-KISS MY MACHINE
ASH CAN CATS-DIRT ROAD
QI 22-NEW BABY
WIRE-OUR SWIMMER

VISA VERSA-NEW
GILBERT&LEWIS-NEW DOME
BUSH TETRAS-BOOM
ENGLISH SUBTITLES-TANNOY
VIRGIN PRUNES-NEW
INERTIA-DANCE BEAT ATTITUDE
TUNNEL VISIONS-WATCHING HYDRO PLANES
EROGENOUS ZONES-SAY ITS NOT SO
TV 21-SNAKES & LADDERS {+FLEXI}
SURGICAL SUPPORTS-WITHDRAWN FROM DISPOSAL
MARTHA LADLY-FINALDIA{EX MARTHA&THE MUFFINS}
HANDY&THE DANCE-TOO LATE TO FLY THE FLAG
GANG OF FOUR-TO HELL WITH POVERTY
RANDOM HOLD-WALKING ON THE EDGE
TOM TOM CLUB-WORDY RAPPING HOOD
A FLOCK OF SEAGULLS-TALKING
DEPECHE MODE-NEW LIFE

12 INCHES
THE FALL OUT-10"
THE NAME-7TRACKS
TINA WEYMOUTH-NEW
MATERIAL-BUSTING OUT
DEPECHE MODE-NEW LIFE
DRAMATICS-EX LUNA SCIENTIA
ULTRAVOX-ALL STOOD STILL
ASSOCIATES + KITES-39 LYON STREET
THE GANG OF FOUR-TO HELL WITH POVERTY
EYELESS IN GAZA-EYES OF THE BEAUTIFUL

CASSETTES
SNATCH TAPES-VOL 2 {SAMPLER ELECTRO WAVE}
CABARET VOLTAIRE-LIVE AT THE LYCEUM
SOUND STRIP-{ELECTRO SUPER}
STORM BUGS-FIRST {ELECTRO}
STORM BUGS-GIFT {ELECTRO}
JAMES WHITE-LIVE
AUDIO ZENITH

Haringpakkerssteeg 10-18
1012 LR Amsterdam
Telefoon: 020-23 39 11
Telefoon: 020-23 26 03
Telefoon engros:
020-22 07 88
Telex: 12589 BOUDA NL

Boyd's eigen Gray Beat-label verscheen, laat ruimte voor eigen initiatief van de luisteraar/consument. 'Playable at any speed' vermeldt het label. Voor mensen met een oud type platenspeler (vier snelheden 16-33-45-78) vol-op plezier dus.
Wat er op de plaat gebeurt is ruwweg het volgende: Boyd heeft een aantal looptapes met een stukje muziek, zelf gespeeld of (waarschijnlijk) opnames van radio of plaat, en draait dezen dan af terwijl hij ondertussen veranderingen in toonkleur aanbrengt met behulp van een equalizer en de afspeelsnelheid varieert. En dat negen keer voor negen tracks van verschillende tijdsduur met bijna steeds niet meer dan één loop per track en een verrassing aan het einde van kant twee voor de doorzetters. De stukken zijn allemaal zonder titel.
Een consequent uitgevoerd project. De geluidsresultaten zijn niet oninteressant, de schier eindeloze, mathematisch perfecte, herhaling van hetzelfde stukje geluid, die het gebruik van loops met zich meebrengt, maken het beluisteren van 'Boyd Rice' echter tot een ietwat vermoeiende bezigheid. Op iedere snelheid.
HS

single

SYMPATHY NERVOUS:
Polaroid/Polyester 35 micron/D.B.TV
MAD TEA PARTY:
Hide and seek/Modern time's pop/In a teabag
PERFECT MOTHER:
Dark-disco-da-da-da-da-run/You'll no so wit/Ephemeral pieces
(Allen Vanity Records)
Drie singles uit Japan met een aantal gemeenschappelijke kenmerken. Ten eerste komen ze uit op hetzelfde label en maken gebruik van dezelfde producer Agi Yuzuru. Ze zijn in identieke hoesjes gestoken (wit met een kleine zwart-wit foto) en bestaan per plaat uit een 45 toeren A-kant en een uit twee nummers bestaande 33 toeren B-kant.
De muziek, waarbij electronica, synthesizer, bandrecorder en vocoders overheersen, heeft vaak een tamelijk experimenteel karakter.
Van de groepen zelf is nauwelijks iets bekend. Alleen van **Sympathy Nervous** is wat te achterhalen. Zij brachten reeds eerder een LP uit (Sympathy Nervous, alleen import), met dezelfde soort instrumentale composities.
Op de hoes van de plaat lezen we dat de groep uit twee man bestaat, die via het UCG-systeem met Korg-synthesizer en behulp van 'some noises by guitar' muziek maken.
Op de nieuwe single is 'Polaroid' het meest toegankelijke nummer: tamelijk swingend en met een herkenbare structuur. De achterkant is daarentegen weer veel experimenteler, het lijkt eerder een spelen met geluiden en effecten.
Mad Tea Party heeft een zangeres, wier stem zich in allerlei bochten weet te wringen. In 'Hide and seek' lijkt men zich op een wat onorthodoxe manier te bedienen van een vrij traditioneel instrumentarium: bas, gitaar, drums. De zangeres weet hier nauwelijks boven uit te komen.
Op de twee nummers hoor je haar eerst tussen allerlei achteruitdraaiende tapes steeds hetzelfde Japanse melodietje zingen, terwijl ze op het laatste nummer alleen geluiden maakt.
Donkere sferen zijn troef bij **Perfect Mother.** 'Dark disco' staat bol van de duistere synthesizer-klanken, temidden waarvan de titel van het nummer het enige verstaanbare lijkt. 'You'll no so wit' is, zoals zij het zelf noemen, een 'sound poem'. Dat houdt onder meer in veel door synthesizer vervormde stemmen. 'Ephemeral pieces' is een verzameling korte stukjes variërend van melodieuze synth-muziek tot typemachine- en wc-geluiden.
Samengevat: bij deze Japanse groepen geen perfectie à la Yellow Magic of namaak new wave van groepen als The Plastics, maar experimentele en electronische muziek.
Oscar Smith

12 inch single

HEAVEN 17: I'm your money *(Virgin)*
Heaven 17 is voorlopig de enige naar buiten en daarmee in werking getreden exponent van de produktiemaatschappij British Electronic Foundation (BEF). Beiden worden, zoals inmiddels genoegzaam bekend, bestierd door oud-Human League-leden. Martyn Ware en Ian Craig Marsh. Glenn Gregory is als nieuwkomer aangetrokken voor het zanggedeelte.
Deze tweede 12 inch I'm Your Money, gaat door op de weg die reeds ingeslagen was bij de eerste 12 inch (We Don't Need This) Fascist Groove Thang. Er wordt wederom een maatschappij-kritische tekst op uiterst luchtige wijze gepresenteerd, hand in hand gaand met vernuftige, electronische dansmuziek. Deze combinatie kan natuurlijk vraagtekens oproepen. De dansbaarheid kan er immers voor zorgen dat dit soort platen in eerste instantie via de danszaal bekendheid zal krijgen. Of de vermeende tekstuele boodschap daarbij dan een rol van betekenis speelt, valt sterk te betwisten. Deze veronderstelling gekoppeld aan het feit dat het eindprodukt (de maxi-single) uit een wel heel zakelijke structuur (BEF) is voortgevloeid, doet twijfelen aan de integriteit van de groep (Heaven 17); vooral doordat beide instellingen, zoals reeds gesteld, uit dezelfde personen bestaan. Tot zover de kritiek.
De muziek zelf is gebaseerd op een viertonig synthi-basloopje, dat door de vermoedelijk opzettelijke stottering een zuigend effect heeft. Daaroverheen is een soort euro-dub (letterlijk en figuurlijk) gemaakt, bestaande uit echoënde/repeterende synthesizerrifjes en vier stemmen die je er in het Spaans, Duits, Pools en Engels van proberen te overtuigen om ergens je handtekening onder te plaatsen. De voornoemde vernuftigheid vindt voornamelijk z'n beslag in de opbouw van het nummer. Na de climax is er nog achttien seconden gereserveerd voor de BEF-herkenningsmelodie (een uit de zakenwereld afkomstige methode om reclame te maken).
Stephen Emmer

elpee

VIDEO AVENTURES
Musiques pour garçons et filles
(Recommended Records, RR 8.75)
Frankrijk heeft wat rock-muziek betreft de reputatie min of meer achtergebleven gebied te zijn. Een constatering die, als bedoeld wordt het navolgen van de laatste anglo-amerikaanse trends, misschien ook wel terecht is.
Met als bekendste vertegenwoordiger de inmiddels al lang ter ziele zijnde formatie Magma kan Frankrijk echter bogen op een indrukwekkende lijst met groepen die op bijzonder originele wijze meer of minder rock-georiënteerde moderne muziek maken. Noem het voor mijn part Franse avantgarde. Muziek die in Frankrijk zelf nauwelijks enige bekendheid van betekenis geniet, laat staan daarbuiten. Een overzicht van al die groepen en hun diverse activiteiten (zoals veelal op eigen label uitgebracht plaatwerk) is te vinden in het tweedelige 'Un Certain Rock Français', samengesteld door Dominique Grimaud.
Video Aventures is een (Franse) formatie rond deze zelfde Grimaud en 'Musiques pour garçons et filles, hun mini (10 inch) L.P., is onlangs verschenen op het Engelse 'avantgarde'-label Recommended Records. Gestoken in een met de hand bezeefdrukte plastic hoes vinden we acht, bijzonder nauwgezet geconstrueerde, (instrumentale) stukjes experimentele popmuziek.
Popmuziek inderdaad, luister bijvoorbeeld naar Video's versie van het bekende 'Telstar'-thema, of het daarop volgende 'Zazou sur la Piste'. Popmuziek, vanwege het overwegend lichte en springerige karakter, de herkenbaarheid. Maar tegelijkertijd ook de volledige ontkenning van popmuziek: de verdwaalde gitaren in het sterk ritmische 'Tina', het korte pianostukje 'French Kiss'. Dit intelligent samenvoegen van elkaar schijnbaar tegenwerkende ingrediënten, de gelijktijdige bevestiging en ontkenning van popmuziek, vormt de grote charme van deze 'Musiques pour garçons et filles' en maakt dat deze plaat, hoewel in 1979 opgeno-

Beat Generation –
Burroughs - Corso - Ginsberg - Kerouac - Snyder -
Black Sparrow Press – Bowles - Bukowski - Cossery -
Pop Poets –
Jim Morrison - John Cooper Clarke -
Linton Kwesi Johnson -
Patti Smith - Jim Carroll -
Fanzines – i-D - Sound & Vision - Koekrandt -
Giorno Poetry Systems -
Waldman - Berrigan - Ken Kesey -
Badges (make your own)
Plus Comix / T-Shirts / Radio Art / Zippie /
INS & OUTS PRESS / publication
WILLIAM LEVY – NATURAL JEWBOY
"Pure Rock'n Roll" Woodstock Jones -
INS & OUTS magazine - Cosa Nostra Manifesto -
Postcard Series - Bandaged Poets -

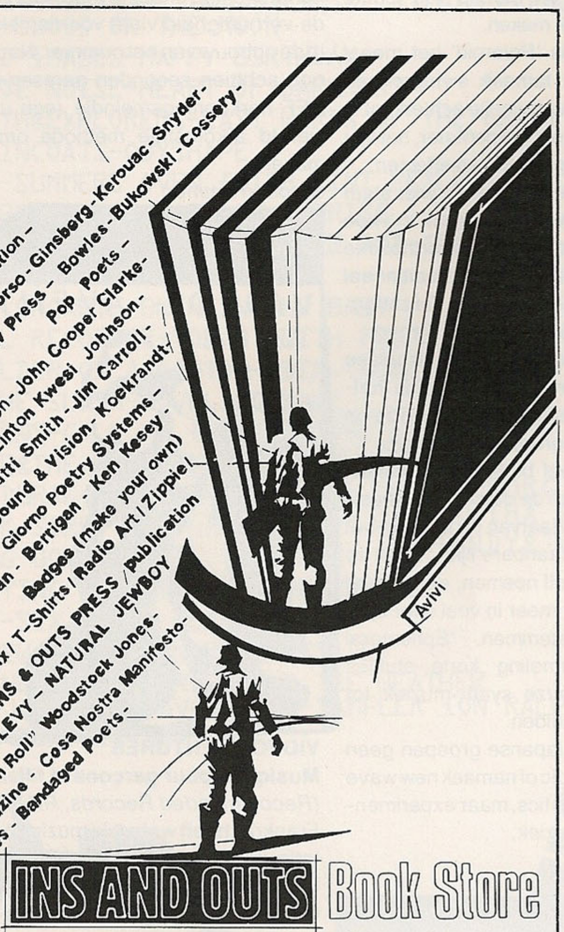

INS AND OUTS Book Store

O.Z. Achterburgwal 169, Amsterdam, tel. 276868

POPEYE

* 4500 Elpees *

DRIENERSTRAAT 9
H E N G E L O
074 - 42 62 12

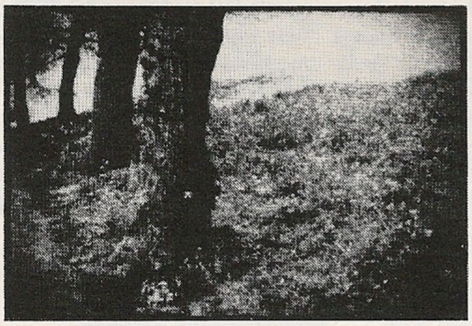

I had the feeling: advice not to be ignored; opportunities not to be missed; new experiences.
It was thoughts like this that entered my mind as I stepped into this new landscape. New territories; rich new territories opened out before me. Landmarks came into view, becoming more distinguishable as they drew nearer. I became increasingly excited and had to consciously restrain myself, wanting, as I did, to absorb every nuance of this unfamiliar space.

Recommended Records
mail order/distribution/record label
583 Wandsworth Rd. London SW8. England

LADY DAY

HARTENSTRAAT 33 AMSTERDAM 020-23 58 20
VAN OLDEBARNEVELDSTRAAT 148A ROTTERDAM 010-13 91 08

men, anno 1981 nog steeds niets aan frisheid en originaliteit verloren heeft. Hoogtepunt: het aan Chris Barnard opgedragen 'Ballade des cardiaques'.
HS

elpee

KEN LOCKIE: The Impossible *(Virgin)*
Met de groep Cowboys International maakte Ken Lockie bepaald geen goede indruk op mij. Een eenvlakkig geproduceerd debuutalbum (The Original Sin) en een uiterst slordig, totaal niet geïnspireerd optreden in de Uilenstede (Amstelveen) was genoeg om niet langer geïnteresseerd te zijn in de muziek van Lockie. Verbazing wekte dan ook het solo-album The Impossible. De schaduw van Bowie is er nog wat te sterk op aanwezig om al van een origineel product te kunnen spreken en ook wordt de diepgang van groepen als Simple Minds en Magazine niet gehaald (daar doet de muziek verder nog het meest aan denken), maar het is toch heel wat meer dan ik ooit van Lockie had verwacht.
Zowel melodisch als ritmisch zijn de songs van Lockie aanmerkelijk gecompliceerder en ook spannender geworden (dat hoeft natuurlijk lang niet altijd samen te gaan), terwijl het met name aan de orchestrale, gerafelde arrangementen te danken is dat The Impossible de moeite waard bleek om meerdere malen te draaien. Al blijft de zang van Lockie mij te poppy en te oppervlakkig en is ook het merendeel van de instrumentsgeluiden net iets te plastic (met uitzondering van de boeiende drumpartijen); een zeker gemiddeld New Wave niveau wordt zonder meer overschreden. Blijft de vraag wat het Rockabilly-nummer Footsteps op deze plaat doet. En co-producer Steve Hillage wordt verdacht van slechte invloed.
Joost Niemöller

elpee

The Upsetter Collection
(Trojan TRLS 195)
Cold Sweat (upsetters); Return of Django (upsetters); Check Him Out (Bleechers); Django Shoots First (upsetters); Kill Them All (Lee Perry & upsetters); The Vampire (upsetters); Drugs & Poison (upsetters); Sipreano (upsetters).
Black I.P.A. (upsetters); Bucky Skank (Lee Perry); Words of My Mouth (gatherers); Tipper Special (upsetters); Cow Thief Skank (Lee Perry & Charlie Ace); French Connection (upsetters); Better Days (Carlton & his shoes); Freak Out Skank (upsetters).
Als ik een plaat speel kunnen er twee dingen gebeuren: ik herken wat of niet. Hoe groter de herkenning hoe ruimer de kans dat ik de persing herhaald zal beluisteren. Dan bestaat de mogelijkheid dat ik iets hoor dat ik nog niet kende: iets nieuws. Daar houd ik van. Hoe minder nieuwe impulsen er op een elpee in de groeven staan, hoe kleiner de luistervreugde die zij veroorzaakt.
Nieuw is alzijdig relatief, evenals bijvoorbeeld populariteit. Nieuw kan betrekking hebben op een bepaald moment. Dat is nieuw 1. Er is nieuw voor een zekere plaats. Nieuw 2. Nieuw kan alleen voor een persoon gelden. Nieuw 3.
The Upsetter Collection is niet 1, 2, 3, nieuw. Tien jaar geleden moeten er Jamaicanen geweest zijn voor wie de muziek dat wèl was. Het enige echte (1, 2, en 3) nieuw verscheen toen in Jamaica. Dat kan maar kortstondig voorkomen: nieuw heeft een kleine vervaltijd.
Wat later – en nieuw één was al verdwenen – is de muziek te horen geweest in Europa: Londen. Daar werd het minder perfecte nieuw 2 en 3 bereikt.
In de tussenliggende periode tot 1981 is Perry populair geworden. Dus er is ook heel wat van het verguldsel van nieuw numero 3 afgesnoept. Want, populariteit tast nieuw-waarde 3 aan; wat sneller geschiedt als het produkten betreft die niet 1, 2, -nieuw zijn. Eh, terug naar het begin. Als je de meeste liedjes op deze nieuwe Perrylaar niet kent, is hij de moeite waard; is hij zelfs puur Perrygoud. Jammer dat deze laatste overweging ook ten Trojan-kantore sterk heeft doen gelden. Words, Return of Django en Better Days, die nummers kom je zowat op elke hoek van elke straat tegen. Die ontkrachten de elpee in zijn geheel.
De sfeer van deze langspeelplaat zit tussen **The Best of Lee Perry & The Upsetters** *(Jet Star PTLP 1023)* en **Double Seven** *(Trojan TRLS 70)* in. Deze platen genieten mijn voorkeur boven 'the collection' omdat zij dezelfde kwaliteit bevatten, maar eerder op de markt zijn gebracht en alzo een hogere nieuw-waarde (2 en 3) hebben.
Tot slot: People Funny Boy vind je op de **Trojan Story** *(TALL 100)* en van **Better Days** bestaat een maxi-single-versie *(Deb Music DEB 019)* geproduceerd door Carlton en zijn swingende schoenen zelf. Perry's produktie is in dit geval de mindere.

single

STORM BUGS
Metamorphose
(Invitation 0100)
Metamorphose is de tweede single van de Engelse formatie Storm Bugs en de eerste release van het nieuwe Franse label 'l'Invitation Au Suicide'. Storm Bugs is een formatie die niet optreedt, maar zich uitsluitend bezighoudt met het opnemen en vooral ook experimenteren met de verschillende mogelijkheden van recorders. Op hun eerste single resulteerde dit in een serie vage, chaotische geluidsexperimenten. De twee stukken op Metamorphose echter kenmerken zich door duidelijkheid. Geen baggerput vol effecten, tape-loops en ander lawaai dit keer. Op kant één 'Tin', een prima song, gebaseerd op een schitterende ritme-tapeloop, aangevuld met bas, acoestische gitaar en stemmen. Ritmisch en melodisch zeer aanstekelijk. Op kant twee 'Car Situations', een indringend geluidsbeeld opgebouwd met diverse tapes/loops en stemmen, eenvoudig en toch spannend. Metamorphose is een zeer geslaagd voorbeeld van popmuziek met behulp van experimentele (tape-) technieken. Een belangrijk plaatje dus.
Adres: L'Invitation Au Suicide – Yann Farcy – B.P. 1056 – 76062 Le Havre – Cédex – France.
HS

single

GIRLS AT OUR BEST:
Go for gold/I'm beautiful now
(Happy Birthday)
Reeds hun derde single en weer een labelwisseling (weg bij Rough Trade). Onlangs zijn ze eindelijk begonnen met optredens. Tot zover enige feiten. Het geluid van GAOB is zo langzamerhand wel een beetje bekend: de mooie hoge stem van Judy Evans, begeleid door drums, bas en niet al te opvallende gitaar, dit alles gecombineerd tot een 'beschaafd swingend' geheel.
'Go for gold', met een intro á la The Shangrilla's, is een lied over het doen en laten van cowboys. Van hun drie singles is dit wel de mooiste track.
Oscar Smit

single

KILLING JOKE –
Follow the leaders/Tension
(Malicious Damage Records) 10"
Wel even schrikken als je dit de eerste keer draait, zeker van het dubbel-nummer. Killing Joke is dus, zoals reeds vermeld, ook verder gegaan met de acceptatie van disco. Het nummer Follow the leaders op kant één (45 toeren) doet heel sterk denken aan Garry Glitter (dat is op zich wel grappig, maar geen vooruitgang). Dit nummer wordt op kant twee (33 toeren) herhaald in dub. Eigenlijk is dit een ontzettend monotoon produkt, bij het saaie af. Het tweede nummer van kant twee, Tension, heeft veel meer die bekende Killing-Joke-opbouw; dreunende drums, heavy gitaar, beukende bas. Het wachten is op hoe de binnenkort te verwachten nieuwe L.P. gaat klinken.
Mendel Revox

SIGNALEMENT

In deze rubriek worden binnenkort verwachte groepen of gebeurtenissen kort besproken. Voor de juiste data raadplege men de agenda's en concertgelegenheden, theaters e.d.

Soft Cell

Een van de groepen van het Some Bizarre label de tweemans formatie Soft Cell. Met hun 12 inch 'Memorabilia' zorgden ze voor een regelrechte electronische verrassing. Niet alleen in New Wave kringen, maar ook bij het disco publiek vallen zij bijzonder goed in de smaak. Dansmuziek in optima forma dus.

New Pop

Een van de, qua groepenaanbod, meest interessante festivals in Nederland is New Pop in Rotterdam. Dit keer niet in de nazomer maar reeds 16 augustus. Het belooft één van de betere afleveringen te worden. Vrij zeker komen: Comsat Angels, Teardrop Explodes, Killing Joke, Bill Nelson, Robert Fripp en Duran Duran. Naast veel Nederlandse acts en een aantal minder interessante buitenlandse groepen, o.a. Krokus, Freeze, wordt ook nog gesproken over de komst van Doll by Doll, Scars en Wah Heat.

Thompson Twins

Het vijftal heren en de dame uit deze groep hebben in hun muziek het ritme hoog in het vaandel staan. Het gebruik van conga's en saxofoon zorgt hierbij voor een enigszins apart tintje. Vooral de saxofoniste valt hierbij op door haar manier van spelen. De conga's zijn goed te horen op hun bewerking van een lied uit Sierra Leone. Onlangs brachten ze hun eerste lp uit; 'A product of', met daarop een aantal door Dennis Bovell geproduceerde nummers.

Openlucht

In de zomer zijn veel jeugdcentra en concertgelegenheden gesloten. Vertrouwende op de goede wil van de weergoden worden er dan vaak openluchtconcerten georganiseerd. Deze vinden veelal plaats in parken of openluchttheaters. Door de programmering van slechts een klein aantal groepen per keer, krijgt het geheel niet het karakter en de vorm van een festival maar kan door een evenwichtige groepenkeuze een uiterst interessant resultaat bereikt worden.
Op 25 juli komen in Den Haag waarschijnlijk Tuxedomoon, Depeche Mode en Soft Cell.
In Nijmegen vinden concerten op 2, 15 en 23 augustus plaats met o.a. Patrick Fitzgarld, Sound, Au Pairs en Gladiators.
In het park in Dordrecht komen in de eerste drie weekenden van augustus voornamelijk Nederlandse groepen waar onder Mekanik Kommando.
In Groningen, in het Sterrenbos (eind juli en augustus op zondagen) naast Engelse groepen als Thompson Twins, Au Pairs en Girls at Our Best ook Duitse groepen o.a. Abwarts en/of Fehlfarben.

Gladiators

Een trio uit Kingston, Jamaica, dat tot een van de betere reggae groepen gerekend kan worden. In de loop der jaren maakten ze een vijftal elpees, waarvan Trenchtown Mixed Up en Proverbial als de beste worden beoordeelt. Eind 1980 waren ze nog in Amsterdam, nu zijn ze binnenkort weerom te zien.

Duran Duran

In de stroom der Futuristen kunnen we Duran Duran ook tegenkomen. De groep uit Birmingham omschrijft hun muziek zelf als 'European white disco'. Ook hier weer veel synthesizerklanken, hoge dansbaarheid, mooie kleren en goed ogende platenhoezen. Half juni verscheen hun debuut-lp met daarop ook de twee eerder uitgekomen singles.

Teardrop Explodes

Tussen Echo and Bunnymen en Teardrop Explodes schijnt een soort rivaliteit te bestaan. Niet vreemd, want ze komen uit dezelfde stad (Liverpool), en beide kwamen via het Zoo-label bij een grote platenmaatschappij terecht. De muziek van de Teardrops is tamelijk gepolijst, veroorzaakt door o.a. het gebruik van blazers en wordt sterk gedragen door het stemgeluid van zanger Julian Cope. Voornamelijk door zijn persoonlijkheid zijn hun concerten een tamelijk enerverende gebeurtenis.

Depêche Mode

Een van de meest opvallende single-groepen van dit moment is ongetwijfeld Depêche Mode. Een uitsluitend op synthesizer spelend kwartet, dat met twee 45-toeren produkties t.w. 'Dreaming of Me' en 'New Life', een overtuigend bewijs leverde voor een volledige beheersing van hun instrumenten en vocalen. De groep komt uit Basildon, Engeland, en is onder gebracht bij Mute-Records.

Samenstelling Sander Jonkergouw en Oscar Smit.

Lesley - Au Pairs ('Anton © Corbijn)

GET RECORDS

NIEUW IN AMSTERDAM

TEL. 020 223441

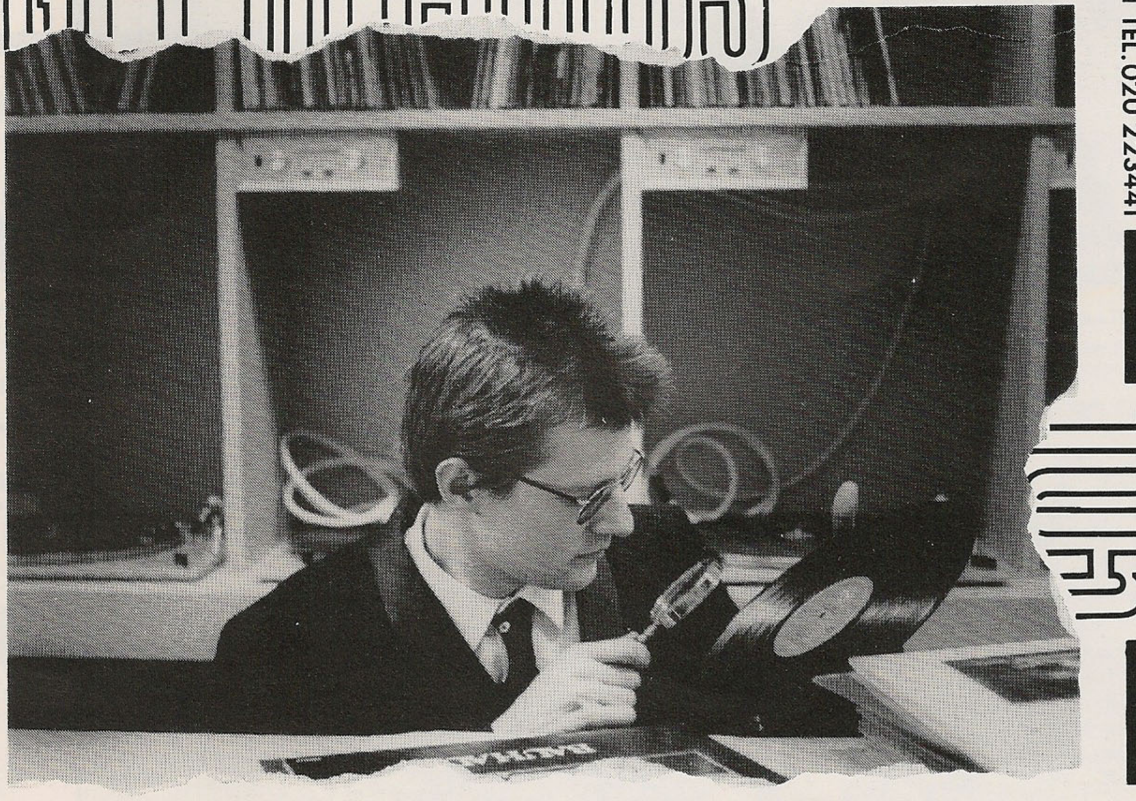

UTRECHTSESTR. 105

P A R A D I S O

18 juli
RUPERT HINE en
ON/OFF
19 juli
NICARAGUA-
MANIFESTATIE
23 juli
DAVE TRAVERS
BAD RIVER BAND
24 juli
CARLSBERG en
PARACHUTE
25 juli
WICKED LADY en
GAJUS

Voorverkoop

CISCA, BOUDISQUE,
NIEUWE MUZIEK-
HANDEL,
RAF - PLATEN,
VVV - KANTOREN

programma
augustus
nog onbekend

GIGANT

schoolstraat 32
apeldoorn

VR 17 JULI	RUPERT HINE
VR 24 JULI	THOMPSON TWINS
VR 31 JULI	QUEEN IDA & THE BON TEMPS ZYDECO BAND
ZA 8 AUG	CUBAN HEELS
ZA 15 AUG	GIRLS AT OUR BEST
ZA 22 AUG	SUSPECT
VR 28 AUG	BRIAN BRAIN

VERWACHT
GT MOORE
THEATRE OF HATE

tel
055-216346

AKHNATON

ieDere donDerdAG
VrIJdAg en
ZAtERdagAvonD

New WavE SKA eN REggae
On 82dB soundsystem

nieuwe zijds kolk 25
amsterdam tel. 020-243396

films om 21.30 uur

AKHNATON

PROGRAMMA VOOR DE MAAND JULI:

Iedere donderdag en zaterdagavond films van MARCO FERRERI EN CLAUDE FARALDO.
Elke vrijdagavond een film in het teken van HORROR & FANTASY.

Filmprogramma vanaf 16 juni:

do. 16-7 CHIEDO ASILO, van Marco Ferreri.
vr. 17-7 ANDY WARHOLS DRACULA. horror & fantasy
za. 18-7 zie do. 16-7

do. 23-7 TOUCHE PAS A LA FEMME BLANCHE, van Marco Ferreri.
vr. 24-7 COUNT YORGA, het Draculaverhaal , geplaatst in deze tijd. horror & fantasy.
za. 25-7 zie do. 23-7

do. 30-7 TWEE LEEUWEN IN DE ZON, van Claude Faraldo.
vr. 31-7 THE RETURN OF COUNT YORGA, vervolg op de film van vorige week, maar ook apart daarvan de moeite waard. horror & fantasy.
za. 1-8 zie do. 30-7

PROGRAMMA VOOR DE MAAND AUGUSTUS:

Het filmprogramma voor deze maand staat geheel in het teken van 'AMERICA'
Elke donderdag- en zaterdagavond films van Frederic Wiseman, over Amerikaanse instituties, die, zonder dat ze gedramatiseerd zijn, schokkende beelden opleveren. Iedere vrijdag muziekfilms.

do. 6-8 JUVENILE COURT, over de Kinderechtspraak.
vr. 7-8 MONTERY POP, met The Who, Eric Burdon e.a.
za. 8-8 zie do. 6-8

do. 13-8 HIGH SCHOOL, leven op een Amerikaanse school.
vr. 14-8 MUZIEKFILM, over door John Lennon georganiseerd festival; Bo Diddly,Chuck Berry.
za. 15-8 zie do. 13-8

do. 20-8 LAW & ORDER, politieoptreden in Amerika.
vr. 21-8 zie do. 20-8
za. 22-8 AKHNATON KOLKDAG. Festival op straat, met optredens van diverse groepen, films, video etc.aanvang 12.00 uur.Toegang gratis.

do. 27-8 BASIC TRAINING.Het Amerikaanse leger.
vr. 28-8 MUZIEKFILM met o.a. The Ramones.
za. 29-8 zie do. 27-8

aanvang films 21.30 uur. Entree: 3 piek(drankje incl)

VERDER: IEDERE DONDERDAG, VRIJDAG EN ZATERDAGAVOND NEW WAVE, SKA EN REGGAEMUZIEK, met diverse d.j.'s.
HET AKHNATON RESTAURANT IS GEOPEND VAN DI.T/M VR. VAN 17.00-20.00 UUR. VOOR 8,50 LEKKER ETEN

NIEUWEZIJDS KOLK 25 Amsterdam

MELKWEG

wo 22 PAUL MILLNS - piano & zang
do 23 LANCEE - NL pop
vr 24 ATLANTICO - tropical rock
za 25 THOMPSON TWINS - modern Engels
do 30 SHAKEY VICK BLUES BAND
za 1 L-7 - NL pop
zo 2 QUEEN IDA & THE BON TEMPS ZYDECO BAND
wo 5 LEO O'KELLY - folk
do 6 LILY DROP - modern Frans
za 8 A.A. & THE DOCTORS - NL rock 'n roll
zo 9 SAD CAFE (?)
do 13 GROEPENAVOND met o.a. NEON - STICHTING POP neemt op
vr 14 TRANSSYLVANIA PHOENIX - heavy folk rock uit Roemenië
wo 19 LOUIS ARMFIELD QUINTET - jazz
vr 21 LOEK DIKKER KWARTET - jazz
za 22 SOCIAL SECURITY - NL rock
do 27 FREE FAIR - jazzrock
za 29 WILLY NILLY - NL rock

wo t/m zo: theater, muziek, workshops, films, restaurant

TEL: 241777 AMSTERDAM

Paard van Troje

PROGRAMMA

vr 17 nasmak & plus instruments ƒ5,-
do 23 musikalisches einsatzkommando bilk, rocktheater ƒ5,-
vr 24 g t moore & the outsiders ƒ5,-
do 30 queen ida & her bon temps zydeco band ƒ7,50
vr 31 loose ends

ter afsluiting van het seizoen
do 6 vr 7 do 13 vr 14 za 15 :

HAAGSE VIJFDAAGSE

met de nieuwe lichting haagse groepen
bovendien wo 4 en wo 12 de haagse filmers

PRINSEGRACHT 12 DEN HAAG 070 601838

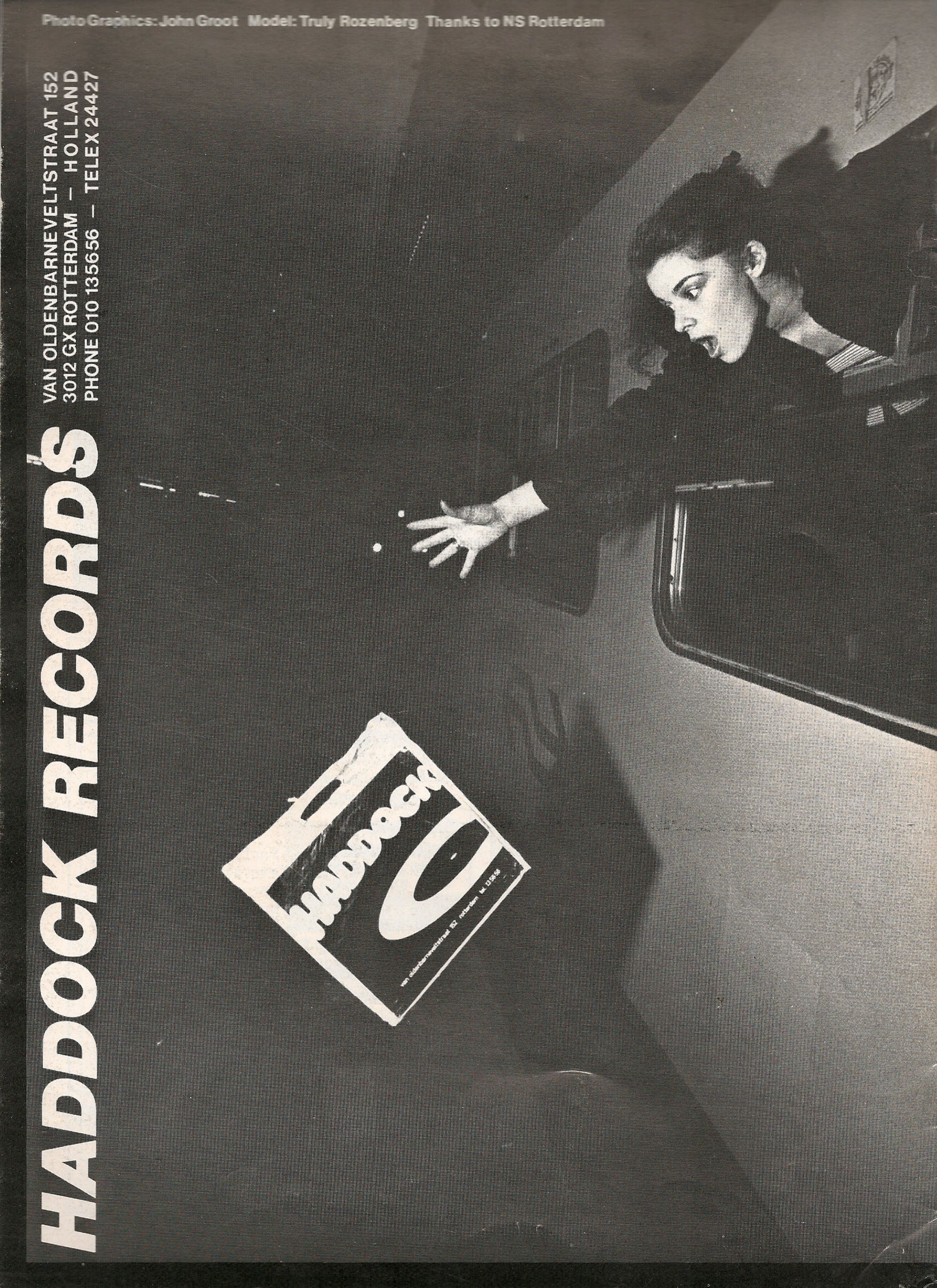
Photo Graphics: John Groot   Model: Truly Rozenberg   Thanks to NS Rotterdam
HADDOCK RECORDS
VAN OLDENBARNEVELTSTRAAT 152
3012 GX ROTTERDAM — HOLLAND
PHONE 010 135656 — TELEX 24427
HADDOCK